INTERNATIONAL
Bestseller

DAVID HEYLEN CAMPO

Minciun
oficiale

10 CONSPIRAŢII CARE AU SCHIMBAT ISTORIA L

DAVID HEYLEN CAM

Minciuni ofici

10 CONSPIRAŢII CARE AU SCHIMBAT ISTO

În ţările teocratice manipularea îmbrac
simple. În schimb, în cazul democraţiilor, p
este mult mai complexă: spălarea cr
presupune metode mult mai sofisticate. În
carte, minuţios documentată şi scrisă fără menaj
veţi găsi zece conspiraţii care au schimbat cursu

Versiuni oficiale, investigaţii de ultimă oră şi întreb
răspuns, referitoare la accidentul zepelinului Hind
atacurile de la 11 septembrie, asasinarea lui JFK ş
Luther King, aurul nazist şi tragedia din Oklahoma,
conving că în spatele realităţii şi a guvernelor alese „dem
se ascund personaje care trag sforile după bunul lo
interes.

În zilele noastre, ruşinoasa lipsă de transparenţă
este învăluită tragedia din 11 septembrie, moartea
suspectă a Papei Ioan Paul I, sinuciderea lui Marylin
asasinarea lui Kennedy şi atacurile de la Madrid din 1
întăresc sentimentul de universalitate şi atempora
conspiraţiilor.

David Heylen Campos este unul dintre
cei mai renumiţi jurnalişti din Spania.
El a lucrat în presă şi radio, a organizat
şi a participat la numeroase congrese

INTERNATIONAL Bestseller

www.l

Editura Litera International O. P 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel. /fax (021) 3196390; e-mail: comenzilitera.ro

Traducere şi adaptare: Raluca Dragulin

Edición original în castellano © 2004 Ediciones Nowtilus ŞI, Madrid, Spain, www.nowtilus.com

Copyright © David Heylen Campos

Copyright © 2008, Litera International pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Andreea Stoica, Mariana Bădescu Concepţia grafică: Vladimir Zmeev Coperta: S.C. Faber Studio SRL Tehnoredactare şi prepress: Elena Dandara

Tipărit în Germania

CAMPOS, DAVID HEYLEN

Minciuni oficiale / David Heylen Campos; trad.: Raluca Dragulin.

— Bucureşti: Litera International, 2008

ISBN 978 – 973 – 675 – 438 – 8

I. Dragulin, Raluca Ioana (trad.)

327.84 (O: 82 – 32)

CUPRINS

A SPUNE CĂ mi-a plăcut să scriu această carte este, fără îndoială, un adevăr de netăgăduit, iar pentru acest lucru am primit ajutorul şi îndemnul multor prieteni, rude şi chiar necunoscuţi, aceştia din urmă devenindu-mi, la rândul lor, foarte apropiaţi.

Dintre toţi se remarcă o persoană care mi-a stat mereu alături, în tot ce am făcut. Ei îi datorez, în mare măsură, faptul că dumneavoastră aveţi această carte în mână. José Gregorio González este fratele pe care nu l-am avut niciodată, acel prieten pe care toată lumea şi-l doreşte deoarece dă sens deplin cuvântului „prietenie”. Către el se îndreaptă cele mai multe mulţumiri. De asemenea, nu-l pot uita pe Toñi şi nici pe colegii mei de microfon, Daniel Fox şi marele „Men-cey” Fernando Hernández.

Pentru a mulţumi tuturor celor care merită, ar trebui să le dedic un capitol întreg din această carte. Dar nu pot să nu-mi exprim recunoştinţa faţă de cei care m-au susţinut de mult timp şi care au avut încredere în fiecare proiect pe care l-am început. Printre ei se numără, în special, Lorenzo Fernández Bueno, care mi-a stat mereu alături în elaborarea acestei cărţi. Mulţumesc, de asemenea, iubitului meu prieten – şi tiz al meu – David E. Sentilla, întreprinzătorului Iker Jiménez, grupului editorial Nowtilus şi tuturor celor pe care i-am cunoscut de-a lungul

acestei lungi călătorii.

Către ei se îndreaptă mulţumirile mele „conspirative”, dar şi către cei care nu se regăsesc aici, dar pe care, din motive misterioase, nu-i pot uita.

Conspiraţii…

AU AVUT LOC MEREU. Manipularea a devenit o constantă din momentul în care necesităţile tribale au dat viaţă politicii. Imediat după aceea, şeful de clan sau consiliul bătrânilor au început să se folosească de manipulare. Argumentele care mişcă triburile sunt aceleaşi cu cele ale popoarelor sau naţiunilor şi au legătură întotdeauna cu sentimentele. Oamenii răspund cu fiecare părticică din corp, exceptând creierul, îndemnului la luptă făcut de liderii lor. Oricine poate vedea acest lucru, dacă analizează istoria trecută şi prezentă.

În ţările teocratice, manipularea îmbracă forme simple. În schimb, în cazul democraţiilor, problema este mult mai complexă: spălarea creierului necesită metode mai sofisticate. Cel mai important lucru a fost ca oamenii să poată fi convinşi că dispun de suficiente informaţii pentru a putea emite o judecată. Cei care guvernează ştiu însă foarte bine că omul obişnuit nu doreşte să analizeze o informaţie pentru a emite o judecată, ci preferă să-şi spună părerea, adică să facă diverse comentarii legate de viaţa politică sau socială. Fără să-şi dea seama, el este influenţat prin diverse mijloace, dar asta nu-l deranjează câtuşi de puţin, pentru că îşi va apăra teza ca şi cum ar fi a lui. În consecinţă, cine deţine puterea arbitrează pârgluile necesare pentru a controla mijloacele de comunicare; nu doar pe cele statale, în care manipularea este atât de flagrantă încât devine ruşinoasă, dar şi pe cele private, prin intermediul” liderilor de opinie”, care fac ceea ce le dictează cei aflaţi la putere. Este clar că aceşti lideri emit diverse judecăţi, la rândul lor, în funcţie de afinităţi şi, mai ales, de bani, fiind la fel de clar că mijloacele de informare aparţin grupurilor financiare care guvernează ori aspiră la guvernare. Din cauza acestei stări de fapt, cetăţeanul care într-adevăr doreşte să fie informat trebuie să citească trei

sau patru ziare, să asculte programe informative la radio, iar dacă timpul îi permite, să vadă ştirile de la diferite televiziuni pentru a face apoi o sinteză a acestora. Chiar şi aşa, după atâtea mizerii înghiţite, va fi în continuare conştient de faptul că îi lipsesc date importante pentru a-şi forma o idee legată de ceea ce se întâmplă.

Totul este un joc ticălos şi murdar, dar totuşi un joc. Politica este condiţionată de economic în aşa măsură că multinaţionalele care ţin în mână într-adevăr frâiele lumii se extind ca o caracatiţă cu o infinitate de tentacule, iar, dacă aveţi măcar un dram de înţelepciune, veţi observa cum aceasta creşte fără să ne dăm seama.

În această carte autentică, scrisă fără menajamente, veţi găsi mai multe exemple edificatoare despre cum şi cu ce intenţii suntem manipulaţi. Sunt sigur că la final veţi găsi suficiente motive de deprimare iar, dacă sunteţi sensibil, vă veţi întrista, dar aşa au avut loc evenimentele. Şi nu uitaţi că în următoarele pagini se regăseşte doar o mică parte a acestei realităţi; lucruri asemănătoare sau chiar mai rele au loc chiar în acest moment.

Cuvânt-înainte

Conspiră… ceva tot va rămâne

NU EXISTĂ O CONSPIRAŢIE PERFECTĂ. Dacă ar fi existat, nu ar fi fost descoperită niciodată şi nu s-ar fi vorbit despre un plan ascuns, emiţând teorii legate de amploarea şi de ramificaţiile sale. Aşa sunt conspiraţiile; pe jumătate adevărate, pentru a tăinui minciunile, dar, cum se întâmplă şi în viaţă, sunt mereu supuse unui judecător implacabil, timpul, cel care lasă să fie descoperite cadavrele ascunse şi pune fiecare lucru la locul său. Conspiraţiile pot avea cele mai diverse forme şi semnificaţii. Îndrăznesc să vă asigur că noi toţi, într-un moment din viaţă, am fost părtaşi la o conspiraţie. Se poate ca motivul să fi fost, dacă nu unul nobil, de exemplu

demascarea unui impostor la locul de muncă, măcar unul egoist, adică să învingem într-o rivalitate amoroasă un adversar. Cu toate că aceste mici uneltiri au la origini acelaşi mod de a manipula realitatea, nu pot fi comparate cu efectele marilor conspiraţii care vor fi tratate în această carte.

Amintiţi-vă de Jerry, personajul aproape paranoic din filmul *Conspiraţia*, interpretat de actorul Mel Gibson, cel care descoperea conspiraţii la tot pasul. Iar în timp ce scriu acest cuvânt-înainte, pe care autorul mi l-a încredinţat – mai mult din prietenie decât pe un criteriu solid – pe fundal se aude coloana sonoră magistrală, uşor de memorat. În film, ca şi în viaţa reală, nimic nu este ceea ce pare, deşi avem la îndemână toate piesele puzzle-ului, pentru a recompune „realitatea”. Subiectul respectivei pelicule amesteca elemente autentice, precum proiectul secret al CIA-ului, Mk-Ultra, asupra controlului mental, cu alte elemente cinematografice, punând foarte bine în evidenţă tendinţa paranoică de a vedea conspiraţii peste tot, tendinţă care poate fi descoperită la mulţi americani. Nu întâmplător, probabil. Deşi conspiraţiile par să fie prezente tot timpul şi în toate locurile, istoria ne-a demonstrat că americanii sunt maeştrii indiscutabili în arta” camuflării” realităţii. Nu există un alt loc în lume cu atâtea conspiraţii pe kilometru pătrat cum sunt SUA, iar cel mai rău lucru dintre toate îl reprezintă politica lor de imixtiune în treburile altor state, autointitulându-se „jandarmii lumii”. Dacă nu sunteţi de acord, atunci gândiţi-vă la Fox Mulder, neobositul agent FBI care urmăreşte misterele în serialul „Dosarele X”. Combinând scenarii dramatice şi ingenioase despre asasini, creaturi misterioase ori experimente spaţiale şi temporale, serialul şi-a datorat succesul, în mare măsură, ideii centrale care apare aproape în toate episoadele: conspiraţia conspiraţiilor, presupusul pact secret al guvernului american cu extratereştrii, prin intermediul căruia obţinea tehnologie în schimbul tăcerii. Americanii s-au săturat de jumătăţile de adevăr, căci manipularea realităţii este atât

de extinsă, încât au ajuns să creadă că guvernul conspiră asupra oricărui lucru. Din acest motiv, filmele de acest gen, cu poveşti pline de conspiraţii, au atâta succes în Statele Unite ale Americii şi în alte ţări occidentale. Iar exemplele sunt atât de numeroase, încât nu există destul spaţiu pentru a face aici o recapitulare a „uneltirilor" imaginate de cea de-a şaptea artă.

Cu toate acestea, cititorul nu trebuie să se lase înşelat de această carte. Observ că autorul său s-a străduit cu multă grijă să ofere o viziune a principalelor conspiraţii, în unele cazuri atât de grosolan urzite, încât reuşita lor se explică doar prin vulnerabilitatea socială în faţa „primului impact". Acest lucru este evident în două dintre evenimentele analizate în această carte, respectiv, asasinarea preşedintelui Kennedy şi atentatele asupra Turnurilor Gemene din New York şi asupra Pentagonului, în Washingion, la data de 11 septembrie 2001. În ambele cazuri, dar mai ales în al doilea, derularea evenimentelor în cel mai pur stil de *reality show* a provocat un adevărat cutremur în rândul opiniei publice, efectele năucitoare anulând orice posibilitate de a analiza la rece faptele. Abia după ce s-a scurs suficient de mult timp, s-a putut face o analiză. Toate faptele duc la o singură concluzie, mai ales în cazul asasinării unuia dintre cei mai tineri şi carismatici preşedinţi din istoria SUA: În spatele realităţii şi a guvernelor alese în mod „democratic", se ascund personaje care trag sforile după propriul plac şi interes. Deoarece a trecut destul timp în cazul JFK, se poate spune fără ocolişuri că înfiinţarea „Comisiei Warren" nu a fost decât o farsă şi se poate demonstra punct cu punct cum au fost manipulate probele, iar informaţiile au fost în mod deliberat falsificate. În ciuda acestui lucru, rămâne o întrebare care aşteaptă încă răspuns: Cine şi de ce l-a omorât pe Kennedy?

Cât despre celălalt exemplu, cel al atentatelor de la 11 septembrie 2001, comise, după cum se spune, de Bin Laden, cel mai recent şi periculos duşman al intereselor SUA, e posibil să nu fi trecut destul timp pentru ca

societatea să vorbească fără ocolişuri despre această problemă. Din fericire, unii investigatori au scos la lumină binecunoscutele contradicţii care au învăluit atentatele. Suspiciuni fondate, manipulări ale datelor sau minciuni monumentale, manevre financiare... În această carte, Heylen face o trecere detaliată în revistă a tuturor celor menţionate deja, până într-acolo încât cititorul va avea, cu siguranţă, mai mult decât o surpriză.

Sunt convins că, la jumătatea lecturării paginilor din acest dosar, veţi cădea pe gânduri şi vă veţi întreba: Cine trage sforile? Există oare, aşa cum susţin mulţi specialişti în conspiraţii, un guvern din umbră care controlează tot, care decide cum şi în ce fel se vor desfăşura evenimentele viitoare? Este adevărat că acest grup foarte puternic este capabil să programeze războaiele şi tratatele de pace, să dea putere unor oameni dintr-un guvern şi să se dispenseze de ei în momentul în care nu mai sunt utili? Posibilitatea ca aceste bănuieli să fie adevărate este înfricoşătoare pentru cei care vor să trăiască în libertate. Dacă ne aventurăm şi mai mult pe terenul diferitelor teorii ale conspiraţiei, intrăm pe nisipuri mişcătoare şi vom ajunge să ne întrebăm cât de veridică este „realitatea” în care trăim. E posibil ca multor cititori un subiect precum asasinarea lui Kennedy să li se pară îndepărtat şi să nu se identifice cu acest lider. Mă tem că acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi cu povestea lui Martin Luther King şi a multor altora care au fost victime ale conspiraţiilor. Întrebarea-cheie, din punctul meu de vedere, este dacă aceste uneltiri au existat cu adevărat. Dacă admitem acest fapt, suntem obligaţi să recunoaştem, inevitabil, că ele continuă încă. Acest lucru mă preocupă şi mă face să nu am încredere în sistem şi în cei care deţin puterea. În momentul în care apare un personaj carismatic, cu destulă luciditate şi integritate, care denunţă existenţa vreunui plan secret, care atentează la voinţa şi libertatea altor persoane, acea putere va conspira cu scopul de a-l discredita sau, pur şi simplu, de a-l elimina definitiv. De fiecare dată când văd imagini ale conflictelor armate care devastează lumea şi

ale nedreptăţilor sociale – foamete, boală, sărăcie – mă întreb cine s-a îmbogăţit şi cine naiba beneficiază, de fapt, de pe urma lor. Aşa cum am mai afirmat, important este să înaintăm pentru a ne apropia de adevăr. De la o problemă se trece la alta şi începem să ne îndoim de toate" adevărurile" pe care ei încearcă să ni le vândă. Din ce în ce mai multe întrebări încep să apară, de exemplu, dacă oficialii americani chiar ştiau de atacul surpriză al japonezilor la Pearl Harbour sau dacă Papa Ioan Paul I, mort după 33 de zile de pontificat, a fost asasinat sau nu. Nu putem să nu ne întrebăm cine a permis ca miile de soldaţi de ambele părţi ale fostei Cortine de Fier să fi fost expuşi, fără consimţământul şi cunoştinţa lor, la doze puternice de radiaţii atomice, de ce miile de peruani au fost sterilizaţi fără acordul lor în timpul guvernării lui Fujimori sau cine a fluorizat apa din unele regiuni de conflict ale Regatului Unit cu scopul de a încerca să calmeze neînţelegerile. Sunt oare adevărate teoriile care susţin că virusul HIV a fost creat artificial? De ce nu există nici măcar o singură probă care să demonstreze că acest virus există într-adevăr şi că, din cauza lui, mor milioane de oameni, decese puse pe seama lui în ultimele decenii? Până acum câteva luni, se considera că virusul variolic fusese eradicat şi că se conservă câteva tulpini doar pentru interes ştiinţific. Astăzi ştim că există mult prea multe mostre ale virusului, care pot fi folosite în războaie biologice. De ce majoritatea guvernelor de pe această planetă neagă fenomenele OZN? Ce se ascunde în spatele interesului asiduu de a ne face să credem că nu există cazuri fără explicaţii convenţionale? Există alimente în care se introduc anumite substanţe, nedeclarate, care creează dependenţă, cu scopul ca producătorii să-şi asigure viitoarele vânzări? Este oare adevărat că prin intermediul publicităţii subliminale ne sunt manipulate gusturile şi suntem" invitaţi" să consumăm un anumit produs? Cum este posibil ca pe parcursul mai multor ani, apelurile telefonice din jumătate de lume să fi fost spionate de un sistem de sateliţi americani denumiţi Echelon?

Întrebările, aşa cum v-am mai spus, sunt numeroase şi vizează toate domeniile vieţii noastre. Neîncrederea faţă de sistem este, pentru mine, în mod greşit poate, un simptom al libertăţii, deşi acest lucru nu-mi afectează fericirea şi nu-mi răpeşte plăcerile vieţii. Dimpotrivă. David Heylen ne lasă să întrezărim în paginile care urmează vârful unui uriaş aisberg, prezentându-ne o selecţie de episoade conspirativo-paranoice, de diverse genuri. Dar să nu ne amăgim; toate acestea ne arată că adevărurile care sunt tăinuite sunt chiar mai ruşinoase decât cele pe care ni s-a permis să le descoperim. Şi da, acest lucru ne face să ne pierdem somnul.

José Gregorio González

Introducere

SCRIEREA ACESTEI CĂRŢI A FOST PENTRU MINE MAI

MULT DECÂT O PROVOCARE, căci familiarizarea cititorului cu un subiect atât de spinos, prin intermediul câtorva pagini de lectură rapidă, s-a transformat într-o temă extrem de dificilă; este ca şi cum aş încerca să demonstrez omului din secolul XXI că, de fapt, nimeni nu a păşit vreodată pe Lună. Am mers pe Lună sau doar ni s-a părut?

Cine ştie, poate că acest exemplu nu este cel mai potrivit, dar demonstrează cum multe lucruri care pot părea „imposibile" se adeveresc în timp. Acest lucru e valabil şi pentru conspiraţii. În acest moment, intenţia mea nu este aceea de a vă convinge că omul a păşit pe Lună sau nu, că au existat entităţi guvernamentale care i-au ucis pe Kennedy, Martin Luther King sau Marylin Monroe, ori că actualul preşedinte al Statelor Unite fusese sau nu anunţat de atentatele de la 11 septembrie. Rolul meu este acela de a vă stârni neliniştea şi de a vă prezenta versiuni neoficiale, contradictorii asupra evenimentelor, astfel încât să aveţi tabloul complet al celor întâmplate. Printre obiectivele mele se numără, aşadar, şi adâncirea scepticismului dumneavoastră, inclusiv în legătură cu diversele teorii avansate pentru a explica moartea lui JFK,

implicarea unor ţări în ruşinosul drum al aurului nazist sau atentatele din capitala spaniolă. Important este ca în final, dumneavoastră, prietenii mei cititori, să credeţi şi să puteţi formula singuri concluzii pertinente.

Teoria conspiraţiei a luat naştere din nevoia fiinţei umane de a potrivi piesele unui puzzle care ne cuprinde pe toţi şi de a descoperi motivul comportamentului anumitor persoane sau societăţi din umbră, a căror existenţă nu poate fi pusă la îndoială, fie că se numesc *CIA*, *FBI*, *Noua Ordine Mondială*, *Iluminaţii* sau altfel. Nu este o teorie ştiinţifică, dar ne ajută să dăm o formă acestui puzzle. Nu este un mecanism care poate fi respins pentru că nu există dovezi care să verifice anumite teze; dimpotrivă, este un semn cert că respectiva conspiraţie este foarte bine elaborată. O conspiraţie inteligentă poate fi oricând combătută sau negată ori poate fi prea târziu pentru a mai acuza pe cineva.

Deşi prima mare teorie a conspiraţiei a apărut după asasinarea preşedintelui J.F. Kennedy, au existat teorii de acest fel şi înainte. Este de ajuns să ne întoarcem în Roma antică şi să asistăm la uciderea lui Iulius Caesar sau în străvechiul Egipt, dominat de luptele pentru putere care aveau în centru figura sfântă a faraonului. În zilele noastre, lipsa de transparenţă cu privire la tragedia din 11 septembrie, moartea subită a Papei Ioan Paul I, sinuciderea lui Marylin Monroe, accidentul mortal al Dianei de Wales, asasinarea lui Robert Kennedy şi prăbuşirea avioanelor, cum ar fi TWA-800, întăresc caracterul universal şi atemporal al conspiraţiilor.

Istoria umanităţii este plină de morţi, accidente, tragedii şi atentate care nu au fost nici până acum clarificate, mulţi investigatori sacrificându-şi timpul, banii, chiar şi reputaţia, pentru a face lumină.

În unele cazuri s-a ajuns la concluzia, după mulţi ani de eforturi şi de investigaţii, că a fost vorba într-adevăr despre o conspiraţie, ca în cazul pastorului Martin Luther King sau al lui JFK. Cu toate acestea, în ciuda probelor, nimeni nu a fost acuzat niciodată, fie din cauza trecerii

unei lungi perioade de timp, fie din cauza unei tăceri şi a unei secretomanii la cel mai înalt nivel. Uneori, Justeţea închide ochii, chiar dacă aude strigătele poporului.

În timp, am văzut cum cei care se ascund în umbră prezintă publicului anumite personaje în calitate de vinovaţi. Aceste personaje, pe numele lor *Lee Harvey Oswald*, *Jack Ruby*, *Timothy Meveight* sau *Earl Ray*, au dus cu ei în mormânt secretele şi, câteodată, „au primit" o judecată dreaptă. Vinovaţi sau nu, ei au beneficiat de dreptul de a avea îndoieli, pe când nouă ni s-a oferit un singur răspuns.

Analizaţi, cercetaţi, informaţi-vă şi ajungeţi la propriile concluzii; probele se află aici, aşteptând ca cineva să le descopere; ele nu vor rămâne ascunse pentru totdeauna. Sub forma acestei cărţi, eu vă ofer câteva incertitudini, dar depinde de dumneavoastră, cititorii, dacă adevărul va ieşi sau nu la lumină.

David Heylen Campos

„În caz de incertitudine, mint inclusiv Congresul". *Allan Dulles, Şeful CIA*

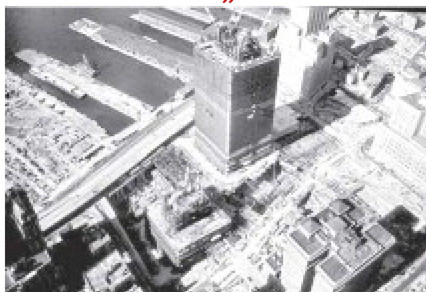
CAPITOLUL 1

11 septembrie, penultima conspiraţie

A TRECUT CEVA VREME de la fatidicul 11 septembrie 2001, timp în care a avut loc un război şi s-au vehiculat multe informaţii, dar chiar şi în aceste condiţii, avem mai multe întrebări decât răspunsuri. S-a izbit cu adevărat un avion de Pentagon? Antraxul a fost oare răspândit chiar din inima Statelor Unite? De ce oare cei 19 terorişti au lăsat probe evidente, din moment ce şi-au luat măsuri de precauţie pentru a trece în mod „invizibil" prin faţa celor patru sisteme de securitate înainte de a se îmbarca în avioane, fără să apară pe listele de pasageri? Acestea sunt doar câteva dintre întrebări; răspunsurile, inexistente la nivel oficial, ar putea dezvălui o realitate mult mai greu de suportat decât atentatele în sine.

TRĂIM ÎNTR-O SOCIETATE ETEROGENĂ. Ne aşezăm pe canapea în faţa televizorului şi lăsăm personajele de pe ecran să ne povestească tot ce dorim să

ştim, fără să ne gândim dacă mai există şi altceva. Ne conformăm în permanenţă, mulţi dintre noi pierzându-ne capacitatea de a căuta răspunsurile acolo unde există o mare de întrebări. Cam aşa s-a întâmplat şi cu 11 septembrie, un atentat terorist pe scară largă, pe care l-am putut urmări toţi în direct, mulţumită avansatei tehnologii a epocii noastre. Milioane de oameni s-au strâns în faţa televizoarelor, internetul s-a blocat pentru prima dată în istorie, iar pentru câteva zile, cuvântul „New York" a devansat cuvântul „sex" în motoarele de căutare.

Am asistat în direct la prăbuşirea celor două Turnuri Gemene ale *World Trade Center* – WTC, precum şi la atacul asupra celui mai mare complex militar din lume, Pentagonul. Frica se simţea în aer şi nu erau puţini cei care vorbeau de un al Treilea Război Mondial.

Multă lume s-a întrebat: Ce s-a întâmplat în Statele Unite la 11 septembrie? Răspunsul era deja pregătit, doar câteva ore mai târziu. Cea mai simplă ipoteză era cea a unui atentat terorist la scară largă. Aceasta este şi problema de fond, dar importantă era nuanţa: Ce s-a întâmplat „cu adevărat" în Statele Unite la 11 septembrie?

Persoanele nonconformiste şi mai agere decât restul au spus că trebuie verificate faptele care au dus la tragedie şi au formulat multe întrebări la care nimeni, nici după doi ani şi jumătate de la eveniment, nu a ştiut sau nu a dorit să răspundă. Acest capitol vorbeşte chiar despre persoanele care au descoperit ceva şi despre lucrurile stranii care nu au primit încă nicio explicaţie.

Atacul asupra WTC şi prăbuşirea Turnurilor Gemene

ERA ORA 8: 48 DIMINEAŢA ÎN NEW YORK, atunci

când un Boeing 767, cu 65 de pasageri la bord, a intrat în primul dintre Turnurile Gemene. *Marele măr* (The Big Apple, cum este supranumit oraşul) se trezise deja pentru a începe o nouă zi de muncă, iar în cele 110 etaje ale celui mai mare complex de obicei de pe insulă se găseau foarte mulţi lucrători din sectorul hotelier. Când avionul a intrat în Turnul de Nord, puţini şi-au imaginat că asistau la cea mai mare lovitură teroristă din istorie. Televiziunile din toată lumea îşi întrerupeau programele şi transmiteau teribilele imagini cu zgârie-norii în flăcări. Se vorbea despre accidente, deşi câţiva au îndrăznit să pronunţe cuvântul „atentat”. 15 minute mai târziu, un aparat de acelaşi tip a intrat în Turnul de Sud, confirmând coşmarul. Era vorba despre un atentat terorist.

O oră mai târziu după cel de-al doilea impact, Turnul de Sud s-a prăbuşit: era ora 10: 05. După alte 20 de minute, Turnul de Nord, cel care fusese lovit primul, s-a prăbuşit, de asemenea.

În acel moment, nimeni nu putea crede ce se întâmplă; cea mai puternică ţară din lume, despre care credeam că este de neatins, era atacată. Coloşii s-au prăbuşit ca şi cum ar fi fost vorba despre un castel din cărţi de joc. Cum era posibil să fie puse la pământ de impactul cu cele două avioane?

Tocmai în acest punct, în momentul prăbuşirii Turnurilor Gemene, încep nepotrivirile din teoriile oficiale lansate atunci. Pentru a ne face o idee mai clară, ar trebui să înţelegem cum au fost ele construite şi ce şocuri exterioare puteau suporta.

1 Yamasaki a folosit această formă arhitecturală pentru a ridica şi Turnul Picasso din Madrid.

Construcţia Turnurilor, al căror arhitect a fost Minoru Yamasaki, se baza pe o structură tubulară1, formată din stâlpi pătraţi din oţel inoxidabil, goi pe dinăuntru, uniţi la fiecare etaj printr-o centură de siguranţă din oţel gros de 1, 33 în care înconjura cele patru faţade, fixând cei 240 de piloni ai turnului, 60 pe fiecare faţadă. Distanţa dintre piloni era foarte mică, doar

1 metru, şi pentru că stâlpii aveau o lăţime de 55 cm, mai rămâneau 45 de cm până la fereastră. Stâlpii şi centurile închise cu un aliaj din aluminiu şi argint erau, la rândul lor, acoperite cu o substanţă ignifugă care putea suporta mai mult de 2000°C, cel puţin o vreme. Centrul turnurilor fusese construit după un tipar asemănător, adică o structură tubulară, cu 48 de piloni distribuiţi pe şase rânduri.

Fundaţia era şi ea specială. Era alcătuită dintr-un schelet de grinzi longitudinale şi transversale din oţel, iar în interiorul ei se afla toată cablarea edificiului. Deasupra era o foaie ondulată din oţel inoxidabil peste care se întindea un strat din beton şi dale de aproape 10 cm grosime. Diametrul pilonilor goi ai acestor structuri uriaşe putea varia de la 3 la 5 cm1.

Aceste autentice fortăreţe din oţel şi beton puteau rezista, în opinia celor care le-au construit, la impactul violent cu un avion. Din păcate, nu a fost aşa.

Investigatorii J. Petras şi N. Chomsky, ambii de la ziarul independent on-line *La Rebelión* 2, sunt autorii teoriei conspiraţiei denumită „Aurora Neagră”, în care explică pe larg de ce s-au prăbuşit Turnurile. Deşi pare prea îndrăzneaţă, această teorie merită să fie luată în considerare, fiind foarte bine documentată.

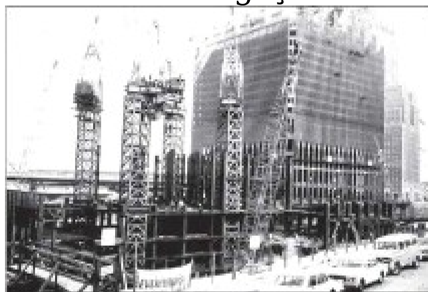
Conform autorilor: „Un avion care se loveşte cu 800 km/h de faţada din oţel, distingând 5 – 6 etaje, se face bucăţi, dar după cum se ştie, avioanele au intrat în impact cu clădirile într-un unghi de 45°”. Cu toate acestea, cu toţii am fost martori, iar camerele de filmat au înregistrat, cum cele două aparate de zbor au intrat în zgârie-nori ca şi cum aceştia ar fi fost din brânză. Cum au reuşit? Turnurile erau mai şubrede decât credeau constructorii lor?

1 Această pagină de internet – www.greatbuildings.com – vă oferă toate detaliile legate de construcţia Turnurilor Gemene.

2 Adresa paginii de internet a ziarului on-line este: www.rebelion.org

Conform acestui ziar independent on-line, secretul se

află în uraniul îmbogăţit.

Analizând fotogramă cu fotogramă una dintre înregistrări, în care se vede cum avionul intră în Turnul de Sud, investigatorii afirmă că se poate observa cum botul avionului se lungeşte, în timp ce aripile, la rândul lor, se pliază în spate1, ceea ce a permis aparatului de zbor care avea uraniu îmbogăţit la bord să „penetreze” interiorul clădirii.

Uraniul îmbogăţit este un reziduu obţinut din producerea combustibilului destinat reactorilor nucleari şi bombelor atomice. Este foarte dens şi greu, 18 kilograme pe litru, iar forţa sa distructivă este devastatoare. Mai mult decât atât, natura sa inflamabilă îl face să se aprindă instantaneu în momentul impactului, atingând temperaturi care provoacă topirea celui mai puternic blindaj, făcându-l să explodeze la contactul cu oţelul sau cu alt material dur.

1 Trebuie să adaug că, după ce am analizat imaginile filmate, nu am găsit indicii care să ateste că acest fapt s-a întâmplat cu adevărat, de aceea afirmaţia trebuie privită cu o doză de scepticism.

2 Ulterior, din cauza presiunilor exercitate de diferite medii, îşi va schimba declaraţia.

„Aurora Neagră” pune în discuţie posibilitatea ca o

anumită cantitate din acest material să fi fost amplasată în botul avionului, foarte probabil în partea circulară din faţă, care acoperă motoarele cu reacţie, ceea ce ar explica unghiul de 45° în momentul impactului cu clădirea, cu scopul de a topi 5 sau 6 etaje, a căror distrugere a provocat o prăbuşire tip acordeon, pe care mulţi specialişti au considerat-o aproape „perfectă". Printre alţii, Van Romero2, vicepreşedinte al Institutului de Minerit şi Tehnologie din New Mexico, a spus: „Prăbuşirea Turnurilor a avut efecte prea nimicitoare pentru a fi rezultatul aleatoriu al izbirii celor două avioane de structurile acestora. În opinia mea, după impactul avioanelor, s-a detonat explozibil în interiorul clădirii, acesta fiind, de fapt, adevăratul motiv al prăbuşirii, provocându-se o implozie în locul unei explozii".

Încercând să înţelegem o teorie sau alta, ni se pare tulburător faptul că nimănui nu-i putea trece prin cap că persoane din umbră, din

Interiorul Statelor Unite, ar putea ţese un plan pentru provocarea atentatelor. Fără îndoială, teoriile există pentru a fi combătute cu probe concludente sau, cine ştie, pentru a fi întărite. De netăgăduit este însă realitatea crudă: Turnurile, deşi erau adevărate fortăreţe din beton şi oţel, au cedat şi s-au prăbuşit, sistemele împotriva incendiilor, fiecare cu o capacitate de 14 400 m^3 de apă, nu au funcţionat1, iar cel mai grav, acolo şi-au pierdut viaţa câteva mii de persoane.

1 În documentarul transmis de postul Tele 5 „11 septembrie – lucruri neştiute", cu ocazia primei aniversări, mai mulţi martori au declarat că etajele clădirii erau pline

de apă, fiind foarte posibil ca sistemul împotriva incendiilor să fi funcţionat, fără a fi eficient însă.

2 Există un punct necunoscut – despre care nu s-a vorbit – cel al modului în care au acţionat pompierii. Într-o revistă dedicată acestei profesii, denumită *Fire Engineering*, sunt adunate mărturiile pompierilor prezenţi la WTC, care au reuşit să supravieţuiască acelor evenimente. Aceştia au afirmat că au auzit explozii la baza clădirilor şi cer guvernului deschiderea unei investigaţii independente. Unul dintre aceşti pompieri a fost Louis Cacchioli, din „Brigada 47”.

Atunci când pompierii care au acţionat în „zona zero” din New York2 au ajuns la Barcelona, anul trecut, ziarul El *País* i-a întrebat, într-un interviu publicat în data de 26 a acestei luni: „Ce v-a şocat cel mai mult pe 11 septembrie?” Tim Mecaulez a răspuns: „Cel mai mult m-a surprins modul în care avionul a intrat în acel colos de fier”.

După prăbuşirea WTC

ESTE INTERESANT DE OBSERVAT cum s-au desfăşurat evenimentele după căderea Turnurilor. Evident, niciunul dintre cele 26 de servicii secrete din Statele Unite, cu un buget de peste 30 de miliarde de dolari, nu şi-au făcut datoria. Au afirmat că nu au fost informaţi de un asemenea atac şi că nici măcar nu se aşteptau la aşa ceva1. Timp de o oră, armata şi serviciile secrete nu s-au mobilizat şi niciun avion de luptă de la bazele din apropierea New York-ului nu a decolat. Cu toate acestea, la

48 de ore după producerea atentatului, FBI-ul avea numele a 19 islamişti care deturnaseră patru avioane2.

În această listă apar numeroase neconcor-danţe uşor de sesizat, lucruri pe care FBI-ul sau alte instituţii de investigaţie nu au dorit să le comenteze.

1 Ulterior, publicul a aflat, datorită presei şi chiar a FBI-ului, că guvernul era la curent cu posibilitatea unui atac terorist în punctele strategice ale ţării. Mai mult decât atât, dacă nimeni nu a fost informat, cum este posibil ca *Odigo*, o firmă lider în mesageria electronică, să declare că oamenii din Turnuri au primit mesaje în care erau informaţi de un posibil atentat împotriva lor cu două ore înainte de a se produce. Pag. 43 *Marea Impostură*)

2 Avionul prăbuşit la Pentagon, după versiunea oficială, şi avionul căzut în statul Pennsylvania erau două dintre acestea.

În primul rând, câteva zile mai târziu, CNN a informat că numele celor 19 persoane nu figurau pe listele de pasageri. Mai mult, este de neînţeles cum cele patru sisteme de securitate amplasate la îmbarcarea în avion fuseseră controlate cu câteva zile înaintea atentatelor şi funcţionau perfect. De ce s-au străduit din răsputeri să evite aceste patru controale de securitate când, după cum spunea şi Andreas Von Bülow, parlamentar al Partidului Social Democrat din Germania, „au lăsat urme ca o turmă de elefanţi”.

FBI a oferit probe irefutabile care îi inculpau pe cei 19 ca fiind membri ai organizaţiei Al-Qaeda, conduse de Bin Laden.

Au fost găsite chitanţe ale cărţilor de credit pe numele lor adevărate şi s-a descoperit că, înainte de atentate, frecventaseră cursurile unor şcoli de aviaţie unde fuseseră instruiţi pe avioane Cessna şi Pipper, timp de 15 sau 20 de ore. În maşinile teroriştilor, abandonate la intrarea în aeroport, au fost găsite scrisori adresate familiilor lor, în care explicau cum vor muri, manuale de pilotaj pentru avioane tip Boeing 767, scrise în arabă, precum şi fotografii şi postere cu Bin Laden.

De ce atâta deranj în pregătirea atentatelor, din moment ce au lăsat urme pentru a fi incriminaţi în mod evident?

Dar lucrul cel mai surprinzător abia acum ieşea la iveală. O parte dintre persoanele al căror nume apărea pe listele de suspecţi furnizate de FBI erau în viaţă şi munceau în ţările lor de origine. Este cazul lui Saeed Alghaindi, care a aflat de „moartea" sa în timp ce se afla la locul de muncă din Tunisia1. Era acuzat de participarea la deturnarea zborul America Airlines Flight 93, cunoscut ca „zborul eroilor", care s-a îndreptat la început spre Casablanca, dar a ajuns să se prăbuşească în Pennsylvania.

1 Informaţie furnizată de José Maria Lesta pe pagina de internet www. mundomis-terioso.com

De asemenea, s-a vorbit mult despre priceperea piloţilor terorişti de a manevra avioanele Boeing 767, aceştia luând lecţii de zbor doar pe avioane tip Pipper şi Cessna. Ruddi Deckers, proprietarul şcolii de zbor unde s-au instruit teroriştii, a afirmat că, deşi era posibil ca piloţii amatori să fi fost în stare să piloteze aparatul deturnat, era foarte greu să reuşească o manevră aşa de complicată precum cea executată de ei, adică să intre în Turnuri cu o asemenea precizie.

În primele minute de emisie ale canalului CNN, mai mulţi piloţi profesionişti au spus că avioanele erau teleghidate sau pilotate de către experţi militari. Era oare o exagerare această afirmaţie?

ITN – Ştirile Internaţionale de Televiziune, de origine britanică – este o agenţie importantă care oferă informaţii mass-mediei, fiind foarte asemănătoare cu agenţia EFE. Pe data de 24 aprilie 2001, ITN a transmis o informaţie venită din Australia, despre un exerciţiu practic prin care se verifica o tehnologie la care se lucra de mai mulţi ani, denumită „Global Hawk”. Un avion de tip Boeing, dotat cu această tehnologie, decola fără piloţi de pe o bază aeriană din California. După ce a ajuns la o altitudine de 20 de km, având o durată de zbor estimată la 22 de ore, aparatul a traversat Pacificul pentru a ateriza, la data de 23 aprilie, la sud de Australia.

Într-o conferinţă de presă, preşedintele Bush a comunicat, după incidentele din 11 septembrie, că trebuia să se asigure cabinele piloţilor şi să fie dotate cu un mecanism care permite controlarea avioanelor de la sol. De ce vorbea Bush despre o tehnologie deja existentă ca şi cum ar fi fost ceva necunoscut?

Nenumărate teorii ale conspiraţiei pun problema avioanelor care puteau fi perfect controlate de la sol odată ce decolau. Această operaţiune putea fi întreprinsă de o conspiraţie care a acţionat cu acordul propriului guvern sau, aşa cum semnalează investigatorul James Petras, de către un grup de terorişti autonomi, care au acţionat pe cont propriu, fără colaborarea sau cunoştinţa organizaţiei Al-Qaeda. În opinia lui Petras, Statele Unite au profitat de tragicele împrejurări pentru a inculpa această organizaţie şi pentru a întreprinde un război înverşunat împotriva terorismului internaţional, de pe urma căruia ar fi

beneficiat pe plan economic. Ca şi cutiile negre, informaţiile s-au făcut nevăzute, iar această teorie nu a putut fi confirmată.

Există mai multe incoerenţe cu privire la tragedie, de exemplu faptul că piloţii nu activau în „sistemul 7500”, care informează turnul de control că avionul este deturnat sau, mai corect spus, că a apărut o „interferenţă ilicită”, caz în care nu era posibilă obţinerea nici unei informaţii denumite „cutia neagră” 1, iar dacă printre resturile Turnurilor ar apărea în mod misterios paşaportul intact al unuia dintre terorişti, s-ar pune întrebarea – în mod ironic – de ce cutiile negre nu erau făcute dintr-un material aşa de rezistent. De ce în facturile telefonice ale morţilor din avionul deturnat nu apar anumite apeluri2, care puteau fi făcute de la o înălţime de peste 10.000 de metri, este o altă întrebare care nu a găsit răspuns. Şi să nu uităm de obiectele ciudate observate la examinarea fiecărei fotograme în parte, imagini oferite în timpul atentatelor de către canalele FOX, CNN ori Reutersă.

Atacul asupra Pentagonului

O INSULTĂ ADUSĂ INTELIGENŢEI NOASTRE o reprezintă afirmaţia conform căreia un avion s-a izbit de Pentagon, versiunile oficiale concurând cu poveştile pentru copii.

1 Adevărata sa culoare este roşu.

2 Informaţie furnizată de Michael Shore.

3 Aceste imagini, pe care mulţi îndrăznesc să le atribuie rachetelor ghidate, pot fi analizate pe pagina de internet www.Rense.com

La o oră după atentatul de la World Trade Center, exact la 09: 43 dimineaţa – ora New York-ului, mass-media şi-a îndreptat atenţia pentru câteva minute către clădirea abandonată a Pentagonului, întrerupând temporar transmisia. Părea să se fi produs o explozie undeva în faţa sediului central al Departamentului Apărării. La început, s-a respins posibilitatea unei explozii în interiorul clădirii, inclusiv cea a unui atentat cu o maşină-capcană. O oră mai târziu, a apărut versiunea avionului deturnat de terorişti.

După toate aparenţele, mai mulţi martori au confirmat că au văzut aparatul izbindu-se de Pentagon, teorie care a luat amploare atunci când aeroportul din Dulles, Washingion, a confirmat faptul că a pierdut de la ora 09:10 legătura cu unul dintre avioanele sale.

Însă mărturiile protagoniştilor sunt vagi şi prea puţin concludente pentru ca guvernul nord-american să se bazeze pe ele în încercarea de a stabili ora la care avionul dispărut s-a izbit de clădirea militară.

În cartea lui Thierry Meyssan *Marea impostură*, autorul francez adună aceste mărturii şi face o analiză exhaustivă a ceea ce s-a întâmplat acolo.

Se spune că mai mulţi martori au declarat că au văzut un avion mare. Pe canalul CNN, în data de 11 septembrie, a fost intervievată o femeie, care şi-a păstrat anonimatul şi care a afirmat că avionul companiei American Airlines zbura rapid, la altitudine joasă, în direcţia Pentagonului. Fără îndoială, există mii de mărturii care nu au fost luate în seamă şi care ar fi putut clarifica multe nelămuriri”. Avea o capacitate de 8 sau 12 pasageri şi făcea un zgomot ca un avion de vânătoare”, a explicat Steve Patterson pentru *Washingion Post*.

„Am auzit ceva care semăna cu zgomotul făcut de o rachetă, apoi o explozie groaznică”, a declarat foarte liniştit Tom Seibert, inginer de reţea la Pentagon. Nu este singura mărturie de acest fel, directorul adjunct însărcinat cu asistenţa militară, generalul Clyde A. Vaughn declarând la CNN: „Pe cer nu se vedea decât un avion care părea că survolează oraşul Georgetown, dar şi-a schimbat direcţia către stânga, la o altitudine mare. Poate este vorba despre acel avion, dar eu nu am văzut niciodată un aparat care să

se comporte aşa în timpul zborului”.

Sau declaraţiile lui Danielle O’Brian, controlor de trafic pe aeroportul din Dulles, care a povestit cum avionul s-a îndreptat la început către Casa Albă pentru ca apoi să se lovească de Pentagon, cu o viteză şi o capacitate de manevrare asemănătoare unui avion militar.

Deoarece mărturiile nu sunt suficient de concludente, să analizăm locul faptelor şi să vedem ce ne oferă versiunea oficială.

După toate indiciile, aparatul s-a izbit de faţada Pentagonului1, în vecinătatea căreia se află heliportul. După câte se pare, a trecut prin dreptul clădirii ocolind prima faţadă care i-a apărut în cale, apoi a făcut o întoarcere de 180° pentru a se lovi de altă clădire.

Într-una dintre primele fotografii difuzate, se pot observa efectele impactului cu faţada2. Acum apare prima surpriză: un avion tip Boeing face o gaură cu diametrul de doar 5 sau 6 metri în peretele clădirii, când, pe de altă parte, ni se arată că două avioane similare au fost capabile să provoace prăbuşirea Turnurilor Gemene.

Nu numai gaura produsă de avion atunci când a intrat în clădire pare ciudată; după ce a ieşit prin peretele extern al celui de-al treilea inel al Pentagonului, a lăsat în urmă un orificiu cu un diametru3 de aproximativ 2, 5 în

1 Este ciudat dacă ne gândim, aşa cum semnalează Meyssan în cartea sa şi cum mulţi dintre noi ştim, că bateriile antiaeriene compuse din mai multe rachete sol-aer şi instalate în clădire în urma incidentelor din 1994, an în care un aparat de zbor de mici dimensiuni a reuşit să aterizeze pe gazonul Casei Albe, n-au funcţionat, împiedicând avionul să se lovească de Pentagon şi, mai mult decât, că niciun avion de vânătoare nu a decolat de pe baza militară Andrews, alertând autorităţile în legătură cu un eventual atac.

2 Vezi imaginea de la pagina 27. Aşa cum se poate constata, este evident că edificiul se prăbuşeşte câteva minute mai târziu din cauza lipsei de susţinere a etajelor superioare.

trântâmginăeande la pagina 28 jos se vede scris pe perete *Punch out* (gaură de ieşire).

Meyssan s-a întrebat ce tip de aparat este capabil să se îndrepte spre un nivel inferior al clădirii, să producă o imensă minge de foc şi să lase în urmă o gaură cu un diametru de 2, 5 în cel de-al treilea inel al edificiului. Conform versiunii oficiale, după cum am mai spus, este vorba despre un Boeing 757 – 200.

Pe data de 15 septembrie, Lee Evey, şeful proiectului de renovare a clădirii Pentagonului, a explicat ce s-a întâmplat conform versiunii oficiale.

Avionul a intrat în coliziune cu faţada într-un unghi de aproximativ 60°; botul avionului a intrat în primul inel al clădirii şi a avansat până la al treilea şi al patrulea inel al imobilului. Versiunea oficială părea total forţată şi

neverosimilă, din moment ce contradicţiile răsăreau la tot pasul.

Pentru a justifica absenţa materialelor şi a resturilor avionului, autorităţile au declarat că avionul s-a sfărâmat în momentul coliziunii din cauza structurii rezistente a clădirii. Deoarece părţile extrem de rezistente ale avionului, precum frânele sau reactoarele, au dispărut, ni s-a explicat că aparatul s-a topit în totalitate, cu excepţia farurilor şi a cutiei negre, din care, în final, nu s-a mai putut obţine nicio informaţie. Chiar dacă avionul s-ar fi topit în întregime, ar fi trebuit să fie descoperite cele 100 de tone din acest material topit. Dar, conform versiunii oficiale, temperatura a atins 2500°C, ceea ce a dus la evaporarea materialelor1.

Explicaţiile guvernului american ne aduc aminte, fără îndoială, de teoria „glonţului magic" din asasinatul lui Kennedy, care, deşi pare absurdă, este o ipoteză pertinentă pentru a desluşi misterul de faţă.

În cartea sa, Meyssan, pe lângă prezentarea probelor care demonstrează că aceste teorii oficiale nu sunt conforme cu realitatea, oferă şi o serie de fotografii2 care desfiinţează aceste teorii şi ne obligă să ne punem o mulţime de întrebări.

Într-una dintre fotografiile puse la dispoziţie de armata SUA3 se observă cum o maşină de pompieri încearcă să stingă focul care cuprinsese faţada Pentagonului, după ce avionul căzuse. La o privire atentă, se observă că iarba din faţa clădirii era intactă şi, mai mult decât atât, resturile avionului lipsesc.

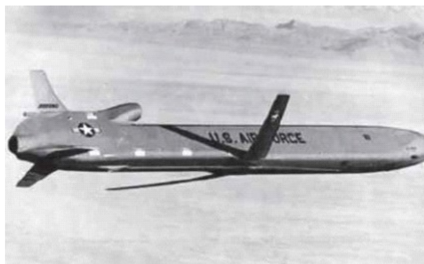
1 Insist asupra faptului că focul a mistuit 100 de tone din avion, dar nu şi farurile sau cutiile negre.

2 Aceste fotografii sunt distribuite liber şi pot fi obţinute consultând paginile oficiale de internet ale Forţelor Armate şi Navale ale armatei nord-americane.

3 Vezi imaginea de la pagina 29.

Cum a putut un aparat de zbor cu o înălţime de 13, 60 în o lungime de 47, 32 m şi o anvergură de 38 însă ţintească parterul clădirii şi să nu intre decât în primul

inel, provocând o gaură cu un diametru de 5 sau 6 metri, fuselajul nelăsând urme în jur? Şi de ce gazonul a fost acoperit cu mai multe straturi de piatră şi nisip, din moment ce rămăsese intact şi nu prezenta nicio urmă de combustibil?

Lăsând la o parte multitudinea fotografiilor prezentate, este greu de precizat locul impactului1, întrucât aripile avionului nu au lăsat niciun semn în clădire2. Agenţia de ştiri Associated Press a transmis o imagine surprinsă de un militar al marinei americane în care apărea un singur rest de avion, un fragment de fuselaj care, în mod curios, nu era înnegrit şi nu corespundea descrierii unui aparat al companiei American Airlines.

Pe 7 martie a fost găsită o altă probă scandaloasă. Canalul NBC a evidenţiat faptul că filmarea oficială a atentatului era diferită de restul înregistrărilor. Într-una dintre filmări se poate observa cum s-a produs acea teribilă explozie în clădire. Fără îndoială, cel mai terifiant lucru este faptul că, pe toată durata filmului, nu se vede niciun avion de pasageri care să lovească faţada edificiului. Singurul lucru observabil este un obiect de câţiva metri lungime care se apropie de imobil la o înălţime joasă. Ce s-a izbit atunci de „superprotejatul” Pentagon?

1 Vezi imaginea de la pagina 29.

2 Vezi imaginea de la pagina 29.

3 Vezi caracteristicile acestei rachete pe pagina de internet http://www.military.cz/ uşa/ar/în service/weapons/ag missiles/agm 158/agm 158 en.htm

Pentru Meyssan, răspunsul este simplu: un prototip de rachetă cunoscut ca JASSM sau AGM-1583, de

fabricaţie americană, având la bord o încărcătură de uraniu îmbogăţit, a străpuns clădirea fără să o distrugă. În mod sigur aşa s-a întâmplat, dacă analizăm imaginile: impactul cu un Boeing 757 – 200 ar fi distrus Pentagonul şi nu ar fi provocat doar simplă străpungere a clădirii.

După ce cunoşti probele, poziţia oficială şi rezultatele investigaţiilor neoficiale, ca acelea întreprinse de Meyssan, care este verdictul tău?

Misterul „Zborului 93", denumit „Zborul eroilor".

WALLY MILLAR, judecător local în districtul unde s-a prăbuşit „Zborul 93" din Pennsylvania, a fost responsabil de recuperarea resturilor umane ale accidentului şi stabilirea cauzelor morţii. În raportul său, a susţinut că cei 40 de pasageri au fost „asasinaţi", calificându-i pe cei 4 terorişti drept „sinucigaşi". Cu toate acestea, având în vedere faptul că avionul s-a făcut bucăţi la sol şi că nu s-au găsit resturi mai mari de 5 cm, cauzele prăbuşirii nu au fost niciodată clarificate.

Versiunea inventată, considerată probabil cea mai plauzibilă, are la bază, înainte de toate, exemplul de patriotism. Pasagerii „Zborului 93", ştiind ce s-a întâmplat cu celelalte trei avioane1, au hotărât să intre în cabina piloţilor, să-i înfrunte pe terorişti, să preia comanda avionului şi să provoace prăbuşirea aparatului printr-un act de curaj şi sacrificiu, pentru a evita pierderea altor vieţi omeneşti. În definitiv, s-au sacrificat pentru naţiunea lor, cu scopul de a reduce numărul victimelor. După cum au fost prezentate faptele, totul a fost un act de patriotism.

1 Erau la curent cu acele evenimente datorită apelurilor făcute de pe telefoanele mobile, pe care, în mod surprinzător, teroriştii le-au permis să le folosească.

Una dintre probele care atestă această faptă eroică e reprezentată de cele câteva fragmente înregistrate de cutia neagră, care a supravieţuit în mod miraculos impactului nimicitor. Dar, ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în ultimele minute din viaţa pasagerilor rămâne un mister pentru majoritatea dintre noi, deoarece audierea completă a înregistrării a fost cenzurată pentru a proteja

familiile celor decedaţi.

În ciuda acestui fapt, există şi alte teorii cu privire la ceea ce s-a întâmplat, teorii care au ieşit la lumină din hăţişul versiunilor oficiale.

Conform teoriei, „Zborul 93” al companiei United Airlines a fost doborât de un avion al Forţelor Aeriene Americane, iar a doua lansează ideea că s-a produs o explozie la bord, aşa cum reiese dintr-un telefon dat de un pasager.

Resturile avionului găsite pe o arie largă constituie una dintre probele care întăresc teoria unei explozii a aparatului înainte de a cădea la sol. La mai mult de 13 km de locul impactului, au fost găsite nişte hărţi care se aflau printre cele 3400 kg de corespondenţă, precum şi o piesă mare, şi o parte a motorului care cântărea o tonă (descoperită la 2 km). Dar cel mai ciudat lucru, care se potriveşte cu această teorie, este apelul dat de către unul dintre pasageri la serviciul 911. Se pare că pasagerul a informat-o pe Glen Cramer1 că a reuşit să se închidă în toaleta avionului. Bărbatul a avertizat-o pe Cramer că avionul fusese deturnat şi că i se părea că aparatul era în cădere, după ce auzise, puţin mai devreme, o explozie în partea din spate. După acest dialog s-a pierdut legătura cu pasagerul; acesta a fost ultimul apel primit din interiorul „Zborului 93”.

1 Operatoarea la serviciul 911.

2 Pe data de 7 septembrie, cu puţin timp înaintea primei aniversări a atentatelor de la 11 septembrie, canalul TVE2 a afirmat în emisiunea „Dovezi TV” că Zborul 93 a fost „doborât”. Să fi fost oare decizia scenaristului cauzată de informaţiile confuze referitoare la caz ori era o

afirmaţie deliberată?

Cât despre teoria conform căreia un avion de vânătoare al Forţelor Aeriene Americane ar fi doborât acel zbor este puţin probabilă, dar nu trebuie exclusă2. Se pare că Pentagonul a recunoscut că două avioane de vânătoare au decolat de pe baze aeriene diferite, cu scopul de a intercepta acel avion şi a confirmat că ambele au ajuns după ce acesta se prăbuşise. Cu toate acestea, există mărturia unui controlor

federal de trafic aerian, publicată la câteva zile în ziarul *New Hampshire*, care a confirmat că un F-16 a urmărit „Zborul 93”. Această declaraţie confirmă afirmaţiile canalului CBS, care a relatat succint că două „avioane de vânătoare” urmăreau aparatu11 înaintea tragediei. La cinci zile după evenimente, vicepreşedintele Dick Cheney a recunoscut că preşedintele american George W. Bush a autorizat piloţii americani să doboare avionul, deşi, în opinia lui Cheney, acest lucru nu era necesar.

Nu se ştie nimic despre aparatul pe care mulţi martori au afirmat că l-au văzut, un „avion misterios” care a trecut în zbor peste locul impactului la puţin timp după aceea. În afară de Lee Purbaugh, peste doisprezece martori au confirmat că un al doilea aparat a survolat locul la o înălţime joasă, deplasându-se într-o direcţie necunoscută. L-au descris ca fiind de culoare neagră, cu motoarele amplasate în spate, mic şi fără vreo inscripţionare.

Pentru a răspunde acestor nelămuriri, guvernul a răspuns că hărţile au fost descoperite atât de departe de

locul coliziunii din cauza vântului puternic care bătea cu peste 150 km/h şi că bucata de motor a fost proiectată la o distanţă de 2 km din cauza impactului puternic. În ceea ce priveşte ultimul apel al pasagerului, nici FBI-ul şi nicio altă autoritate nu s-a pronunţat asupra acestui aspect. Banda cu înregistrarea apelului a fost confiscată, iar operatoarei i s-a interzis să vorbească despre acest subiect.

1 Să se consulte informaţia de pe site-ul www.pilotostieiberia.com/prensa/elpais 261201.htm

2 La început, existenţa acestui avion a fost negată în mod categoric.

Cât despre avionu12 misterios, explicaţia seamănă izbitor cu cea oferită de Pentagon, adică este absurdă. FBI-ul a confirmat că acesta era un Falcon proprietate privată, care zbura la 30 de km distanţă faţă de „Zborul 93". Se pare că autorităţile i-au cerut pilotului să examineze locul prăbuşirii şi să transmită coordonatele.

La ora 10: 06 toate avioanele care nu erau militare şi care se aflau în aer au primit ordinul de a ateriza imediat. Iar dacă erau foarte clare coordonatele dezastrului graţie sutelor de cetăţeni care au sunat la 911, iar avioanele de vânătoare F-16 erau la câteva minute distanţă, de ce i s-a cerut unui civil să execute aceste manevre? Şi, mult mai grav, de ce FBI-ul nu face publică identitatea acelui pilot, rămasă până astăzi necunoscută?

Infirmaţii ascunse... şi antrax

1 Facilitată de agenţia Reuters la data de 17 mai 2001.

2 E de neînţeles de ce preşedintele, atunci când a fost informat de atentate, nu s-a dus urgent într-un loc sigur, în condiţiile în care cel mai apropiat aeroport era la mai puţin de opt minute şi toată lumea ştia unde se află.

LA OPT LUNI DE LA TRAGICELE ATENTATE din New York şi Washingion, a ieşit la iveală o nouă informaţie cu privire la 11 septembrie, care arăta, încă o dată, că investigarea atentatelor nu fusese deloc „transparentă". Cei care credeau în teoriile conspiraţiei au început din nou să-şi facă auzite convingerile. Într-o notă informativă1,

FBI-ul ne asigura că preşedintele era la curent cu posibilitatea ca unii membri Al-Qaeda să deturneze aeronave cu scopul de a lansa atacuri teroriste asupra unor obiective importante din Statele Unite. Cu toate acestea, ei nu erau siguri când, unde şi ce metodă aveau să folosească aceştia. În lumina acestei revelaţii, este şi mai greu de înţeles de ce serviciile de securitate şi cele militare nu s-au mobilizat cu o mai mare promptitudine.2 Fuseseră deja informaţi că s-ar putea întâmpla ceva de acest fel şi existau precedente, nici mai mult, nici mai puţin decât la Casa Albă. Să ne amintim, în acest sens, de incidentul din 1994, când pilotul Eugene Corden1 s-a prăbuşit cu aparatul de zbor pe gazonul din faţa reşedinţei preşedintelui Statelor Unite.

Au fost înregistrate, de asemenea, mişcări ciudate ale bursei, unde au fost manevrate mari sume de bani, cu puţin înainte de atentatele petrecute la WTC2. Conform analistului financiar Anna Marie Mergier, a existat un grup de persoane care, anticipând atentatele din 11 septembrie sau având cunoştinţă de ele, au profitat în mod ilicit pentru a obţine un beneficiu de mai multe milioane de dolari. Operaţiunea era foarte simplă. Era de ajuns să speculeze scăderea generală a valorilor firmelor implicate care erau cotate la bursă. Ei au cumpărat un număr mare de acţiuni, denumite *puts* sau opţiuni de cumpărare. Din cauza acestor mişcări speculative, Comisia de Control a Operaţiunilor Bursiere din Chicago a dat alarma, anunţând că un grup de persoane necunoscute au reuşit să obţină câştiguri foarte mari, după cum urmează: 5 milioane3 profit cu United Airlines4, 4 milioane cu American Airlines5, 1, 2 milioane cu Morgan Stanley Witter Co6 şi 5, 5 milioane cu Merril Lynch Co7.

1 Anterior, în anul 1974, un soldat a furat un elicopter din Fort Meade cu intenţia de a-l face să se prăbuşească pe gazonul din partea sudică a Casei Albe.

2 Articolul: „New York: Lovitură de Stat Mondială”, José Maria Lesta. www.mun-domisterioso.com

3 Sumele sunt exprimate în dolari.

4 Compania aeriană americană căreia îi aparţinea avionul care a lovit Turnul de Sud al World Trade Center şi faimosul „Zbor al eroilor”.

5 Avioanele acestei companii au fost implicate în atentatele de la Pentagon şi World Trade Center (Turnul de Nord).

6 Această firmă ocupa mai multe etaje din Turnurile Gemene.

7 Sediul central al acestei companii se află în complexul WTC. Clădirea a fost serios afectată, la un pas de colaps.

8 Nu s-a acordat importanţă nici altui lucru cel puţin curios. Conform afirmaţiilor jurnalistului de la CNN, Jeff Johnson, informaţie certificată şi de firmele care au domenii de internet, o persoană, pe care FBI a negat că ar fi localizat-o, a înregistrat în perioada 2000 – 2001 domenii de internet cu nume foarte ciudate, cum ar fi: towerofhorror.com, horrorinnewyork.com, attackontwintowers.com şi multe altele, toate înaintea atacurilor de la WTC.

Deşi aceste beneficii reprezintă cel mai grav delict din istoria exploatării ilicite a informaţiilor privilegiate, agenţiile de investigaţie, precum FBI, nu par să le fi dat vreo importanţă8, din moment ce persoanele care au profitat de aceste informaţii nu au fost investigate1.

În altă ordine de idei, teoriile cu privire la atacurile cu antrax, comise la câteva zile de la atentate şi în urma cărora au murit cinci persoane şi alte câteva zeci fiind infectate, au fost supuse unei analize foarte amănunţite, care a dezvăluit lucruri stranii. Se pare că multe indicii conduc la tulpina care a fost utilizată la atacurile biologice, care putea fi fabricată pe teritoriul Statelor Unite şi care, mult mai grav, putea fi produsă de către cercetători americani în strânsă colaborare cu entităţi precum FBI-ul. Susţinătorul acestei teorii nu este altul decât omul de ştiinţă Barbara Hatch Rosenberg, director al Programului de Arme Biologice şi Chimice din cadrul Federaţiei de Ştiinţă a Statelor Unite2.

Se pare că cercetătoarea, fără să dea nume, a oferit probe care indicau un „potenţial” suspect din cadrul FBI. Numele acestui om de ştiinţă este Steven Hatfill, el aflându-se sub cercetare federală alături de alţi 30 de oameni de ştiinţă.

Hatfill a lucrat pentru guvernul SUA în diverse locuri, printre care şi Fort Detrick, Maryland, şi se presupune că în aceste laboratoare a manipulat tulpina de antrax folosită în atentatele împotriva sănătăţii publice.

1 În mod ironic, trebuie semnalat faptul că actualul preşedinte George W. Bush a fost acuzat de *Washingion Post* că deţinea date privilegiate în anul 1990, potrivit cărora Harken Energy suferea de mari pierderi şi era pe punctul de a da faliment, ceea ce i-a permis să-şi vândă acţiunile şi să scoată un beneficiu de aproape 1 milion de dolari. Acelaşi ziar îl acuză şi pe vicepreşedintele Dick Cheney că a câştigat 18 milioane de dolari folosind aceeaşi metodă, prin intermediul companiei Halliburton Corporation, între 1998 şi 2000.

2 Informaţie transmisă de agenţia EFE la data de 2 august 2002.

3 De fapt, Hatfill munceşte de câteva luni la un program de instrucţie despre bioterorism la Universitatea din Louisiana, la care participă şi agenţi FBI.

Barbara Hatch Rosenberg a condus FBI-ul pe această pistă, având în vedere profilul autorului atentatelor cu arme biologice: om de ştiinţă cu acces la laboratoarele guvernului şi expert în gestionarea unei crize bacteriologice3. Dacă ar fi acuzat în mod oficial şi dacă s-ar confirma faptul că atentatele biologice din octombrie 2001, care au avut loc în mai multe puncte din Statele Unite, au fost duse la bun sfârşit de Steven Hatfill, ne-am afla în faţa unui caz gen Meveigh1, un alt măr putred ascuns în coşul cu fructe perfecte reprezentat de societatea nord-americană. În ciuda acestor dovezi de netăgăduit, care îl incriminează pe Hatfill ca principal suspect, FBI-ul nu l-a inculpat în mod oficial pe presupusul acuzat, sporind astfel nelămuririle legate de posibilele

legături ale acestei agenţii cu tot păienjenişul din jurul atentatelor din 11 septembrie şi a atentatelor cu antrax.

1 Vezi capitolul *Teroare în Oklahoma*.

Pentru ei, teoreticienii conspiraţiei, cele două atacuri asupra senatorilor Tom Daschle şi Patrick Laehy, care au primit scrisori conţinând această substanţă nocivă, ar putea indica un atac împotriva aripii conservatoare a Statelor Unite, în cadrul unei complexe operaţiuni de război contra terorismului.

O dovadă credibilă

NU VOI ÎNCERCA SĂ EXPLIC ÎN ACESTE RÂNDURI motivul pentru care organismele interne ale Statelor Unite ar fi atât de adânc implicate în atentatele care au schimbat cursul istoriei. După expunerea probelor, dacă veţi fi convinşi că guvernul nord-american este implicat într-o campanie de ascundere a informaţiilor şi dacă vreţi să obţineţi nişte răspunsuri cu privire la aceste motive, vă recomand să revedeţi ştirile de după 11 septembrie. De asemenea, încercaţi să înţelegeţi şi dedesubturile războiului împotriva Afghanistanului, soldat cu distrugerea întregii ţări, pentru a căuta „personajul negativ” care s-a dovedit a fi însuşi guvernul controlat de interesele Statelor Unite. Toată ţara a constituit un teritoriu ideal pentru probarea întregului arsenal balistic al celei mai mari puteri din lume. Ca şi cum toate acestea n-ar fi fost suficiente, dorinţa arzătoare de a începe o nouă campanie de înarmare împotriva „eternului” duşman Saddam Hussein şi a ţării sale, Irak, a dus la cea mai sângeroasă confruntare din ultimele decenii.

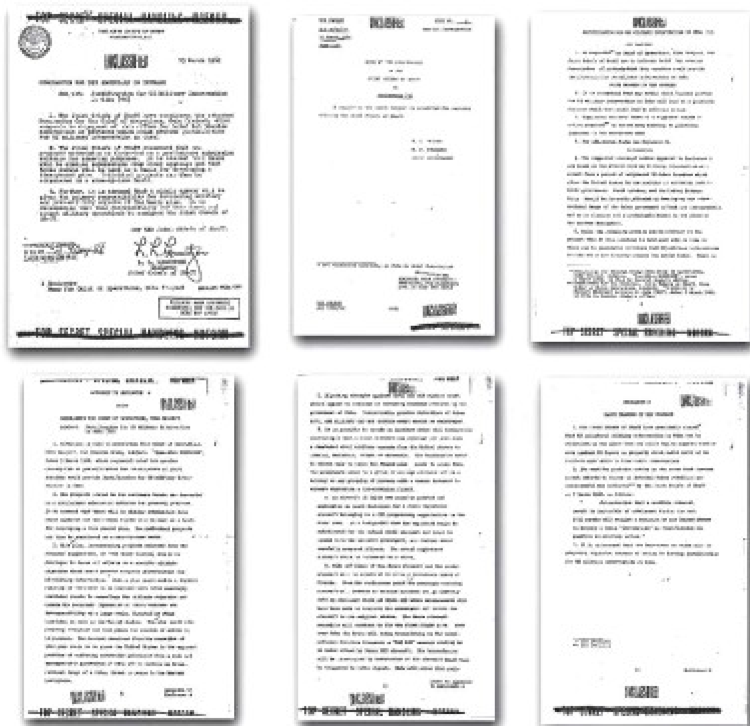
Trageţi voi concluziile.

Fără îndoială că vor exista persoane, ca mine, de exemplu, care nu-şi pot imagina că o ţară este capabilă să-şi pună în pericol propriii cetăţeni, sub pretextul obţinerii unor beneficii pentru popor.

Acestor persoane vreau să le dedic un ultim document pe care Thierry Meyssan l-a publicat în cartea sa intitulată *Marea impostură*, şi anume raportul „Operaţiunea”.

1 Vezi capitolul *JFK, teoria conspiraţiei* (Partea a doua). Ar fi de ajuns să ne referim la invazia din Golful Porcilor sau la criza rachetelor din Cuba.

Documentele care fac referire la „Operaţiunea Northwoods" au fost clasificate cu ceva timp în urmă, mai precis în anul 1991, când filmul polemic *JFK*, realizat de Oliver Stone, a stârnit suficientă vâlvă pentru a se redeschide cazul şi pentru a se desecretiza mai multe documente din epoca mandatului lui John F. Kennedy1. Unul dintre aceste dosare era cel care se referea la manevrele detestabile ale guvernului.

Conţinutul acestui document poate deschide ochii multora dintre cei care se încăpăţânează să creadă versiunile oficiale.

Cu toţii ştim că preşedintele Kennedy a evitat să se implice într-un război politic dur împotriva regimului lui Castro din Cuba. Fără îndoială că această manieră de a face politică nu era pe gustul înalţilor militari ai ţării44,

care îl considerau pe preşedinte un laş.

În faţa unui grup special din care făceau parte personaje importante, cum ar fi generalul Leyyman L. Leymnintzer, şeful Statului Major al armatei, a fost prezentat un document care-i oferea lui Kennedy posibilitatea de a inventa un pretext politic care să motiveze o intervenţie militară în Cuba. Planul era conceput de generalul William H. Craig.

Acest grup s-a întâlnit pe data de 13 martie 1961 la Pentagon cu Secretarul Apărării, R. Menamara, pentru a fi prezentată strategia operaţiunii. Evident că Menamara a refuzat categoric ducerea la bun sfârşit a acelei absurdităţi, provocând o gravă confruntare a administraţiei Kennedy cu Statul Major al armatei. Din această cauză Leymnintzer nu a fost ales şef al forţelor militare ale Statelor Unite ale Americii şi, mai mult decât atât, a fost îndepărtat din administraţie. La finalul mandatului său, acesta a ordonat distrugerea tuturor documentelor referitoare la „Operaţiunea Northwood”. În ciuda acestui fapt, copia primită de Menamara a fost salvată, documentul fiind declasificat în anul 1991.

Operaţiunile care urmau să fie întreprinse, enumerate în document, sunt înspăimântătoare: atacarea unei baze americane din zona Gu-antanamo, detonarea unei nave americane aflate în apele teritoriale cubaneze sau mobilizarea ţărilor vecine cu statul Cuba, bombardarea pe timp de noapte a Republicii Dominicane sau a altei ţări din acea regiune cu un avion cubanez, folosind, bineînţeles, bombe de fabricaţie sovietică. Se preconiza fabricarea unei teorii conform căreia SUA urmau să fie invadate de cubanezii lui Castro, aliaţi cu ruşii. Dintre manevrele care ar fi trebuit să aibă loc, una uimeşte prin inepţia ei: printre aceste atentate era inclusă şi mobilizarea opiniei publice internaţionale în urma prăbuşirii unui avion transatlantic de pasageri în care se afla şi primul american care făcuse ocolul complet al Terrei, John Glenn. În felul acesta, conştiinţa afectivă a americanilor şi a întregii lumi ar fi fost direct manipulată.

Cuvintele sunt de prisos. Aveţi probele, aveţi faptele, acum este rândul dumneavoastră să puneţi întrebări şi să decideţi cum veţi răspunde.

Atentatele din 11 septembrie reprezintă unele dintre cele mai grave fapte ale acestui secol şi nu încape îndoială că repercusiunile nu vor înceta să apară după acea zi fatidică, mulţi ani de acum încolo, la un nivel mult mai amplu decât ne imaginăm. Timpul ne va spune ce trebuie să învăţăm din toată această istorie, prezentată în cel mai pur stil cinematografic, atât de apreciat de ankei.

„*Tăinuirea adevărului nu reprezintă doar un fel de suicid al mincinosului, ci şi un atentat la sănătatea societăţii umane*”.

Ralph Waldo Emerson

CAPITOLUL 2

JFK, sfârşitul visului american

(Prima parte)

ERA ORA 12: 24 CÂND LIMUZINA LINCOLN în care se afla preşedintele John Fitzgerald Kennedy făcea un viraj de 120° la colţul străzii Houston, trecând prin faţa unei librării cu manuale şcolare. Lumea adunată pe marginea drumului îl aclama pe conducătorul ţării, când s-a auzit zgomotul înfundat al unei împuşcături, pe care puţinii dintre cei prezenţi l-au sesizat. Câteva secunde mai târziu, o a doua împuşcătură a răsunat în aer, iar mulţimea şi mai ales agenţii serviciului secret, au început să reacţioneze. Acest al doilea foc de armă l-a rănit pe Kennedy la gât. Preşedintele şi-a dus mâinile la rană, în timp ce un al treilea glonţ l-a lovit mortal, punându-i capăt vieţii. După câteva minute de derută, prima întrebare care a trecut prin mintea tuturor şi care dăinuie şi în zilele noastre a fost: Cine l-a omorât pe preşedintele Kennedy?

JOHN FITZGERALD KENNEDY s-a născut pe 29 mai 1917 în Brooklin, Massac-hussets, fiind cel de-al doilea copil dintre cei nouă copii ai familiei. Tatăl său, Joseph P. Kennedy, o persoană influentă în cercurile politice, şi-a educat fiii în spirit creştin.

În anul 1937, John călătoreşte cu familia prin Europa, pentru ca, după ce va absolui Universitatea Harvard, să se înroleze în unitatea de marină a Statelor Unite. Este detaşat în Pacific, unde participă la cel de-al Doilea Război Mondial, întorcându-se apoi în ţară cu medalia *Inima Purpurie* (Purple Hearat).

În timpul războiului, fratele său, Joseph Kennedy Jr. Moare. Această întâmplare îl motivează să se implice mai mult în viaţa politică. În 1952, este ales senator al statului Massachusetts. Anii următori îi petrece în spital, din cauza gravelor leziuni suferite la coloană în timpul serviciului militar, dar acest lucru nu-l împiedică să câştige premiul Pulitzer în 1957.

Toate acestea s-au întâmplat până în anul 1960, când Kennedy îşi începe ascensiunea fulminantă către preşedinţia Statelor Unite. La începutul acelui an, viitorul preşedinte se baza deja pe încrederea mai multor oameni politici importanţi, repurtând nenumărate succese. Toate acestea au dus la alegerea lui în funcţia de preşedinte al ţării, pe data de 8 noiembrie 1960, cu un scor apropiat de al lui Richard Nixon1.

1 Preşedintele Kennedy era cel mai tânăr conducător din istoria Statelor Unite şi, ceea ce era cel mai important, primul catolic care a ajuns în această funcţie.

După trei ani scurţi de mandat la Casa Albă şi pe fondul unei grave crize interne, preşedintele JFK se pregătea de următoarea etapă a carierei sale politice: realegerea sa, în anul 1964.

Călătoria la Dallas, un drum fără întoarcere

LA MIJLOCUL ANULUI 1963, CABINETUL POLITIC al lui Kennedy a început să planifice ceea ce urma să fie campania electorală pentru câştigarea realegerii sale. Printre voiajele prioritare de pe agenda tânărului preşedinte se număra, fără niciun dubiu, statul Texas, unde în campania anterioară câştigase cu o marjă minimă şi în care, conform sondajelor, imaginea tânărului preşedinte pierdea din popularitate1.

În speranţa că va câştiga nişte puncte în plus la alegeri, a planificat o călătorie în Texas la finele lui noiembrie 1963, fiind însoţit de vicepreşedintele texan Lyndon B. Johnson, care se bucura de prestigiu în rândul concetăţenilor săi, dar şi de soţia sa, Jacqueline2, prezenţa acesteia putând fi considerată un caz excepţional.

Periplul texan începea pe data de 21 noiembrie, dar nu era programat să dureze decât până în ziua următoare, când preşedintele şi suita sa urmau să ajungă la Dallas.

Era ora 11: 40, într-o dimineaţă însorită, când avionul preşedintelui, Air Force One, ateriza pe aeroportul Love Field din Dallas. Zece minute mai târziu, Kennedy se îndrepta spre străzile din Dallas. Ignorând atmosfera ostilă, călătorea într-o limuzină decapotabilă, în care se mai aflau doamna Kennedy, guvernatorul statului Texas, John Connally, soţia acestuia şi cele două gărzi de corp din serviciul secret, William Greer, şoferul limuzinei, şi Roy Kellerman. În timpul defilării, vicepreşedintele Johnson s-a aflat într-un alt vehicul.

1 Imaginea lui Kennedy începuse să se deteriorareze nu numai în Texas, ci şi în multe alte state din sud.

2 Soţia preşedintelui nu obişnuia să-l însoţească pe

acesta în călătoriile prezidenţiale şi nici în promovarea campaniei electorale.

Pe parcursul drumului, preşedintele a salutat tot timpul mulţimea de pe trotuare, venită să-l vadă în număr mare. Chiar din prima jumătate de oră a vizitei au fost sesizate primele erori în dispozitivul de securitate, atunci când s-a constatat că, în diferitele puncte ale trase

ului de 16 km, mai multe ferestre ale clădirilor erau deschise.

Coloana prezidenţială a intrat în zona cunoscută sub numele de Dea-ley Plaza, unde trebuia să facă un viraj de 1200 la intersecţia străzilor Houston şi Elm1. Acest lucru a dus la încetinirea vitezei, astfel încât orice trăgător ar fi putut să-şi ţintească victima cu mare precizie.

Câteva secunde după ce maşina a virat către strada Elm şi a trecut prin faţa librăriei cu manuale şcolare, s-a auzit zgomotul primei împuşcături. Deşi la început s-a crezut că niciun agent al serviciului secret nu a auzit zgomotul, s-a observat, într-o analiză făcută ulterior unei fotografii făcute în acel moment, denumită şi „fotografia Altgens”, cum portierele vehiculului din spatele limuzinii prezidenţiale încep să se deschidă. Asta arată că agenţii care călătoreau în acelaşi vehicul au auzit primul foc de

armă, asasinatul preşedintelui putând fi evitat2, dacă agenţii serviciului secret ar fi fost repartizaţi mai bine.

1 Acel viraj este de neînţeles, din moment ce drumul ar fi trebuit să fie în linie continuă pe Main Street.

2 Acest detaliu a fost recunoscut ca fiind o eroare a serviciilor secrete într-o investigaţie ulterioară care a primit numele de Comisia Warren.

După prima împuşcătură, Kennedy a încetat să mai salute. În următoarea secundă s-a auzit o a doua împuşcătură. Atunci, preşedintele şi-a dus mâinile la gât, moment în care serviciul secret a început să reacţioneze la ce se întâmpla. Guvernatorul Connelly a fost şi el atins de cel de-al doilea glonţ, iar soţia sa s-a ghemuit, speriată. Au trecut câteva secunde de incertitudine, în care preşedintele Kennedy s-a aplecat în faţă, în timp ce soţia lui şi-a sprijinit capul de rănit fără a înţelege ce se

Întâmpla în acele clipe teribile şi de răscruce pentru istoria modernă.

Imediat după aceea, un al treilea foc de armă l-a rănit mortal pe preşedintele Kennedy, glonţul penetrându-i cutia craniană. Jacqueline, pradă panicii, părea că vrea să

fugă, urcându-se pe portbagaj, dar într-o secundă s-a aşezat pe locul ei, ajutată de un agent al serviciului de securitate, care alerga în spatele maşinii prezidenţiale.

Puţin mai târziu, şeful corpului de protecţie aflat la volan a părut că vrea să frâneze, ca apoi să accelereze brusc în direcţia gării, pentru a intra pe Stemmons Highway, către spitalul Parkland.

În timp ce maşina preşedintelui a dispărut pe străzile din Dallas, lumea din Dealey Plaza a avut diferite reacţii. Unii s-au prăbuşit la pământ, alţii au alergat către movila înaltă înconjurată de lemn, exact în locul de unde credeau că provenea focul de armă care a pus capăt vieţii preşedintelui. Cei din urmă au fost reţinuţi de agenţi, care s-au legitimat ca membri ai serviciului secret.

După jumătate de oră de la atentat, Malcom Killduff, adjunct al secretarului de presă al instituţiei prezidenţiale, a anunţat oficial, în faţa ziariştilor, că John Fitzgerald Kennedy, preşedintele Statelor Unite, „a fost rănit mortal de un foc de armă tras în zona capului”.1

1 În mod curios, în timp ce pronunţa aceste cuvinte, Killduff a arătat cu degetul cum focul de armă fusese tras către tâmpla dreaptă, fapt care nu corespunde cu rezultatele investigaţiilor ulterioare.

JFK fusese asasinat.

Prinderea presupusului asasin

LA CÂTEVA ORE DE LA ASASINAREA PREŞEDINTELUI, când poporul american era încă şocat de dispariţia celui mai de seamă reprezentant al naţiunii, serviciile de securitate anunţau prinderea principalului

suspect în asasinarea lui Kennedy. Este vorba de Lee Harvey Oswald, un angajat al librăriei amintite, care se presupune că trăsese în preşedinte de la cel de-al şaselea etaj al clădirii respective.

Se pare că Oswald fusese văzut de către poliţie comportându-se suspect în timp ce părăsea clădirea. După ce s-au găsit o puşcă şi mai multe tuburi de cartuşe pe fereastra celui de-al şaselea etaj al clădirii cu vedere la Dealey Plaza, poliţia emite un mandat de căutare, cu semnalmentele „unui bărbat de culoare albă, de 30 de ani, construcţie astenică, cu o înălţime de 1, 75 m şi o greutate de 75 kg”.

În acele momente, Oswald tocmai părăsea apartamentul în care intrase să-şi schimbe hainele. În ciuda descrierii prea vagi oferite de poliţie, care s-ar potrivi cu nu mai puţin de 30.000 de oameni din Texas, agentul J.D. Tippit care patrula prin cartierul Oak Cliff, a oprit maşina pentru a soma o persoană care mergea pe stradă şi pe care a considerat-o suspectă. A fost ultima sa arestare; individul, fără să rostească niciun cuvânt, l-a ucis pe agent, trăgând în el patru focuri.

Un cetăţean care a alergat la locul crimei a anunţat prin radioul maşinii de poliţie rănirea unui agent. Mărturiile celor prezenţi au indicat faptul că individul care trăsese în agent fugise spre vest.

Ulterior, un apel făcut din cinematograful Texas avertiza în legătură cu prezenţa unui bărbat suspect în interiorul clădirii. Câteva minute mai târziu, agenţii de poliţie îl reţin, după o scurtă luptă. Era înarmat cu un revolver şi avea în buzunare mai multe gloanţe. În jurul orei 13: 50 a fost dus la comisariatul de poliţie. Nu trecuseră două ore şi poliţia deja părea să-l fi prins pe asasinul preşedintelui american.

Pe 24 noiembrie, la două zile după asasinat, au început pregătirile pentru transferarul lui Oswald într-o închisoare de maximă securitate. În principiu, acest lucru trebuia să aibă loc la ora 10: 30 dimineaţa, dar în mod straniu a avut loc o întârziere de câteva minute, suspectul fiind lăsat în biroul căpitanului Fritz pentru a fi interogat înaintea acelei mutări.

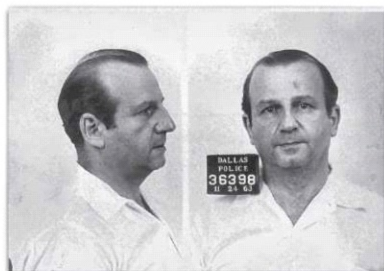
La ora 11: 15, Oswald a apărut încătuşat, încadrat de detectivii Jim Leavelle şi L.C. Graves, la subsolul

clădirii. După ce uşile liftului s-au deschis, agenţii şi Oswald au fost asaltaţi de presă, care nu mai avea răbdare şi voia să-l vadă pe asasin. Imediat, poliţia a deschis un culoar prin mulţime pentru ca să poată intra în duba blindată care îl aştepta. Chiar în acea clipă, a apărut un personaj cunoscut sub numele de Jack Ruby, care l-a împuşcat mortal pe presupusul criminal cu un revolver de

calibrul 38, fără a lăsa timp poliţiei să reacţioneze.

În 48 de ore, cazul Kennedy era rezolvat. Asasinul preşedintelui era mort, nu se mai punea problema unei judecăţi… Caz închis sau nu?

Înfiinţarea Comisiei Warren şi concluziile acesteia

LA PUŢIN TIMP DUPĂ ASASINAREA PREŞEDINTELUI KENNEDY lui Oswald, noul preşedinte al guvernului nord-american a înfiinţat o comisie de anchetă, care purta numele principalului însărcinat cu acest lucru1: Comisia Warren.

După un an de investigaţii, în 1964, comisia mai sus amintită a prezentat un raport lung, format din peste 20 de volume, în care explică şi face publice „rezultatele” cu privire la asasinatul comis pe data de 22 noiembrie în Dallas. Fără îndoială, la 40 de ani după aceea, nelămuriri asupra concluziilor acelui raport persistă.

Pentru societatea americană, dosarul a fost ca o gură de aer proaspăt. S-a ajuns la concluzia că Oswald a acţionat singur, elaborându-se „teoria asasinului solitar”. Acestea nu au fost însă singurele „răspunsuri” oferite de comisie. Iată câteva dintre cele mai importante:

1 Şeful Tribunalului Suprem, Earl Warren.

Focurile de armă care l-au omorât pe preşedinte şi l-au rănit pe guvernatorul Conelly au fost trase de la etajul al şaselea al librăriei cu manuale şcolare din Dallas.

Câţiva martori au văzut o puşcă la fereastra acelei librării exact în momentul în care s-au auzit împuşcăturile.

Au fost găsite trei fragmente de glonţ, unul pe targa care-l transporta pe Connelly la spital şi alte două în maşina prezidenţială. Toate au fost trase cu o puşcă Mannlicher-Carcano cu calibru de 6, 5 mm, găsită la cel de-al şaselea etaj al clădirii, împreună cu 3 cartuşe1.

În urma analizei rănilor provocate preşedintelui şi guvernatorului, s-a ajuns la concluzia că împuşcăturile au fost trase de sus şi din spatele limuzinei, având impact asupra victimelor:

Mai întâi, preşedintele a fost rănit de un glonţ care a intrat prin partea din spate a gâtului şi a ieşit mai jos, fără

să-l omoare. Un al doilea glonţ a lovit partea din spate dreapta a capului său, provocându-i o rană mortală.

Guvernatorul a fost rănit de un glon (2, care a intrat prin partea dreaptă a spatelui şi a traversat partea din dreapta a pieptului. Acelaşi glonţ a traversat încheietura mâinii drepte şi a intrat în muşchiul său stâng, provocând o rană superficială.

Nu există probe credibile care să demonstreze că împuşcăturile au fost trase din dreptul „liniei ferate triple", din faţa convoiului prezidenţial sau din orice altă parte.

Probele indică faptul că s-au tras trei focuri de armă.

Gloanţele care i-au rănit pe guvernator şi pe preşedinte au fost trase de Lee Harvey Oswald conform următoarelor probe:

1 La sfârşitul celui de-al doilea capitol dedicat asasinării lui Kennedy se aduc noi şi importante informaţii despre acest fapt.

2 Cunoscut sub denumirea de „glonţul magic", acelaşi care l-a rănit pe Kennedy în gât.

Puşca marca Mannlicher-Carcano era proprietatea lui Lee Harvey Oswald.

Oswald a adus puşca la depozitul de cărţi în dimineaţa zilei de 22 noiembrie.

La puţin timp după asasinat, puşca a fost găsită printre nişte cutii, în faţa ferestrei de la etajul al şaselea, de unde au fost trase împuşcăturile. Apoi a fost descoperită şi punga de hârtie în care Oswald a transportat puşca până la librărie.

În opinia membrilor comisiei, Oswald era perfect calificat pentru a trage trei focuri de armă în timpul stabilit.

Oswald l-a ucis pe agentul J.D. Tippit, aflat în misiune de patrulare, la aproximativ 45 de minute de la asasinarea lui Kennedy, ceea ce îl indică drept vinovat în acest caz, luând în considerare următoarele:

Doi martori au asistat la schimbul de focuri, iar alţi şapte au auzit şi l-au văzut pe asasin părăsind scena crimei cu un revolver în mână. Toţi l-au identificat pe Oswald ca

fiind ucigaşul.

Tuburile de cartuşe găsite în acel loc proveneau de la revolverul pe care-l purta Oswald în momentul reţinerii sale. Arma era proprietate personală, fiind înregistrată pe numele său.

Haina sa a fost găsită la câţiva metri de locul crimei, acolo unde martorii îl văzuseră înainte de a fugi.

Comisia a formulat următoarele concluzii cu privire la asasinarea lui Oswald de către Jack Ruby:

Probele care indicau cum a ajuns Ruby pe culoarele poliţiei nu erau concludente, deşi sugerau faptul că ar fi putut intra folosind rampa din Main Street.

Nu existau probe care să confirme zvonul conform căruia Ruby ar fi fost ajutat de poliţia din Dallas să poată intra în clădire.

Decizia Departamentului de Poliţie de a-l transfera pe Oswald la închisoare a fost una nefericită.

Pregătirile Departamentului de Poliţie în vederea transferului lui Oswald, efectuate duminică dimineaţa, au fost inadecvate. Foarte important a fost faptul că presa şi alţi reprezentanţi ai mass-mediei au avut acces pe culoarele clădirii, chiar şi după ce poliţia fusese anunţată de intenţiile de omucidere împotriva acuzatului. Acest lucru a creat un context favorabil asasinării lui Oswald.

Comisia nu a găsit dovezi care să ateste faptul că Lee Harvey Oswald sau Jack Ruby ar fi făcut parte din vreo conspiraţie, internă sau externă, pentru a-l asasina pe preşedintele Kennedy.

Comisia nu a găsit probe ale conspiraţiei, subversiunii, neloialităţii faţă de guvernul SUA din partea vreunui agent local, statal sau federal.

Bazându-se pe probe, comisia a hotărât că Oswald a acţionat de unul singur.

Acestea sunt, pe larg, concluziile cele mai importante la care a ajuns Comisia Warren. Dar nu după mult timp au început să iasă la iveală discrepanţele. În ceea ce priveşte raportul, documentul a traversat Atlanticul, iar unele ţări i-au demonstrat inadvertenţele. Printre aceste ţări, s-au

numărat, în ordinea importanţei, Franţa, ale cărei ziare au calificat investigaţiile comisiei ca fiind absurde, şi Rusia, care a declarat că niciun punct al versiunii oficiale nu este credibil.

„Orice putere este o conspiraţie permanentă”. Balzac

CAPITOLUL 3

JFK, teoria conspiraţiei

(Partea a doua)

DUPĂ PUBLICAREA REZULTATELOR Comisiei Warren, când polemica a depăşit graniţele nord-americane, organele însărcinate cu ancheta, în frunte cu mai sus-menţionată comisie, au afirmat că, din cauza muncii contra cronometru, mai multe investigaţii au rămas într-un punct mort, concluziile prezentate în dosar rămânând însă valabile. Cu timpul, societatea americană începe să deschidă ochii şi să scotocească prin rufele murdare ale guvernului, luând astfel fiinţă „teoria conspiraţiei”.

DISCUŢIILE CU PRIVIRE LA ASASINAREA lui Kennedy au creat două tabere diferite, inclusiv în rândul membrilor comisiei care a efectuat investigaţia, ajungându-se în punctul în care unii dintre ei, precum congresmenul de Louisiana, Hale Boggs, şi-a exprimat nelămuririle cu privire la metodele aplicate de FBI pentru interogarea martorilor acestui caz, exprimându-şi dubiile în privinţa teoriei „glonţului magic”. Dar congresmanul nu a mai avut prilejul de a spune ce ştia în legătură cu ancheta. Avionul său personal avea să dispară „în mod misterios” în anul 1972, în timp ce zbura deasupra câmpurilor îngheţate din Alaska. Corpul neînsufleţit nu a fost găsit niciodată.

Mulţi au crezut atunci că acea Comisie Warren a răspuns unei necesităţi politice: calmarea societăţii şi reducerea la tăcere a celor care aveau dubii cu privire la vinovăţia lui Oswald, toate acestea cu puţin înainte de iminentele alegeri prezidenţiale din 1964.

La două luni de la apariţia raportului Warren, din cauza polemicii stârnite la nivel internaţional, multe persoane au decis să-şi dedice vieţile pentru elucidarea

misterului legat de ancheta oficială.

Printre acestea, s-au numărat avocaţi, investigatori, inclusiv cetăţeni care, emoţionaţi de aceste întâmplări, au hotărât să-şi aducă mărunta lor contribuţie la rezolvarea acestui caz. Dintre toţi se evidenţiază Harold Weisberg, investigator din partea Senatului, care, după mai multe plângeri făcute guvernului american, a reuşit să declasifice documente ale poliţiei din Dallas, ale FBI-ului şi CIA-ului. Semnificative sunt şi eforturile lui Josiah Thompson, investigator şi scriitor, unul dintre primii care au publicat teoria conform căreia Oswald nu a fost singurul care a apăsat pe trăgaci în acea zi fatidică. Să nu uităm nici munca incredibilă depusă de Sylvia Meagher care în cartea sa, *Accesories Alter the Facts*, a adunat singurul indice de nume şi de date din cele peste 20 de volume pe care le-a prezentat Comisia Warren, care a „uitat” să includă numele celor suspectaţi.

Fără niciun dubiu, cea mai bună şi mai concludentă investigaţie a fost cea condusă de procurorul Jim Garrison, din New Orleans, în 1967. Transformându-şi viaţa, din acel moment, într-o adevărată luptă pentru demascarea minciunilor guvernului, el a susţinut în permanenţă că asasinarea preşedintelui şi a lui Oswald au fost rezul

tatul unei conspiraţii foarte bine organizate.

Garrison s-a ocupat de punctele cele mai neclare ale raportului Comisiei Warren, demontând cu probe fiecare concluzie oferită de raport cu doar câţiva ani înainte. Dintre dovezile aduse de curajosul Garrison le vom semnala pe cele mai importante, care contrazic afirmaţiile

respectivei comisii, expuse de noi în capitolul anterior.

Conform raportului oficial, glonţul care l-a rănit pe Kennedy la gât, după al doilea foc de armă, l-a rănit şi pe Connely în spate, în piept, la încheietura mâinii şi în muşchi.

Acel glonţ, cunoscut şi sub numele de „glonţul magic” sau proba „CE399” a intrat la baza gâtului preşedintelui şi a ieşit mai jos de gât, continuându-şi traiectoria şi rănindu-l pe guvernator. Acestea au fost concluziile comisiei, iar conform rapoartelor de autopsie ale FBI-ului, la care s-au ataşat câteva schiţe şi fotografii, proiectilul ar fi intrat în corpul preşedintelui pe sub umărul stâng, parcurgând o lungime de câţiva centimetri fără să găsească un loc pe unde să iasă.

Cum s-a ajuns la asemenea nepotriviri între cele două rapoarte? Comisia Warren a primit documentele FBI-ului şi o anexă ulterioară din data de 13 ianuarie pentru a-i servi în anchetarea faptelor. Oare a falsificat această comisie informaţiile „autopsiei originale”, pentru a ascunde adevărul?

FBI ar putea spune că a greşit ora la care a dat rezultatele autopsiei şi că, ulterior, comisia a formulat concluziile corectând aceste erori.

dar fotografiile anexate la raport demonstrează clar că documentul FBI-ului conţinea unele inadvertenţe. În anumite instantanee se arată locul prin care a intrat glonţul prin haina şi cămaşa preşedintelui Kennedy, exact în spatele umărului drept. Este imposibil însă ca haina şi cămaşa să fi fost pliate aproape zece centimetri mai sus, această neconcordanţă asupra orificiului intrării fiind explicată de comisie, total neconvingător, prin fotografiile menţionate mai sus.

Este deci imposibil ca glonţul care l-a rănit mai întâi pe Kennedy să-i perforeze gâtul şi să-l rănească apoi pe guvernator. În acest caz, rana de la gât a fost produsă înaintea împuşcăturii care l-a lovit pe Kennedy în primă instanţă. Cert este că agentul care stătea pe scaunul din faţă al limuzinei a afirmat că l-a auzit pe Kennedy spunând, în momentul în care a fost lovit de primul glonţ: „Dumnezeule, sunt rănit”. Dacă dăm ascultare teoriei comisiei, acest lucru ar fi imposibil, deoarece glonţul care a traversat traheea preşedintelui l-ar fi putut împiedica să articuleze vreun cuvânt.

Un alt detaliu semnificativ împotriva teoriei „glonţului magic” (sau cum mai este numită, „istoria unui singur glonte”) este în acelaşi timp şi cea mai importantă probă a cazului: „Înregistrarea Zapru-der”, efectuată de A. Zapruder, care se afla la locul atentatului şi care a filmat convoiul cu o cameră de 8 mm. Acea peliculă a înregistrat 18, 3 fotograme pe secundă, ceea ce permite stabilirea timpului în care a avut loc fiecare mişcare. Comisia era

foarte sigură că glonţul care l-a rănit pe Kennedy l-a atins şi pe guvernatorul Conelly; acest lucru se observă în fotograma 228 a înregistrării, iar în fotograma 272 se poate vedea cum guvernatorul îşi ţine încă pălăria în mână. Este dificil să ne dăm seama dacă glonţul a traversat încheietura mâinii în fotograma 228, chiar şi în fotograma 272, deoarece la 2, 4 secunde mai târziu, politicianul îşi ţinea pălăria în mână.

Toate aceste fapte duc la o singură concluzie: Lee H. Oswald nu a fost singurul care a tras în acea zi, iar numărul de focuri de armă a fost mai mare decât cel stabilit de comisie.

Conform Comisiei Warren, s-au tras doar trei focuri de armă, ultimul dintre ele producând rana mortală din capul preşedintelui. Toate au fost trase de sus şi din spatele preşedintelui.

Înregistrarea Zapruder oferă o imagine completă a impactului avut de glonţul mortal, începând cu fotograma 313 până la fotograma 319. În fotograma 313 se observă o explozie puternică în partea dreaptă a cutiei craniene, o mare cantitate de materie cenuşie, oase şi sânge fiind aruncată în aer. În secvenţa respectivă se vede cum capul preşedintelui este proiectat pe spate şi la stânga, ceea ce pentru mulţi investigatori, printre care şi Garrison, a fost o dovadă evidentă că împuşcătura s-a tras din faţa limuzinei,

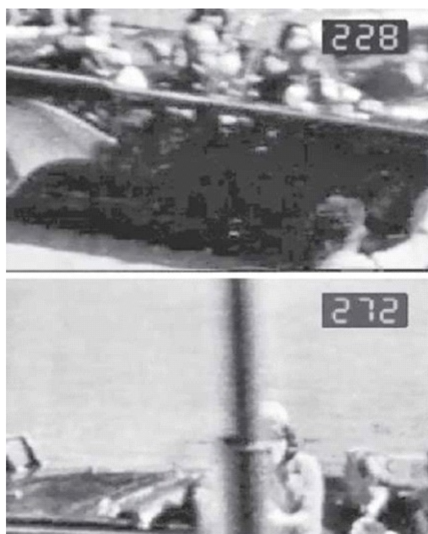
exact de pe movila de pământ din Dealey Plaza.

Deşi ipoteza pare verosimilă, există discrepanţe cu privire la această teorie. În fotograma anterioară exploziei capului, se observă cum, într-o fracţiune de secundă, capul se mişcă în faţă, iar apoi, după explozie, face mişcarea descrisă mai înainte.

Din această cauză, nu este sigur dacă inerţia glonţului din spate nu a produs o mişcare frontală, ca după aceea puterea exploziei să împingă capul către spate şi la stânga. Investigaţiile care ar fi trebuit să elucideze dacă aşa s-au petrecut lucrurile nu au fost duse la bun sfârşit nici până astăzi de o echipă de anchetatori sau de persoane fizice calificate pentru elucidarea unor asemenea evenimente.

Cât despre cele trei focuri de armă şi nu mai multe, explicaţia comisiei a fost clară: în afara martorilor care au auzit doar trei împuşcături, era practic imposibil ca în intervalul de timp stabilit Oswald să fi putut trage mai mult de trei focuri, deoarece timpul necesar pentru a încărca o puşcă era de 2, 3 secunde, aşa că ar fi fost foarte greu să mai tragă alt foc.

În opoziţie cu cele declarate de comisie, Garrison a descoperit mai mulţi martori care au afirmat că au auzit mai mult de trei împuşcături, fapt ce nu a fost comentat niciodată de oficialităţi…

Este neîndoielnic faptul că ipoteza cu privire la cele trei gloanţe nu a reprezentat o probă până în anul

1978.

În acel an, după eforturile depuse de Jim Garrison, care a deschis ochii poporului american, ancheta a fost reluată de Comitetul de Investigare a Asasinatelor de pe lângă Camera Reprezentanţilor. Motivele erau clare: în urma efectuării unui sondaj public, a reieşit că 80 din populaţie era convinsă că preşedintele fusese asasinat într-un fel de conspiraţie, iar pentru a da şi mai multă greutate motivelor care au dus la redeschiderea cazului, a fost înaintată o nouă probă, decisivă, mai exact o înregistrare cu sunet1, făcută cu ajutorul microfoanelor agenţilor de poliţie, care rămăseseră deschise. Pe bandă se auzeau foarte clar patru împuşcături.

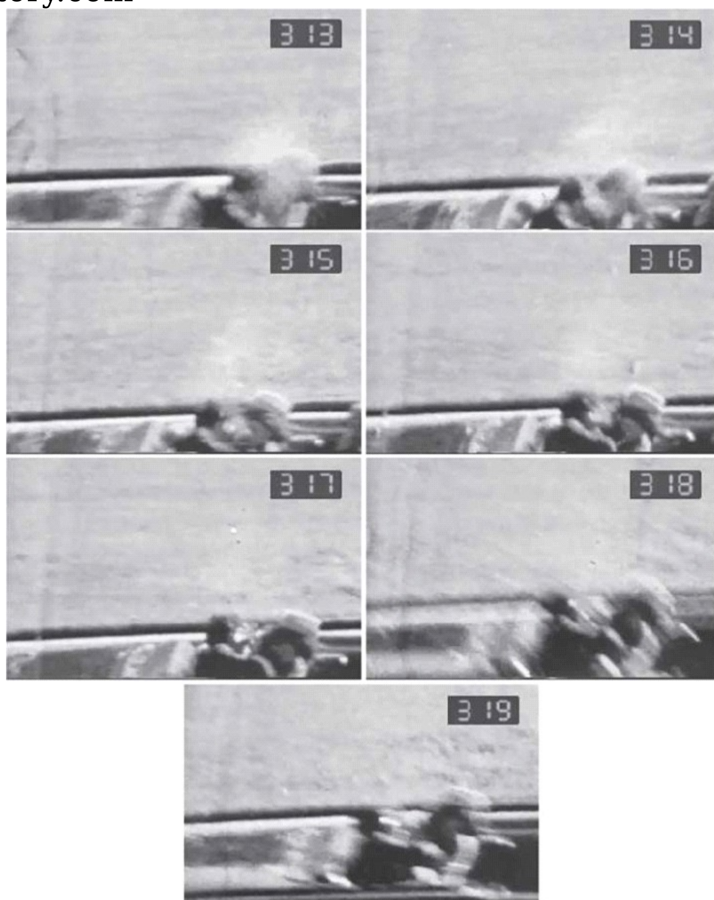
1 În prezent, cercetătorii Laboratorului Naţional Lawrence Berkley realizează un studiu aprofundat al acestei înregistrări, înlăturând zgomotele colaterale, foşnetul static al benzii şi vocile îndepărtate, ducând la descoperirea numărului de împuşcături din acea după-amiază fatidică. În ciuda stării avansate de degradare a acestei înregistrări, cercetătorii speră ca, utilizând scanarea optică a benzii, să recupereze şi să pună în evidenţă detalii care nu au putut fi auzite cu ocazia

primelor investigaţii.

2 Acest foc de armă este cunoscut de către anchetatori sub numele de „glonţul magic”.

Comitetul reunit în 1978 a stabilit ordinea în care au fost trase gloanţele: primul a fost al lui Oswald, dar a ratat ţinta, ricoşând în trotuar şi lovindu-l în drumul său pe James Tague în mărul lui Adam, apoi în obraji. Al doilea foc, de asemenea, tras de Oswald, i-a lovit pe Kennedy şi pe Conelly2. Al treilea, care nu a nimerit nici el ţinta, a fost tras de un al doilea trăgător, de identitate necunoscută, iar al

1 Aceste investigaţii pot fi găsite pe pagina sa de internet, în legătură cu asasinarea preşedintelui: www.jfk.iefactory.com

patrulea, cel mortal, a fost tras de Oswald. Departe de a se clarifica nelămuririle cu privire la caz, această teorie le complică şi mai mult, dacă ascultăm cu atenţie montajul sonor al „înregistrării Zaprun-der”, făcut de investigatorul şi inginerul industrial de origine spaniolă, Antonio Moreno1. Constatăm că al patrulea foc de armă este cel care l-a doborât pe preşedinte.

Este posibil însă ca al treilea glonţ să fi venit dinspre movila de pământ şi să fi avut impactul letal, iar Oswald să fie nevinovat şi să fi fost acuzat pe nedrept timp de aproape patru decenii.

Comitetul a stabilit că au existat doi trăgători, Lee Harvey Oswald, care a tras din librărie, şi un al doilea, aflat pe movila din Dealey Plaza; comitetul a dat credit şi teoriei conspiraţiei care sugera existenţa a doi asasini care au încercat să-l omoare pe preşedinte în aceeaşi zi, fără să fi ştiut unul de celălalt. Coincidenţa pare total neverosimilă.

Conform Comisiei Warren, Oswald l-a omorât pe agentul de patrulă J.D. Tippit, la aproximativ 45 de minute de la asasinarea lui Kennedy, ceea ce îl indică drept vinovat în acest caz.

Una dintre probele concludente pe care comisia s-a bazat în acuzarea lui Oswald a fost, fără îndoială, asasinarea agentului J.D. Tippit, atunci când acesta a vrut să-l reţină. Dar în ce a constat, mai exact, această probă?

Atunci când agenţii de securitate din Dallas au analizat scena crimei, au găsit patru tuburi de cartuş care proveneau de la o armă automată; de fapt, primele rapoarte vorbesc, într-o manieră categorică, despre legătura acestui tip de armă cu asasinarea lui Tippit. Cu toate acestea, când Oswald a fost arestat, asupra lui nu a fost găsită o puşcă automată, ci un revolver care, spre deosebire de o armă cu încărcător, nu aruncă tuburile goale afară, ci le lasă în butoiul revolverului.

Mai mult decât atât, când s-a făcut autopsia lui Tippit, s-au găsit patru proiectile în corpul său, care se potriveau cu tuburile de glonţ găsite, deşi, parcă pentru a

spori misterul celor patru gloanţe, al patrulea era de fabricaţie diferită de celelalte trei. Acest lucru presupune existenţa unui al doilea trăgător la locul crimei şi ne determină să verificăm versiunea oferită de martorul Acquilla Clemmons, prezent la schimbul de focuri, care a declarat că a văzut două persoane alături de Tippit în momentul împuşcăturilor, acestea fugind în direcţii opuse.

Pentru comisie, această declaraţie nu a avut probabil nicio relevanţă, din moment ce niciunul dintre investigatori nu a considerat că doamna Clemmons trebuie să dea o declaraţie. În schimb, a fost chemată o persoană care s-a contrazis de nenumărate de ori în declaraţiile sale, iar în timpul investigaţiilor făcute de guvern a susţinut cu cea mai mare convingere implicarea lui Oswald în asasinarea lui Tippit.

Numele martorului era Helen Markham; conform declaraţiei sale, ea se afla la locul crimei când agentul a fost ucis şi a afirmat că l-a văzut pe inculpat, pe care l-a identificat apoi la poliţie. Acesta nu era nimeni altul decât Lee H. Oswald.

În raport, un interviu cu doamna Markhman figurează ca probă concludentă pentru culpabilizarea lui Oswald.

Cu toate acestea, avocatul William Ball s-a văzut nevoit să o întrebe de şase ori dacă a recunoscut pe cineva, iar martora a răspuns de şase ori negativ, iar a şaptea oară, când a fost întrebată: „Exista un al doilea bărbat?” aceasta a răspuns: „Eu l-am recunoscut pe al doilea”.

Cum este posibil să se bazeze comisia pe o declaraţie atât de vagă pentru a-l acuza pe Oswald şi să nu ia în seamă afirmaţiile doamnei Clemmons şi nici declaraţiile celorlalţi martori, care nu l-au recunoscut pe Oswald ca autor al asasinării lui Tippit?

Descoperim alt detaliu ciudat în mărturia care spunea că Oswald s-a refugiat în cinematograful Texas. Conform acestei mărturii, inculpatul avea haina pe el, dar, dacă citim declaraţiile poliţiei din Dallas, haina ucigaşului lui Tippit fusese găsită în apropierea locului unde a avut loc asasinarea agentului de poliţie.

A fost înlocuit Oswald în vreun moment?

PRINTRE DETALIILE CELE MAI IMPORTANTE pe care le-a prezentat Garrison, se numără incredibila întrebare dacă au existat „doi Oswald”. În sprijinul acestei noi teorii, J. Garrison expune câteva detalii uşor de verificat:

1. Cineva cu numele de Oswald a cumpărat din New Orleans, pe data de 20 ianuarie, 10 dube pentru o organizaţie denumită „Prietenii Cubei Democrate”, cu trei luni înainte de operaţiunea dezastruoasă din Golful Porcilor. La acea dată, Lee H. Oswald se afla în Rusia.

2. Conform unui raport al CIA, cu o lună înainte de atentate, Oswald s-a dus la ambasada Rusiei din Mexic de mai multe ori. Când aceste hârtii au fost prezentate Comisiei Warren, li s-a arătat o fotografie a unui tip gras şi cărunt.

3. Când poliţiştii l-au reţinut pe Oswald, au descoperit asupra lui o carte de identitate pe numele de Alex James Hidell, această carte având legătură cu puşca găsită la cel de-al şaselea etaj al librăriei. De ce ar fi avut nevoie Oswald de o dublă identitate?

4. Documentele lui Oswald constau într-un paşaport, cartea sa de identitate eliberată de Ministerul Apărării etc. Presupusul asasin măsura 1, 80 în dar comisia a menţionat clar în raportul său că Oswald măsura 1, 75 în

5. Kerry Thomley, un coleg de-al lui Oswald la baza maritimă El Toro, a fost singurul care a spus că acesta era

un bun trăgător, declarând comisiei că Oswald măsura 1, 65 m şi că, dintre ei doi, el era cel mai înalt. Dar toată lumea care îi cunoştea a spus că Oswald era mai înalt decât Kerry. Kerry Thomley măsura

1, 75 în

Deşi concluziile la care a ajuns Jim Garrison au servit la clarificarea unora dintre punctele obscure ale investigaţiei oficiale, având în vedere prezentarea publică a „înregistrării Zapruder" în care se vedea mişcarea spre spate şi în stânga a preşedintelui după ce a fost tras al treilea foc, precum şi evidenţierea posibilei legături dintre Lee H. Oswald şi agenţiile CIA sau FBI, Garrison nu a reuşit prin mijloace legale să demonstreze că fostul şef de stat, Kennedy, a fost asasinat în urma organizării unei conspiraţii şi că Oswald a fost un agent al guvernului[1].

Cu toate acestea, Jim Garrison a reuşit să lanseze teoria conspiraţiei, iar o mulţime de oameni au început să caute dovezi în acest caz, chiar şi în zilele noastre, urmând linia sa de investigare.

Detalii semnificative

CERCETĂRILE FĂCUTE de Garrison au fost urmate de investigaţii oficiale. Detaliile cele mai importante au fost extrase atât din diverse fotografii, cât şi din „înregistrarea Zapruder".

În acea înregistrare există două detalii care trebuie luate în seamă şi care nu au fost niciodată explicate până

---

1 Garrison l-a adus la tribunal pe Clay Shaw pentru a demonstra presupusa legătură cu CIA şi cu Oswald. Deşi judecătorul a înclinat în favoarea nevinovăţiei lui Shaw, ulterior s-a dovedit că această legătură era reală.

la capăt:

În fotograma 228 apar două persoane cunoscute sub numele de „bărbatul cu umbrelă” şi „bărbatul cu ten închis”.

Primul dintre cei doi apare în timp ce convoiul trecea, iar soarele strălucea pe cer cu putere. Celălalt individ stă cu braţul ridicat fără să pară tulburat de focurile de armă. Niciunul din cele două personaje nu au fost niciodată identificate, deşi în anii ’70 ai secolului trecut a apărut un individ care susţinea că este „bărbatul cu umbrelă”. El a declarat că nu a ieşit din umbră de frică să nu fie ridiculizat. Mo

tivul pentru care ţinea umbrela deschisă era unul realmente absurd: intenţiona să facă zarvă în momentul în care preşedintele ar fi trecut prin faţa lui pentru a-i atrage atenţia. În ciuda acestor afirmaţii, în filmul lui Zapruder se observă că acest bărbat, Louis Steven Witt, nu a schiţat niciun gest.

Oare cele două personaje aveau sarcina de a semnala trăgătorului (sau trăgătorilor) că JFK fusese nimerit sau că era nevoie de încă un foc de armă pentru a fi omorât?

Apare, de asemenea, o femeie care a fost numită „Babushka Lady”. Din cauza baticului pe care îl purta pe cap, ea nu a putut fi identificată, dar se poate vedea cum această persoană filmează cu o cameră asemănătoare aparatului folosit de Zapruder, din partea opusă. A filmat probabil librăria, atunci când preşedintele a trecut prin faţa acesteia, ulterior împuşcăturii mortale, apoi şi-a îndreptat atenţia spre movila de pământ de unde fusese

tras cel de-al treilea glonţ.

De ce nu a apărut niciodată acest martor şi nici filmul lui? Dar, mult mai important: Cine era de fapt acea persoană? Atunci când a apărut „bărbatul cu umbrela”, investigatorul Gary Shaw a descoperit o domnişoară care a spus că este „Babushka Lady”. Mai bine spus, în lunea care a urmat zilei de 22 noiembrie, când această domnişoară s-a dus la muncă, doi bărbaţi care s-au identificat ca fiind membri ai serviciilor secrete, i-au cerut înregistrarea. Ulterior, ea l-ar fi recunoscut pe un agent FBI, Regis Kennedy, ca fiind unul dintre acei bărbaţi. Comisia nu a chemat-o niciodată pe Beverly Oliver – căci aşa o chema – să dea o declaraţie şi nu s-a recuperat niciodată acel film. În prezent, fiul lui Beverly Oliver a făcut o cerere la guvern prin care solicită înapoierea benzii care, acum mai bine de trei decenii, i-a fost luată mamei sale.

Alte detalii importante au fost descoperite în fotografiile făcute de Mary Moorman[2] şi James W. Altgens.

În prima dintre acestea, investigatorii au identificat silueta ce părea a fi a unui agent al legii, datorită insignei de pe braţ şi de pe piept. Necunoscutul se afla în spatele movilei de pământ. În acelaşi instantaneu, exact în stânga movilei, lângă panoul de lemn de unde mulţi au auzit împuşcătura mortală, se observă o umbră mai întunecată pe care soarele o proiectează pe perete. Acest lucru ar putea indica prezenţa unei alte persoane.

În fotografia lui Altgens se pot observa reacţiile diferite ale agenţilor serviciului de securitate, între primul şi al doilea foc de armă tras, dar cel mai curios lucru este,

2 Fotografia de la pagina 64.

de fapt, prezenţa unei persoane în spatele unor gratii de la fereastra unei clădiri care se vede în fundalul fotografiei. Dacă ea ar fi fost implicată în agresiune[3], s-ar fi rezolvat multe mistere, cum ar fi focul ratat care l-a rănit pe James Tague în obraz, tras din dreptul celei de-a treia trecere a liniei ferate.

De ce să fie omorât preşedintele Kennedy?

DACĂ PROBELE ÎL INDICĂ PE OSWALD ca fiind „ţapul ispăşitor”, fără să se ştie cu certitudine dacă a acţionat singur sau dacă a fost vorba de o conspiraţie, cine ar fi fost interesat de asasinarea lui JFK?

Cheia acestui mister o găsim în politica pe care a dus-o preşedintele şi, mai ales, în intenţiile cu privire la a doua sa candidatură la preşedinţie.

La câteva zile de la moartea tragică a lui Kennedy, pe 26 noiembrie 1963, vicepreşedintele Lyndon B. Johnson semna „Memorandumul 273”, care schimba în mod drastic politica administraţiei Kennedy şi aproba tacit războiul din Vietnamul de Nord, ceea ce a provocat în mod inevitabil, incidentul din Golful Tonkin.

Conform fostului colonel de aviaţie Fletcher Prouty, cel care a oferit documentaţia comisiei care a redeschis cazul în 1994 – după polemica stârnită de filmul *JFK* de

---

3 Conform investigatorilor, nu putea fi un simplu spectator, având în vedere că în dreapta lui se afla o fereastră prin care l-ar fi putut vedea mult mai bine pe preşedinte.

Oliver Stone, preşedintele Kennedy era ferm hotărât să-şi retragă trupele din Vietnam după ce era ales în 1964, deoarece fusese informat de Secretarul Apărării, Robert Menamara, că lucrurile nu mergeau aşa de bine pe cât se părea.

Înaintea zilei fatidice de 22 noiembrie, Menamara avea deja documentele care dovedeau această decizie a preşedintelui. Dar la data de 2 decembrie – la zece zile după asasinarea lui Kennedy – i-au parvenit rapoarte ce se refereau la Statul Major şi la generalul de divizie Krutack, care asigura că situaţia din Vietnamul de Sud îi obliga la o presiune mai mare asupra vecinului din nord, ceea ce a dus ulterior la declanşarea Războiului din Vietnam. În doar câteva zile s-a trecut de la retragerea trupelor la o presiune mai mare pentru înfruntarea inamicului.

Care a fost motivul acestei schimbări atât de drastice în politica dusă de Kennedy cu câteva luni mai înainte?

Răspunsul este simplu: banii. Până la urmă, forţa economică a celei mai mari puteri a lumii a fost câştigată în urma confruntărilor armate.

Fabricanţii de arme şi de tehnologii militare, companiile petroliere, Pentagonul, antreprenorii, bancherii… şi mulţi alţii au avut interese într-un război de o asemenea anvergură, iar Kennedy nu era partizanul acestui tip de înfruntări, demonstrând acest lucru nu o dată. În urma dezastruoasei operaţiuni din Golful Porcilor, când au început certurile dintre CIA şi preşedinte, operaţiune în care au pierit zeci de agenţi americani, dar şi ca urmare a acţiunii extraordinare din timpul conflictului cu rachete din Cuba, când a fost evitat conflictul armat, Kennedy a înţeles că dialogul era un răspuns mult mai bun decât armele de foc.

El dădea bani doar districtelor fidele, oferindu-le chiar contracte pentru avioanele de vânătoare TFX sau F111B districtelor cu voturi decisive pentru alegerile din 1964. În plus, aloca fonduri uriaşe pentru cursa spaţială pe care o promisese pentru a duce un om pe Lună.

Cu alte cuvinte, Kennedy nu reprezenta o bună

„investiţie” pentru anumite sectoare economice ale ţării şi trebuia înlăturat din cursa pentru realegerea sa ca preşedinte al Statelor Unite. Identitatea celui care a ordonat să fie asasinat preşedintele sau a persoanei care a apăsat pe trăgaci rămâne un mister pe care nu-l vom elucida, poate, niciodată.

Investigaţia în prezent

DUPĂ PREMIERA PELICULEI controversate a lui Oliver Stone, în 1991, multă lume, printre care şi politicieni americani, au fost indignaţi de confirmarea faptului că există încă documente clasificate cu privire la asasinarea lui JFK. Toată această agitaţie a fost provocată de un anunţ apărut la finalul peliculei, care semnala faptul că mai multe rapoarte ale ultimei investigaţii, cea făcută în anii 1974 – 1979, au fost clasificate ca fiind strict secrete şi nu vor ieşi la lumină până în 2029. Astfel, s-a ajuns la concluzia că este posibil să fi existat o conspiraţie care a pus la cale asasinarea preşedintelui, aşadar se impunea ca Departamentul de Justiţie să iniţieze o investigaţie cu privire la problema în cauză. După acest eveniment, un grup de oameni politici şi de ştiinţă au reuşit să creeze o nouă agenţie federală, numită Adunarea pentru Revizuirea Arhivelor Legate de Asasinarea Preşedintelui, care a declasificat o parte dintre aceste documente, descoperind lucruri mai mult decât interesante.

Unele dintre noile dosare au consemnat fapte surprinzătoare, cum ar fi dosarul declasificat mulţumită eforturilor lui Anna-Marie Walko, în care apăreau fişe ale poliţiei din Dallas unde se spunea foarte clar că, în librăria din care se pare că Oswald l-a împuşcat pe preşedinte, s-au găsit doar două tuburi de cartuş şi nu trei, aşa cum indicase Comisia Warren. Cu toate acestea, cineva a amplasat probabil un al treilea cartuş la etajul al şaselea[4], ceea ce ar demonstra, în definitiv, existenţa unei conspiraţii.

„*Când cei care comandă îşi pierd ruşinea, cei care se supun* îşi *pierd respectul*”.

4 Sau, de ce nu, toate cartuşele au fost plasate de cineva, incognito.

Anonim

CAPITOLUL 4

Ruşinea aurului nazist

DUPĂ SFÂRŞITUL celui de-al Doilea Război Mondial, una dintre cele mai sângeroase perioade istorice, cu toţii am văzut imagini pe care nu ni le puteam închipui nici în cele mai groaznice coşmaruri. Lumea întreagă a aflat de metodele de exterminare folosite de germani şi cum au reuşit aceştia să strângă o avere imensă într-un foarte scurt timp. Această avere includea şi „aurul nazist”, bani mânjiţi de sânge. Decenii mai târziu, această oroare s-a transformat în vălul de ruşine cu care ţări precum Elveţia, Argentina, Spania şi chiar Statul Vatican vor să-şi ascundă cele mai deplorabile fapte. O colaborare „de aur” la umbra regimului condus de Hitler.

ÎNCET, ÎNCET, MAREA ÎNCĂPERE se umplea de trupurile evreilor. Înainte de a fi omorâţi, au fost percheziţionaţi, deposedaţi de bunuri personale precum inele, ceasuri sau cercei, iar mai apoi, dezbrăcaţi la piele. Mulţi îşi imaginau că sfârşitul era foarte aproape, alţii ar fi dat orice doar să nu mai fie obligaţi să treacă printr-o altă experienţă chinuitoare. Indiferent însă de ceea ce gândeau ei, naziştii îi considerau o rasă mizerabilă, care trebuie să mai suporte şi alte umilinţe.

La „duşuri”, în camerele de gazare, operaţiunea nu dura mai mult de câteva minute, timp în care frica se lăsa ca o ceaţă densă peste toţi. Ţipetele celor din interiorul camerelor se stingeau treptat, lăsând în urmă o tăcere acuzatoare. Porţile se deschideau şi apăreau membrii unităţilor speciale, echipaţi cu măşti de gaze şi îmbrăcăminte izolatoare. Călcau peste corpurile dezbrăcate, lipsite de viaţă, deschideau gura victimelor şi începeau să le smulgă ultimele posesii: dinţii de aur. Aceşti soldaţi purtau pe uniformă un simbol care va deveni, după acei ani fatidici, echivalent cu nazismul şi ororile lui: svastica.

Poate aşa au avut loc evenimentele sau poate nu, cert este că Germania nazistă a pornit Holocaustul împotriva

evreilor şi, în acelaşi timp, lăzile cu bani au început să se umple într-un ritm vertiginos. Bineînţeles că asta nu era singura modalitate prin care se obţinea aurul, dar era, într-adevăr, cea mai reprobabilă metodă. Alte mijloace financiare erau obţinute prin ocuparea teritoriilor europene, care erau anexate apoi Germaniei. Inevitabil, aceste ţări erau exploatate la maximum, din toate punctele de vedere. Deşi singurul vinovat şi responsabil de acest masacru a fost Germania, astăzi, după cincizeci de ani şi mulţumită declasificării unor documente denumite „Activităţi contestabile ale Elveţiei în interesul naziştilor şi al celui de-al Treilea Reich", publicul larg a putut să verifice cum multe ţări, majoritatea europene, au dat o mână de ajutor ca acest aur să fie transformat în active în interesul lui Hitler. O bancă neutră a Elveţiei a fost principalul intermediar şi lider al acestei operaţiuni de spălare de capital.

Aurul mânjit cu sânge era încasat de casele de bani, cu scopul de a fi transformat în active pentru a suporta cheltuielile de război, dar şi pentru a cumpăra sau moderniza echipamentul militar german.

Mai mult decât atât, banca elveţiană, care lăsa să se înţeleagă că avea mai mult decât „relaţii extraordinare" cu guvernul german în timpul războiului, a început să facă dispărute conturile miilor de evrei care au murit în lagărele de concentrare.

Astăzi, graţie eforturilor depuse de Comisia Völker, se cunoaşte totalul conturilor ascunse, acestea ridicându-se la 54.000, poate chiar mai mult[5].

Comisia a fost înfiinţată în anul 1996 pentru a investiga sutele de denunţuri împotriva băncilor elveţiene care şi-au însuşit ilegal banii din miile de conturi ale evreilor morţi în Holocaust. În fruntea acestei comisii – formată din 10 membri – se afla Paul Völker, fostul preşedinte al Rezervei Federale a Statelor Unite. În urma scandalului declanşat, guvernul elveţian a decis să plătească cheltuielile necesare pentru desfăşurarea

5 Ziarul Clarin Digital, ediţia din 7 decembrie 1999.

anchetei Comisiei Völker, de-a lungul celor trei ani de investigaţii.

În 1998, la presiunea celor care au făcut denunţurile, în special rude şi moştenitori ai evreilor care avuseseră conturi, comisia a reuşit să despăgubească comunitatea de evrei cu suma de 1250 milioane de dolari[6]. După îndeplinirea acestui obiectiv, în anul 1999 au fost prezentate rezultatele investigaţiei, fiind expuse nişte motivaţii deloc lipsite de interes… dar care constituie, în aceeaşi măsură, acte ruşinoase pentru umanitate.

S-au identificat în total 53 886 conturi. Fără a se putea explica numărul crescător al acestora, comisia a hotărât că aproape jumătate din ele, adică 25 187, aparţin unor titulari care i-au ajutat pe nazişti, ajungându-se la un cuantum de sute de milioane de dolari.

Comisia Völker a evidenţiat faptul că atotputernicele imperii bancare au argumentat că nu mai existau documente doveditoare ale acestor conturi. Mai mult, i s-a recomandat Comisiei de Reglamentare a Activităţii Bancare din Elveţia – care se ocupa de reluarea anchetei – să facă publice numele titularilor celor 25 187 conturi, pentru a cere explicaţii şi pentru a se întreprinde acţiuni legale împotriva acestora.

Odată ce colaborarea băncii elveţiene cu guvernul celui de-al Treilea Reich a fost făcută publică, a rămas de lămurit rolul pe care acel aur l-a avut în casele de bani elveţiene; răspunsul la această întrebare vizează un mare număr de ţări europene care, sub denumirea de „neutre”, au conspirat în vederea obţinerii unor uriaşe beneficii materiale.

---

6 Plată efectuată de o bancă elveţiană privată, care a început astfel să despăgubească victimele pentru prejudiciul adus cu câteva decenii în urmă.

Conspiraţia europeană

PORTUGALIA, TURCIA, SUEDIA, ARGENTINA, SPANIA, inclusiv Statul Vatican, s-au implicat într-un obscur complot cu scopul de a obţine beneficii din această afacere ru; itoasă a aurului nazist.

Ţinând cont că banca elveţiană a fost un fel de maşină de spălat a activelor germane, este normal să ne gândim la rolul pe care l-au jucat ţările bătrânului continent în această chestiune: vânzarea materialelor pentru război, primind ca plată o parte din aur.

Date şi informaţii declasificate recent – şi altele care au încercat să fie distruse de Union Bank – arată că Spania lui Franco, printre altele, a fost puternic implicată în afacerea cu aurul nazist, oferind bunuri vitale Germaniei în schimbul unei părţi a acestui apreciat mineral.

În anul 1997, agentul de pază Christoph Meili, angajat la Union Bank din Elveţia, a scos la lumină nişte informaţii recuperate dintr-o maşină de tocat hârtie aparţinând acestei instituţii[7]. În acele pagini se putea vedea legătura dintre guvern şi bancă în privinţa traficului de aur obţinut prin metode neortodoxe. În ele se citau şi numele altor ţări colaboratoare, printre care şi Spania. Aceste documente, alături de cele găsite în vechea gară Canfranc (Huesca, Spania), excludeau orice dubiu în privinţa legăturii dintre guvernul lui Franco şi conducerea celui de-al Treilea Reich.

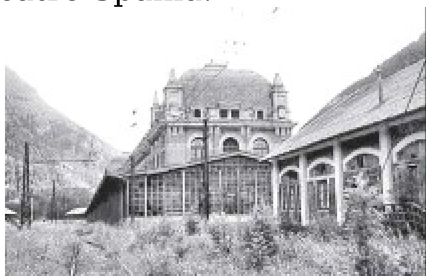
---

7 Ziarul El Mundo, 19 august 2001.

În 2000, într-o dimineaţă de decembrie, Jonathan Dias, şofer de autobuz şi ghid turistic de origine franceză, a a ajuns din pură întâmplare într-o veche gară internaţională, ieşită din uz, unde a găsit nişte documente care dezvăluiau constanţa traficului feroviar în acea staţie de frontieră. Actele atestau şi trecerea a 86 de tone de aur, 74

dintre ele cu destinaţia Portugalia, iar restul de 12 tone către Spania.

Ţara de provenienţă era Elveţia, lucru care a fost confirmat la un moment dat în faţa diferitelor medii de comunicare prin intermediul lui Daniel Sánchez, decedat între timp, care şi-a amintit foarte bine cum „a transferat" din camioane în trenurile elveţiene cutiile care conţineau lingouri de aur: „Am cărat mult aur. Venea în cutii de 20 şi 25 de kg, în lingouri mici, patru sau cinci în fiecare cutie. Dar se descărca şi aur în cutii de sardine", a declarat Daniel Sánchez ziarului El *Mundo*[8], cu puţin înainte de a muri.

În ciuda importanţei acestui trafic cu aur prin gara de frontieră din Canfranc, un „secret" cunoscut de toată lumea, chiar şi astăzi, mulţi dintre localnici nu doresc să

8 Ediţia din 19 august 2001.

vorbească sau să dea detalii despre ce s-a întâmplat acolo; din fericire, Dániel Sánchez nu şi-a pierdut lu’

ciclitatea, amintirile lui permiţându-ne să ne facem o idee despre amploarea contrabandei cu aur. Dovada acestei activităţi a apărut în mai multe interviuri, iar ziarul menţionat mai sus a conchis: „Contrabanda cu aur a început în 1940 sau 1941 şi nu s-a oprit decât în 1945. Veneau una sau două încărcături pe săptămână din Elveţia. La început, transportul era controlat doar de către carabinierii francezi sau spanioli. Dar, în ultimii ani de război, băieţii cu svastica s-au instalat în sat pentru a controla încărcăturile”.

Datele pe care le-a oferit Sánchez nu coincideau numai cu datele găsite în Canfranc, ci şi cu cele recuperate din băncile elveţiene, precum şi cu documentele declasificate de alte ţări implicate.

Jonathan Dias, cel care a descoperit documentele în gara din localitatea Huesca, a dezvăluit că acele încărcături nu conţineau doar aur nazist, ci şi wolfram, fier, ceasuri, alimente, maşinării, inclusiv o încărcătură de opiu cu destinaţia Spania. Dar interesul major al guvernului german în Spania era wolframul.

Nu era niciun secret faptul că trezoreria guvernului spaniol s-a umplut în timpul celor mai crunţi ani ai războiului, înregistrând 49 de milioane de dolari la finele

lui 1939, şi 124 milioane în 1945. Aceste date au determinat Departamentul de Stat nord-american să deschidă o anchetă legată de casele de bani spaniole, imediat după terminarea războiului, ajungându-se la concluzia că Spania a cumpărat aur în valoare de 140 milioane de la guvernul german.

Misterul acestei creşteri substanţiale consta în vânzarea wolframului, un material indispensabil pentru blindajele maşinilor de război.

Spania era unul dintre cei mai mari exportatori ai acestui material în acea perioadă, iar pe durata războiului a menţinut un preţ crescut pe piaţa legală, deşi făcea contrabandă pe piaţa neagră din Portugalia, unde wolframul avea un preţ de treizeci de ori mai mare decât va

loarea lui reală, primind la schimb aur care provenea, probabil, de la evreii prădaţi.

Aliaţii au contraatacat, încercând să devină unicii exportatori de wolfram. Cu toate acestea, prevenind această stratagemă, Franco a revenit la preţul iniţial al wolframului şi l-a adus pe piaţă la valoarea lui reală. Aliaţii, nemulţumiţi de această situaţie, au decis să facă o blocadă în Spania, refuzând să livreze petrol şi renunţând să mai cumpere materii prime, cum ar fi grâul. Înainte ca aceste măsuri de presiune să fie aplicate, Franco a decis să

pună capăt tranzacţiilor sale cu Germania, renunţând la controlul vânzării preţiosului material.

În plus, Spania a colaborat cu naţiunea germană şi la ascunderea şi protejarea teutonilor exilaţi în regim special într-o ţară neutră, cum ar fi Spania. Ziarista Mariló Hidalgo[9] prezintă probe ale acestor fapte, spunând că personaje ca Hauke Bert Pattits Joustra, în vârstă de 77 ani, membru al SS, sau Wolfgang Juglar, escorta personală a lui Hitler, locuiesc în prezent în Spania; primul în Oviedo, al doilea în Marbella. Spania a colaborat şi cu Argentina în exportarea aurului, ţara sud-americană fiind în bune relaţii cu Germania şi oferind azil multor militari nazişti, puşi sub urmărire după terminarea războiului.

La sfârşitul conflictului armat, aliaţii au decis să ceară socoteală guvernului. În ciuda colaborărilor sale, Spania a reuşit să scape cu graţie de probleme, permiţând, printre altele, deschiderea de baze militare americane în Peninsula Iberică. Scriitorul Pablo Martín Aceña afirmă că 38 de lingouri, care mai au încă svastica pe sigiliu, au rămas până astăzi în Banca Spaniei.

Rolul jucat de alte ţări europene este foarte diferit; dintre toate, în afara Spaniei, se distinge rolul Portugaliei, naţiune care a strâns în tezaurul său cea mai mare cantitate de aur german, după Elveţia. Istoricii spun că guvernanţii elveţieni au oferit cantităţi importante de aur în schimbul alimentelor şi a tungstenului, un material folosit la construcţia tancurilor, trecând graniţele Spaniei în camioane şi purtând banderole cu semnul svasticii. Nu s-a putut stabili cu exactitate despre ce cantitate a fost vorba, dar se estimează că, în total, ar fi fost între 100 şi 150 tone de aur. S-a confirmat inclusiv faptul că 50 de kg

9 Revista lunară Fusion, 15 mai 2001 (www.revistafusion.com)

de aur nazist, provenite de la Casa Monedei prusace, au fost depuse în conturile Sanctuarului Sfânta Fecioară Maria de la Fatima. Surprinzător, autorităţile portugheze au descoperit acest lucru în 1976, dar au păstrat secretul până în anul 2000, când această poveste scandaloasă a explodat. Într-un interviu acordat ziarului *El País*, actualul rector al sanctuarului, Luciano Guerra, a recunoscut existenţa lingourilor, deşi nu cunoştea provenienţa lor sau motivul pentru care au fost acceptate de către biserică: „Aurul a fost depus în contul nostru, dar din anul 1970 i s-a pierdut orice urmă”. Alţi anchetatori se întreabă dacă Salazar, pe durata mandatului său, a utilizat enclava închinată Sfintei Fecioare Maria, având consimţământul băncilor şi a entităţilor religioase pentru „curăţarea” aurului din conturile sale.

Astfel, dintre toate statele care au colaborat cu naziştii, cu singurul scop de a beneficia din punct de vedere economic, cel mai imoral şi mai alunecos este, fără niciun dubiu, omniprezentul stat al Vaticanului.

Aurul Papilor

ÎN ANUL 1998, SECRETARIATUL pentru relaţii internaţionale al Statelor Unite a emis un raport în care acuza Vaticanul de implicare în acţiuni de posesie şi contrabandă cu aur în anul 1945, precum şi de protejarea unor personaje urmărite de gruparea aliată.

În ciuda denunţurilor făcute de familiile celor asasinaţi, Vaticanul nu numai că a negat acele acuzaţii, dar a şi refuzat să ofere accesul investigatorilor la arhivele sale.

Probele incriminatorii găsite sugerează că prada de război a grupării Ustasha, un grup croat pronazist şi clerofascist din timpul războiului, a fost dusă la Vatican de preoţi catolici pentru a fi folosită ulterior la protejarea şi ascunderea criminalilor de război în America de Sud.

Printre atrocităţile războiului se numără şi exterminarea a 700.000 de ţigani şi de evrei sârbi, după ce li s-au furat bunurile.

Una dintre principalele probe care a servit la

incriminarea „băncii diavolului” se bazează pe activitatea părintelui Draganovic. Acest călugăr franciscan, un înalt oficial al grupării Ustasha, era însărcinat cu convertirea forţată a sârbilor. În 1943 a fost mutat într-un seminar de monahi croaţi pe care a reuşit să-l transforme într-un centru clandestin de activităţi al societăţii din care făcea parte. Din acest centru, criminalii de război Ustasha au fost ajutaţi să scape cu paşapoarte false, folosind filierele create pentru sacerdoţii catolici.

Azi, mulţi istorici pun în discuţie ajutorul dat de Biserică la fuga criminalilor de război în ţări ca Argentina, simpatizantă activă a Germaniei naziste, care a primit importante cantităţi de aur provenite din băncile elveţiene şi trimise peste ocean din porturile spaniole.

Alte documente oferă dovezi referitoare la membrii Ustasha care au locuit la Vatican şi la reşedinţa de vară de la Castelul Gandolfo, probe care arată că membrii organizaţiei conduceau maşini oficiale ale mai sus-numitului stat.

Investigatorul Álvaro Baeza povesteşte în cartea sa *Aurul celui de-al Treilea Reich*. *Vaticanul, naziştii şi evreii*, că, în momentul în care a fost capturat, fascistul Adolf Eichman a mărturisit cu lux de amănunte cum Vaticanul a creat o reţea clandestină plătită cu aur nazist, probabil din rezerva grupării Ustasha, pentru a-i amplasa pe cei 435.000 de criminali de război în toată America, într-un termen de maxim zece ani. Arhiepiscopul Hudal, unul dintre cei implicaţi, a declarat că nu-şi aduce aminte în detaliu tot ceea ce s-a întâmplat, dar că a ajutat „creştineşte” multe persoane, fiind posibil ca asasinii să se numere printre acestea, având în vedere că în rapoartele Vaticanului nu figurau faptele pentru care erau acuzate sau urmărite aceste persoane.

În final, sângele cu care este mânjit acest aur enigmatic a pătat reputaţia nuor ţări declarate neutre, chiar şi pe unele dintre cele care au participat la conflict în calitate de aliate, dar asta este o altă poveste, care merită să fie spusă altă dată. Cine ştie, poate în curând Biserica

se va hotărî să scoată la iveală unele dintre documentele teribile, iar băncile elveţiene îşi vor dezvălui secretele, pentru ca morţii şi familiile lor să-şi poată găsi pacea şi, mai mult, pentru ca cei implicaţi să-şi uşureze conştiinţa de acest act infam împotriva umanităţii.

„Nu există accident, oricât de nefericit ar fi, de pe urma căruia oamenii abili să nu obţină un profit”.

Ducele de la Rochefoucauld

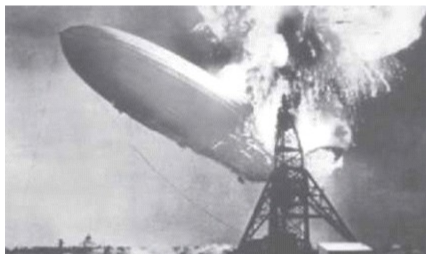

CAPITOLUL 5

Hindenburg, „Titanicul” din cer

CE A PROVOCAT EXPLOZIA?

În după-amiaza fatidicei zilei de 6 mai 1937, în oraşul New Jersey, a avut loc un dezastru aeronautic incredibil, un accident care a marcat istoria aviaţiei”. Hindenburg”, impresionantul dirijabil, mândria Germaniei, s-a mistuit în flăcări în doar câteva secunde, sub privirile uluite a zeci de persoane. Pentru multe dintre ele, catastrofa era deja previzibilă.

ÎN LUNA MAI A ANULUI 2002, s-au împlinit 65 de ani de la o tragedie pentru care, nici după şase decenii, nu s-a găsit o explicaţie. Explozia uriaşului aparat de zbor german continuă să suscite şi astăzi curiozitatea multora, dând naştere, pe parcursul acestor ani, multor teorii care încearcă să rezolve unul dintre misterele cele mai

investigate din istorie. De la canalul de televiziune National Geographic până la inginerii de la NASA, toată lumea a propus câte o teorie: o conspiraţie menită să compromită guvernul german, dar care a sfârşit într-un sabotaj eşuat; o catastrofă care a fost prevestită cu câteva zile mai înainte sau doar o înlănţuire de circumstanţe care a culminat cu un deznodământ tragic, sunt doar câteva dintre tezele avansate, fără ca vreuna dintre ele să fie acceptată ca definitivă. Hughes Felicité Robert de Lamennais a spus odată: „Trecutul este ca o lampă care se aşază la intrarea zilei de mâine”. Să urmărim aşadar istoria celui mai mare dirijabil din istorie.

Naşterea dirijabilelor

CONSTRUCŢIA DIRIJABILULUI HINDENBURG a fost rezultatul unei înlănţuiri de succese obţinute de inginerul şi, înainte de toate, omul de afaceri german Ferdinand von Zeppelin. Deşi Germania nu a fost prima ţară care a fabricat dirijabile, acestea fiind construite mai întâi în Franţa anului 1852, a fost, în schimb, prima care le-a îmbunătăţit designul şi a impulsionat zborurile acestor incredibile baloane umplute cu hidrogen, ducându-le până la limite nebănuite.

Germania a folosit pentru prima dată dirijabilele în 1914, în timpul Primului Război Mondial, inclusiv în scopuri distructive, precum bombardarea ţărilor inamice. Doar la Londra au fost aruncate peste 200 de tone de explozibil. Odată cu progresul tehnicii militare, di

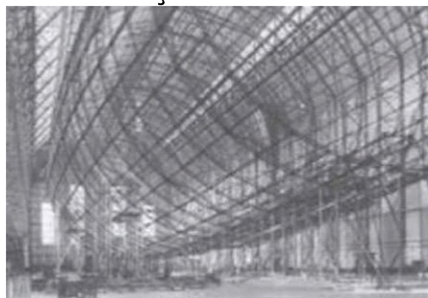
rijabilele au devenit o ţintă uşoară pentru avioane şi pentru artileria de la sol, orice impact cu fuselajul provocând distrugerea lor în doar câteva secunde, din cauza hidrogenului inflamabil cu care erau umplute primele aerostate de acest tip, numite şi zepeline.

La sfârşitul conflictului armat, Germania a continuat să fabrice zepeline printre care şi modelul ZR-3, destinate armatei americane, ca plată pentru daunele de război. În 1928, a fost construit cel mai grandios dirijabil de pasageri, o anticipare a următorului model. Era vorba despre Graf Zeppelin, un dirijabil de 236 metri lungime, care putea să transporte 20 de pasageri şi o greutate de 12 tone, cu o viteză de 95 km/h. Statisticile de zbor erau de-a dreptul impresionante. La finele lui 1936, Graff a depăşit un milion de kilometri, însumând peste 16.000 ore de zbor fără a înregistra niciun accident, la un total de 576 de călătorii. În acest mod, Germania a devenit principala putere aeriană de transport, după eşecurile americanilor şi încercările nereuşite ale britanicilor cu modelul de serie R-101.

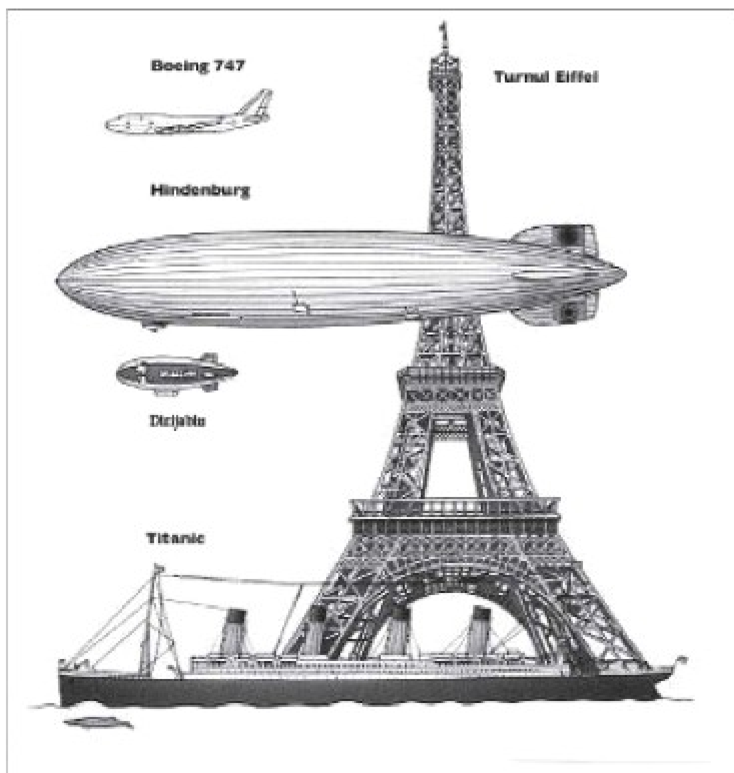
Destinaţia predilectă a dirijabilului Graf Zeppelin era Brazilia, dar în scurt timp a acoperit atât nordul, cât şi sudul Americii, deţinând monopolul rutelor transatlantice pe calea aerului.

Compania Zeppelin a dorit să profite de acest brusc şi nesperat succes şi nu a întârziat să iniţieze un alt proiect: construcţia unui dirijabil de mari proporţii, care să acopere ruta dintre Europa şi Statele Unite, având ca principală escală New York-ul. Astfel, a fost construit cel mai mare aparat care a brăzdat vreodată cerul: dirijabilul Hindenburg.

Construcţia colosului

HINDENBURG NU ERA doar mult mai mare decât predecesorul său, ci se mândrea şi cu performanţa de a fi cel mai rapid şi mai sigur dirijabil. Compania dorea să doteze aerostatul cu tehnologie de ultimă oră, prin înlocuirea hidrogenului cu heliu, care era mai puţin inflamabil. Designul a fost modificat pentru a permite amplasarea unei

celule cu hidrogen în centru, care era înconjurat de un gaz mai puţin volatil (heliu).

Dar această idee inovatoare nu a putut fi pusă în practică din raţiuni politice. Heliul era pe atunci o materie foarte greu de obţinut, iar monopolul asupra acestuia era deţinut de Statele Unite, aşa că germanii nu au avut de ales şi au trebuit să recurgă la ajutorul viitorilor inamici, pentru a putea duce la bun sfârşi modificările dirijabilului. În 1933, Adolf Hitler şi-a asumat titlul de cancelar al Germaniei, luând locul bătrânului von Hindenburg. Deoarece începuse persecutarea comunităţii evreieşti, führerul a pierdut încrederea marilor puteri. Din această cauză, SUA a respins solicitarea nemţilor, pretextând că nu avea nicio garanţie că aparatul nu avea să fie folosit de Luftwaffe, aviaţia germană, în scopuri militare.

În ciuda acestor obstacole, construcţia colosului a mers mai departe, iar curând au apărut primele semne

care prevesteau un destin tragic. Unul dintre acestea a fost şi hotărârea fabricii germane, situate în Frankfurt, de a achiziţiona resturile lui R-101, un dirijabil britanic care s-a prăbuşit pe un deal în apropiere de Beauvais, Franţa, în 1930. Materialele recuperate au fost utilizate la fabricarea viitorului transatlantic.

La începutul anului 1936, dirijabilul era gata şi a fost botezat cu numele fostului cancelar german, Paul Hindenburg. Acest detaliu l-a deranjat foarte mult pe Hitler, dar impresionat de dimensiunile aerostatului a uitat repede accidentul. Cu toate acestea, dictatorul nu a pronunţat niciodată numele zepelinului, ci l-a numit întotdeauna

LZ 129[10].

Un hotel zburător

ZEPELINUL ERA UN APARAT IMENS. Cu o lungime de 249 metri şi o înălţime de 38 metri, era aproape la fel de mare ca Titanicul şi oferea, de asemenea, un confort maxim pasagerilor săi.

Un salon de servit masa şi altul de lectură, o sală pentru fumători, complet izolată şi ignifugă, cabine individuale de duş şi o punte pentru promenadă cu vedere panoramică; toate acestea se aflau sub 2.000.000 m³ de hidrogen.

Cu o asemenea cantitate de material extrem de inflamabil deasupra capetelor pasagerilor, la bordul urla; ului Hindenburg au fost luate măsuri foarte stricte de protecţie. În acest scop, pasagerilor li se confiscau lumânările şi brichetele în momentul îmbarcării; pasărelele

10 Denumirea complet[a dirijabilului este LZ-129 Hindenburg.

de acces erau acoperite cu cauciuc, pentru a se evita producerea vreunei scântei; lucrătorii care aveau acces în zonele de risc ridicat erau echipaţi cu cizme din pâslă şi costume din azbest, după ce, în prealabil, de pe îmbrăcămintea lor erau îndepărtate toate obiectele metalice.

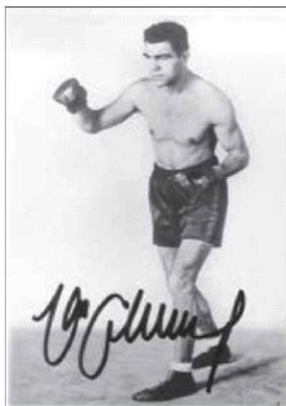
Compania oferea circuite lungi, ceea ce pentru avioanele din acea epocă era un lucru imposibil. Până în luna mai a anului 1937, dirijabilul realizase 16 călătorii, dintre care şase avuseseră ca destinaţie Rio de Janeiro, iar restul New York-ul. Aparatul putea traversa Atlanticul în doar două zile şi pentru că niciodată nu se înregistrase vreun accident, era absolut firesc să se vorbească despre marile dirijabile ca despre viitorul călătoriilor transatlantice. Datorită semnalelor promiţătoare venite de pe piaţă, fabrica plănuia construirea unui frate geamăn pentru Hindenburg, care urma să se numească Graf Zeppelin II.

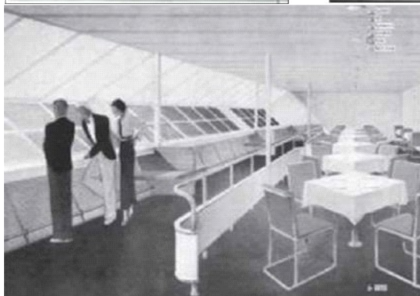
La data de 3 mai 1937, giganticul aerostat cu hidrogen a plecat de la Frankfurt cu destinaţia New York, în ceea ce urma să fie ultimul său periplu. Un zbor care avea să marcheze sfârşitul dominaţiei dirijabilelor în transportul aerian.

Povestea unei tragedii prevestite

CU CÂTEVA ZILE ÎNAINTEA PLECĂRII la New York, au început să apară primele semne prevestitoare ale catastrofei.

Ambasadorul Germaniei la New York, doctorul Luther, a primit o scrisoare enigmatică trimisă de un cetăţean german care locuia în Milwaukee. În misivă i se aducea la cunoştinţă că zepelinul avea să fie distrus de o bombă cu ceas amplasată de un terorist. Fără să

se gândească prea mult şi pentru orice eventualitate, ambasadorul a anunţat Ministerul Aerului din Germania.

Acesta nu a fost singurul semn care anunţa o cumplită tragedie.

Boxerul Max Schmeling era unul dintre pasagerii care trebuiau să călătorească pe acea rută la New York, dar în mod inexplicabil, Max s-a răzgândit în ultima clipă şi a ales alt mijloc de transport, mai des folosit deşi mult mai lent: vaporul.

Iată, de asemenea, şi povestea ciudată a unuia dintre foştii căpitani ai dirijabilului, care s-a aflat la bord în timpul acelui voiaj. Conform zvonurilor, soţia căpitanului

Ernst Lehmann fusese la o clarvăzătoare din Viena în căutarea unor răspunsuri legate de moartea recentă a fiului ei de 21 de ani. Vizita nu se putea încheia mai rău, deoarece ghicitoarea i-a spus că soţul ei va pieri într-un zepelin în flăcări.

Dar, fără niciun dubiu, cel mai ieşit din comun dintre semne s-a produs cu puţin înainte ca dirijabilul să pornească în călătorie.

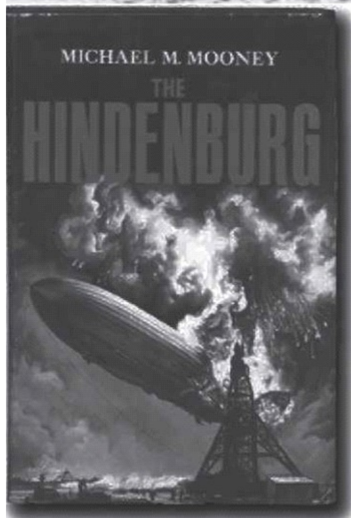
Fritz Erdmann, colonel în cadrul aviaţiei germane, Luftwaffe, se afla la bord când, cu doar câteva minute înainte de plecare, a simţit brusc nevoia de a-şi lua la revedere de la soţia lui „pentru ultima dată".

În ciuda acestor semne potrivnice, Hindenburg a plecat la ora 20: 00 în călătoria fără întoarcere, nu înainte ca oficialii Gestapoului să controleze bagajele de mână ale călătorilor, în urma avertismentului venit de la consulul german. Dar „atenta" verificare a bagajelor a fost făcută superficial; cei care au ajuns mai târziu sau cei care aveau geamantane asemănătoare cu ale echipajului au fost supuşi unui control rapid, astfel încât ar fi fost foarte simplu să fie admis la bord orice tip de dispozitiv explozibil.

Ajunşi în acest punct, trebuie să ne întrebăm cum a fost posibil ca una dintre cele mai importante unităţi de securitate, Gestapo, având în vedere informaţiile pe care le deţinea, să nu efectueze un control amănunţit al tuturor bagajelor aflate la bordul aerostatului, chiar dacă decolarea transatlanticului ar fi fost întârziată

Avea cineva vreun interes să provoace explozia dirijabilului german pe pământ american? Mai sunt şi astăzi persoane care iau în calcul această posibilitate, chiar dacă pare exagerată.

Pe data de 6 mai, la ora 11: 40 dimineaţa, giganticul aparat zbura deasupra oraşului Boston, după ce traversase Atlanticul în două zile şi jumătate. Călătoria se prelungise cu aproximativ douăsprezece ore

din cauza vântului care bătea din faţă, sosirea aşadar fiind amânată. Dirijabilul trebuia să aterizeze la baza aeriană din Lakehurst, New Jersey, dar vremea rea nu a permis efectuarea acestei dificile manevre, căpitanul Max Pruss luând decizia de a face un ocol, cu scopul de a distrage atenţia pasagerilor. Au zburat peste cartierele Bronx, Harlem, Central Park, Times Square şi Statuia Libertăţii.

La ora 19: 00, dirijabilul s-a apropiat de punctul de staţionare din Lakehurst. Minunea zburătoare era proiectată astfel încât să fie ancorată de partea din faţă de un turn, pentru a rămâne întotdeauna în bătaia vântului. Când dirijabilul a fost aproape de punctul de aterizare, a început operaţiunea de frânare, au fost aruncate personalului de la sol cablurile pentru ancorarea

aparatului.

Jos, se afla comentatorul unui post de radio din Chicago, Herb Morrison, care venise la New Jersey pentru a transmite live acest eveniment. Ceea ce a relatat Herb la ora 19: 25 printre lacrimi, va rămâne în analele istoriei: „*A fost oprit, lucrătorii au lăsat să cadă cablurile de ancorare, iar zecile de muncitori de la sol le-au adunat*. *Începe să plouă din nou*... Dar, *un* moment... Doamne, *arde*! Cade peste turn, *e* groaznic! *Este* una dintre cele mai mari catastrofe *din* lume. Oh, toţi pasagerii! *Este o* masă de *fum* şi fier. Eu... *nu* pot continua... *Îmi pare rău*...”

The New York Times.

HINDENBURG BURNS IN LAKEHURST CRASH; 21 KNOWN DEAD, 12 MISSING; 64 ESCAPE

Flăcările s-au răspândit de la coadă spre partea din faţă şi, în doar 33 de secunde, dirijabilul s-a transformat într-un morman de oţel învăluit în flăcări, acelaşi oţel care ardea pentru a doua oară după accidentul suferit de R-101.

În mod miraculos – şi greu de explicat chiar şi în ziua de azi – din 97 de pasageri, 62 au reuşit să supravieţuiască infernului provocat de sutele de mii de metri cubi de hidrogen aflaţi în combustie. Printre cei 35 de morţi se aflau 19 membri ai echipajului, un muncitor de la sol, 14 pasageri şi, exact cum presimţise, colonelul Luftwaffe, Fritz Erdmann. Fostul căpitan al colosului Hindenburg, Ernst Lehmann, avea să moară două zile mai târziu...

Mai multe teorii şi nicio explicaţie

DUPĂ PRODUCEREA ACCIDENTULUI, S-A DESCHIS o investigaţie condusă de guvernul Statelor Unite în colaborare cu guvernul Germaniei. Astfel, s-a ajuns la concluzia că explozia a fost cauzată atât de condiţiile meteorologice, cât şi de un ansamblu de împrejurări nefericite. Se pare că zepelinul a virat brusc în timpul aterizării, fapt care i-ar fi afectat structura, provocând o scurgere de hidrogen care a luat foc din cauza încărcării cu electricitate statică, fenomen cunoscut sub numele de „focul Sfântului Elmo”. Cazul a fost închis; în concluzie, era vorba despre un dezastru, o tragedie.

Cele două guverne au dorit să rezolve problema cât mai repede; americanii nu voiau să fie implicaţi într-un accident internaţional, iar germanilor le era pur şi simplu ruşine.

Această concluzie nu a satisfăcut pe nimeni, iar curând au apărut şi alte teorii. În noiembrie 2000, un fost angajat al NASA, Addison Bain, a lansat o nouă ipoteză care, după el, ar dezlega misterul. În opinia lui, adevărata cauză a incendiului a fost vopseaua care acoperea dirijabilul. Conform acestei teorii, vopseau era compusă dintr-o bază de oxizi, acetaţi şi aluminiu pulverizat, un amestec foarte asemănător combustibilului folosit, în prezent, la rachete. Bain afirmă: „Hindenburg a fost vopsit cu un combustibil de reacţie”.

Bain crede că focul a izbucnit din cauza acumulării de energie statică produsă de furtună. În momentul în care cablurile pentru aterizare, umede din cauza ploii, au intrat în contact cu solul, s-a produs o diferenţă electrică între structură şi suprafaţă, ceea ce a dus la apariţia focului.

Această teorie nu explică însă exploziile pe care le-au auzit unii dintre martori, cum ar fi redactorii de la *New York Times*, şi nici faptul că focul a apărut în partea din spate. În legătură cu acest lucru a apărut o teorie mult mai interesantă, care nu a fost totuşi niciodată demonstrată: o conspiraţie pusă la cale pentru a prejudicia statul german.

La treizeci şi cinci de ani de la producerea tragediei,

scriitorul Michael Macdonall Money nu excludea posibilitatea ca un membru al echipajului de pe Hindenburg să fi amplasat un dispozitiv explozibil. Numele persoanei bănuite de terorism era Eric Spehl, mecanic pe zepelin.

Se pare că Spehl, un tânăr cu înclinaţii antinaziste, ascunsese la bord o bombă cu ceas. Scopul lui era, probabil, să dea o grea lovitură imaginii şi orgoliului german, având în vedere că Hindenburg era o adevărată emblemă a geniului tehnologic german. Orgoliul nemăsurat al naziştilor s-a exprimat în toată plenitudinea în 1936, când au arborat svastica la Jocurile Olimpice. Evident că Spehl nu a putut să prevadă întârzierile cauzate de vremea nefavorabilă. Intenţiona doar să amplaseze încărcătura explozibilă într-un compartiment situat aproape de cuvele cu hidrogen şi să o detoneze cu ajutorul unui dispozitiv temporizat la câteva ore de la aterizarea aparatului şi de la ancorarea lui de turn, moment în care la sol nu mai era nimeni.

după şapte seara, cu şase ore mai târziu decât momentul la care a explodat dirijabilul.

Unul dintre istoricii care şi-au dedicat mai mulţi ani din viaţă investigării misterelor legate de explozia dirijabilului, Richard Garret, a mers mai departe cu această teorie: Spehl, un bărbat singur care voia să atragă atenţia asupra sa, a avut o relaţie amoroasă cu o tânără comunistă, iar din cauza acestor” înclinaţii” politice a fost ţinut sub observaţie de un oficial al Gestapoului. Spehl nu a dat niciodată explicaţii. A fost una dintre victimele

accidentului.

Deşi această teorie este indubitabil foarte atractivă, rămân multe întrebări fără răspuns. Cine era, de fapt, Spehl? A acţionat singur sau a fost un recrut însărcinat cu amplasarea dispozitivului exploziv? De ce guvernul american a deschis cazul, omiţând declaraţiile jurnalistului de la *NYT* în legătură cu exploziile auzite înainte de producerea incendiului? Şi de ce guvernul german, care deţinea atâtea informaţii despre un posibil atentat, nu a făcut un control mai riguros asupra aparatului – şi a pasagerilor – chiar dacă, din această cauză, dirijabilul ar fi decolat cu întârziere?

Este foarte probabil ca Spehl să fi acţionat de unul singur, iar cele două guverne să fi fost străine de întâmplările care au avut loc. Rămân fără răspuns prea multe întrebări, inclusiv cea referitoare la implicarea celor două naţiuni în tragicul accident.

„Ai *încredere în cei care caută adevărul, îndoieşte-te* cele *cei care l-au găsit*”.

André Gide

CAPITOLUL 6

Teroare în Oklahoma

ÎN DIMINEAŢA ZILEI DE MIERCURI, 19 APRILIE 1995, SUA a fost zguduită de o tragedie cumplită. Clădirea federală Alfred P. Murrah a fost aruncată în aer, în urma exploziei pierzându-şi viaţa zeci de persoane, printre care şi mulţi copii. Pentru prima dată, terorismul a făcut ravagii în interiorul unei societăţi care era considerată impenetrabilă. Ce s-a întâmplat, de fapt, în atentatul din Oklahoma?

ÎN ACEA ZI FATIDICĂ, LA ORA NOUĂ DIMINEAŢA, peste cinci sute de persoane se aflau deja în interiorul clădirii, gata de o nouă zi de muncă, iar altele erau în drum spre slujbă. Clădirea Alfred P. Murrah găzduia în cele nouă etaje ale sale diverse birouri ale statului, de la departamente ale armatei şi marinei, până la vamă, fără să uităm serviciul secret şi administraţia serviciului de medicină legală. Aşa se explică numărul mare de angajaţi

care lucrau în interiorul edificiului. Dacă trebuia ales un loc pentru un atentat terorist, acesta era, fără îndoială, „cel mai bun”.

La doar două minute după ora nouă, în clădirea federală s-a produs o explozie puternică, care a provocat prăbuşirea aproape în întregime a faţadei principale. Bucăţi din clădire au fost proiectate la o distanţă de câteva zeci de metri de locul detonării, iar nu departe de locul atentatului se afla o grădiniţă.

După primele minute de confuzie, serviciul de urgenţă a fost alertat imediat, începând operaţiunile de salvare a persoanelor grav rănite. Activităţile de recuperare a corpurilor şi de căutare a supravieţuitorilor s-au finalizat pe data de 5 mai, la aproape o lună de la explozie. S-au înregistrat 168 de morţi, printre care 19 copii din grădiniţa menţionată mai sus.

Primele investigaţii au lansat ipoteza unui atentat cu maşină-bombă. Dispozitivul care a produs catastrofa fusese foarte puternic: craterul exploziei avea o adâncime de doi metri şi un diametru de zece, iar detonarea a putut fi auzită la mai bine de 20 km distanţă. Se pare că materialul exploziv era alcătuit dintr-o încărcătură ANFO[11], o bombă folosită de terorişti.

Un suspect reţinut

LA CÂTEVA ORE DE LA PRODUCEREA ATENTATULUI, când toată lumea încerca să-şi dea seama care putea fi motivul acelui act de barbarie, dacă exista vreunul, agenţii federali au reţinut un tânăr pe umerii căruia avea să cadă în curând toată vina. Numele lui era Timothy James Meveigh, avea 27 de ani şi era cetăţean american…

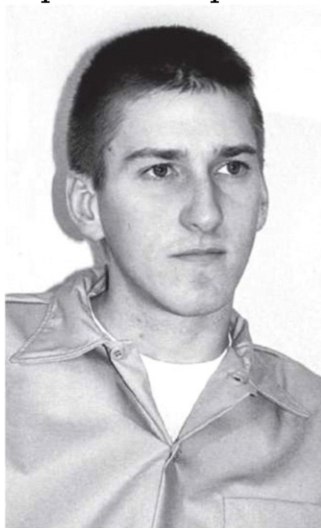
Posibilitatea ca acel tânăr să fie autorul atentatului din Oklahoma a tulburat şi mai mult societatea; era inimaginabil ca actul terorist să fi fost pus la cale de un nord-american[12]. Şi mai dureros era faptul că Meveigh

11 Bombă cu ceas făcută din îngrăşământ de nitrat de amoniu şi un carburant de automobil, cu cifră octanică ridicată.

12 În primul moment, s-a luat în considerare numele lui Bin Laden.

fusese decorat ca erou de război în timpul conflictului armat din Golful Persic. Strălucitoarea societate nord-americană fusese victima propriei creaţii, mulţi folosind expresia „un măr putred în interiorul coşului”; cert este că ceva nu era în regulă, din moment ce Meveigh fusese reţinut. În dimineaţa aceleiaşi zile, la ora 10, agentul de poliţie Charlie Hanger a oprit pentru control un vehicul marca Mercury, care tranzita drumul Naţional-35. Motivul era simplu: nu avea plăcuţa de înregistrare din spate. Conducătorul se numea Timothy Meveigh.

Agentul a început să-l interogheze pe suspect, când a observat o umflătură ciudată sub haina acestuia. Alarmat, Hanger a scos arma şi l-a obligat pe Meveigh să iasă din maşină pentru a-l percheziţiona.

A găsit asupra acestuia un pistol Glock de calibru 45, cu muniţie capabilă să perforeze vesta antiglonţ.

Tânărul a fost reţinut şi pus sub arest la închisoarea Noble, în Perry, sub acuzaţia de deţinere ilegală de arme. La doar câteva ore, agenţii de la Departamentul de Alcool, Tutun şi Arme de Foc – ATF, care aveau sediul în locul unde s-a petrecut teribilul accident, au ajuns la centrul de securitate pentru a-l interoga pe suspect în legătură cu atentatul din Oklahoma.

După mai multe interogatorii, s-a ajuns la concluzia că Meveigh era responsabil pentru cele întâmplate; de fapt, chiar inculpatul s-a declarat vinovat de acuzaţiile care i se aduceau. A afirmat apoi că la baza acţiunii sale a stat dorinţa de răzbunare împotriva guvernului Statelor Unite, din cauza modului în care FBI-ul acţionase pe 19 aprilie 1993 în asaltul asupra sectei davidiene care se adăpostea într-o fermă din Waco, Texas, încercând totodată să răzbune şi moartea soţiei şi fiului vânzătorului de arme Randy Weaver, împuşcaţi de un agent FBI, în timpul unei operaţiuni din Ruby Ridge, Idaho, în anul 1992. În opinia lui Timothy Meveigh, aceste fapte au demonstrat „dispreţul guvernului faţă de cetăţeni”.

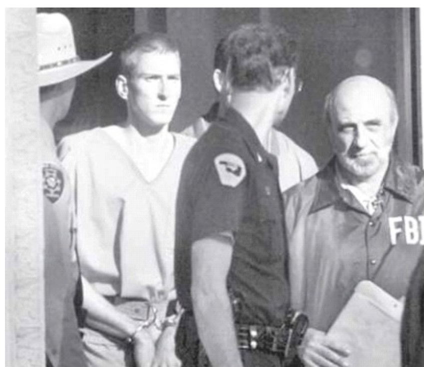
Nu se ştie ce s-a întâmplat cu Meveigh atunci când s-a întors din Războiul din Golf[13], se pare însă că Unchiul Sam l-a obligat să-şi abandoneze visul de a fi un membru de elită al armatei. Cert este că, în ciuda decorării sale cu Steaua de Bronz şi cu Insigna Infanteriei de Război, Timothy a decis să plece din armată deoarece nu era de acord cu politica militară a guvernului şi a generalilor.

Una sau două bombe în Oklahoma?

DEŞI TÂNĂRUL EROU DE RĂZBOI îşi recunoscuse vina în acest caz, mulţi au continuat să investigheze cauzele şi modul în care s-a produs tragedia. Primele nelămuriri au apărut în urma analizei dispozitivului care a produs groaznica explozie, distrugând faţada clădirii.

---

13 S-a ajuns la o ipoteză fantastică, potrivit căreia, atunci când fusese în armată McVeigh ar fi fost supus unui experiment al controlului mental, asemănător cu MK-ULTRA,

Experţii în aceste tipuri de materiale au declarat că era foarte dificil de determinat dacă o bombă obţinută din îngrăşăminte de nitrat de amoniu putea să cauzeze distrugerea clădirii federale şi, mai ales, să provoace un crater de o asemenea mărime. Încărcătura fusese amplasată într-o furgonetă care staţiona în faţa respectivului edificiu, cantitatea totală a explozibilului depăşind 2000 de kilograme. Totuşi, era greu de crezut că o asemenea deflagraţie, produsă cu o cantitate enormă de material, ar fi putut fi provocată din exterior, având în vedere raza mare pe care au fost aruncate resturile în urma exploziei. Acest lucru ar fi fost posibil doar în urma unei explozii provocate din interiorul clădirii şi nu invers. Astfel s-a născut teoria celei de-a doua explozii…

Martorii care se aflau în apropierea clădirii federale – inclusiv supravieţuitorii atentatului – au povestit că au auzit zgomotul produs de două explozii, la un timp foarte scurt una de cealaltă. Însă dovada că acest lucru s-a întâmplat cu adevărat a fost consemnată doar pe o bucată de hârtie.

Departamentul de Geologie din cadrul Universităţii din Oklahoma a înregistrat cu seismograful o a doua explozie, la zece secunde de prima. Pentru fervenţii adepţi ai teoriei conspiraţiei, aceasta este proba incontestabilă care confirmă existenţa celei de-a doua încărcături explozibile, indicând faptul că Meveigh nu a fost singurul vinovat în acest caz. Probele păreau atât de concludente, încât doctor Ken Louzza, de la Departamentul de Geologie,

a declarat: „În Oklahoma s-au produs două detonări”. Euforia pe care au simţit-o cei care au întrevăzut o conspiraţie guvernamentală nu a durat mult. După o lună, Ken Louzza şi-a schimbat declaraţiile, înlocuind cuvântul „detonări” cu „incidente”. După ce au fost făcute aceste afirmaţii, a fost întreprins un studiu care făcu praf teza bombei numărul doi. Investigaţia efectuată de Thomas M. Brocher, de la USGS, a explicat cele două mişcări seismice.

O undă seismică foarte ciudată

SE PARE CĂ A DOUA MIŞCARE SEISMICĂ înregistrată nu a fost decât o copie fidelă a primei. Explozia a produs o vibraţie care s-a propagat prin două substraturi din materii diferite, adică unda s-a divizat sub pământ. Unul dintre substraturi i-a permis uneia dintre undele seismice să ajungă înainte să fie sesizată de detectorii de mişcare, pe când cealaltă a traversat un înveliş mai dens şi de aceea a fost înregistrată cu o întârziere de zece secunde faţă de prima, în realitate fiind vorba despre o singură undă provocată de explozie. Această teorie a fost susţinută de Charles Mankin, director la FMI Geologic.

În afară de această explicaţie, care ar putea fi totuşi adevărată, rezolvarea misterului presupunea o altă teorie, care a rămas neconfirmată. După cum susţine Raymon Brown, geofizician la Institutul de Geologie din Oklahoma: „Teoria celor două unde seismice care, în realitate, erau una şi aceeaşi, este acceptabilă, dar nu elimină posibilitatea celor două explozii”.

În primul rând, Brown şi-a exprimat dubiile legate de explozibilul aflat în furgonetă, care ar fi putut provoca o asemenea distrugere.

Ceea ce l-a neliniştit a fost faptul că s-a putut înregistra o mişcare seismică a cărei durată a fost mai mare decât explozia în sine. Unda seismică a durat în jur de opt secunde, iar detonarea explozibilului a fost mult mai scurtă.

Unii cercetători au spus că diferenţa de timp s-ar datora prăbuşirii resturilor de clădire sau exploziilor

adiacente ale vehiculelor, însă Brown afirmă că este practic imposibil ca acele efecte să producă un semnal de mişcare atât de lung.

Charles Mankin, cel care a apărat teoria unei singure explozii divizată în două sub pământ, a rămas perplex atunci când a auzit că semnalul a durat opt secunde, dar crede că este vorba probabil despre o acumulare de vibraţii în pilonii clădirii, care a provocat acel semnal, dar şi despre o balansare continuă după deflagraţie. Această teză nu se poate demonstra şi nici nu explică, în totalitate, respectivul semnal.

La aceste concluzii a ajuns şi fostul director al departamentului FBI din Los Angeles, Ted Gunderson, care a candidat în anul 2001 la Congres, pentru statul Nevada. Ca mulţi alţii, el este un fervent apărător al teoriei conspiraţiei: „Au avut loc două explozii, una la ora 09: 02: 03, cealaltă la zece secunde mai târziu. De fapt, cred că a existat o a treia explozie, pentru care s-a folosit o armă denumită electrohi-drodinamică, pe bază de combustibil gazos, o bombă barometrică”.

Fără legătură cu aceste teorii ale conspiraţiei, în luna august a anului 2001 a fost publicat un raport de 500 de pagini, redactat de o comisie care a investigat atentatul de la Oklahoma. Comisia era condusă de fostul congresman al statului, Charles Key. Acest raport a stârnit o vie polemică. În paginile lui au fost prezentate depoziţiile mai multor martori care au declarat că au auzit mai multe explozii. Raportul evaluează şi pagubele produse clădirii, avariată în proporţie de 30, iar dacă analizăm fotografiile făcute din aer, ajungem la concluzia că aceste distrugeri nu pot fi rezultatul unei bombe amplasate într-o maşină-capcană.

În raport apărea şi mărturia unui angajat care se afla la etajul al nouălea. Acesta afirma că, împreună cu alţi colegi, a simţit un cutremur şi s-a adăpostit sub birou, înainte de producerea marii explozii.

Angajaţii de la etajele inferioare au declarat că au auzit foarte clar două explozii. Un alt martor, Jane Graham, în vârstă de 61 ani, care a supravieţuit după ce a fost îngropată între dărâmăturile clădirii, a afirmat că a văzut în interiorul imobilului cu puţin timp înaintea atentatului, doi bărbaţi suspecţi şi crede că este posibil ca acele persoane să fi amplasat bomba înăuntrul clădirii A.P. Murrah.

Alte declaraţii ale martorilor acuză ATF-ul că a ştiut dinainte de amplasarea bombei. Conform acestora, este foarte ciudat faptul că niciunul dintre cei 15 sau 17 angajaţi ai departamentului respectiv – care aveau birourile inclusiv la etajul al nouălea – nu a fost rănit. Răspunsul este evident: aceştia nu se aflau la birou în acea zi. În plus, circula un zvon potrivit căruia Eyde Smith, o femeie care şi-a pierdut ambii fii în tragedie, avea probe care demonstrau că ATF fusese informat de amplasarea bombei. În ciuda acestei afirmaţii, doamna Smith nu a dezvăluit niciodată vreo informaţie care să probeze acest fapt – se spune că a retractat cele declarate iniţial după ce a primit vizita mai multor agenţi ai guvernului.

Surprizele nu se opresc aici

DEŞI câteva probe păreau să certifice existenţa unei conspiraţii sau existenţa a cel puţin două bombe, cert este

că guvernul nu a renunţat niciodată la principalele ipoteze. De fapt, Meveigh a afirmat în repetate rânduri că a acţionat de unul singur în acest atentat.

O altă persoană a fost adusă în faţa tribunalului pentru presupusa legătură cu Meveigh. Numele său era Terry Nichols, un camarad de război, care se pare că l-a ajutat la confecţionarea bombei. Terry şi-a recunoscut vina în faţa tribunalului, dar a afirmat că nu s-a întâlnit cu inculpatul în Oklahoma, în acea zi, şi că nu ştia la ce urma să fie folosită respectiva bombă. A fost condamnat la închisoare pe viaţă.

Pe de altă parte, Meveigh a fost condamnat la pedeapsa capitală, stabilindu-se iniţial să fie executat în mai 2001, după finalizarea anchetei. Autorităţile însărcinate cu execuţia nu au ţinut seama de eşecul înregistrat de cea mai mare agenţie de investigaţii: FBI. Se pare că Biroul Federal a ascuns avocaţilor apărării peste 3.000 de documente referitoare la caz. Meveigh declarase în mai multe rânduri că execuţia lui era iminentă.

Având în vedere gravitatea acestui caz, pedeapsa impusă a trebuit să fie suspendată temporar pentru a permite avocaţilor să studieze cele 3137 rapoarte tăinuite. Teoria conspiraţiei începea, din nou, să fie vehiculată. Noile documente conţineau declaraţii ale martorilor care îl văzuseră pe suspect însoţit de două persoane, cu câteva zile înaintea atentatului. Un supravieţuitor semnala faptul că îl văzuse pe Me Veigh chiar în ziua exploziei, însoţit de mai multe persoane. De asemenea, cineva declara că acesta nu fusese singur când cumpărase furgoneta în care se presupune că ar fi amplasat bomba. Conform ziarului *Washingion Post*, era vorba despre un sabotaj chiar în sânul FBI-ului şi din această cauză au apărut mai multe erori. Noua dată pentru execuţie a fost marcată în calendar: 11 iunie, acelaşi an. Avocatul lui Timothy Meveigh, Richard Burr, a comunicat mass-mediei că, în ciuda amânării execuţiei din cauza noilor documente scoase la lumină, clientul său era pregătit să moară şi în ziua următoare. Pentru Burr, lucrurile erau clare: „Au fost

implicaţi şi alţii şi există încă documente cruciale care sunt reţinute de FBI. Trebuie să ajungem la esenţa acestei probleme”. Inclusiv fostul avocat al lui Meveigh, Stephen Jones, a făcut nişte declaraţii dure, susţinând că inculpatul a acţionat la comanda unui departament al guvernului american, deşi afirmase că era singurul autor al atentatului”. Faptul că nu s-au găsit probe nu înseamnă că ele nu există”, a declarat avocatul.

În ciuda tuturor – şi după un termen fixat la o lună distanţă, timp în care avocaţii trebuiau să citească noile documente – Meveigh a fost executat prin injecţie letală la data de 11 iulie 2001, după ce au fost respinse cererile avocaţilor săi pentru un nou apel în urma informaţiilor din dosarele menţionate anterior. Odată cu moartea lui Meveigh, a dispărut şi posibilitatea de a cunoaşte adevărul legat de clădirea federală Alfred P Murrah din Oklahoma.

Teoria conspiraţiei

DACĂ ÎNTR-ADEVĂR GUVERNUL ERA IMPLICAT în vreun fel în atentatul din Oklahoma, care a fost principalul scop al acestuia? Pentru teoreticieni, răspunsul era clar: schimbarea politicii în faţa ameninţărilor teroriste, adică instaurarea unui climat de panică pentru a determina societatea să accepte unele măsuri dure de combatere a terorismului, printre acestea numărându-se limitarea călătoriilor persoanelor suspecte şi a dreptului cetăţenilor de a purta arme de foc.

Această teză a câştigat mulţi adepţi după atentatul însângerat, atunci când a fost adoptată Legea publică nr. 104 – 132, semnată de către preşedintele Clinton la data de 24 aprilie 1996. Prin acest act, administraţia prezidenţială căpăta libertate în privinţa modului de acţiune.

Conform scriitorului David Hofâman, „Această lege anulează primul, al patrulea şi al cincilea amendament al Constituţiei americane, stabilind contextul unui stat poliţienesc şi oferind guvernului federal toată puterea pentru a verifica fiecare persoană care pare suspectă”.

Apărătorii tezelor conspiraţioniste cred că acest

proiect de lege fusese respins înaintea incidentului din Oklahoma, bomba fiind amplasată tocmai pentru a obţine aprobarea, astfel încât guvernul să poată acţiona împotriva actelor teroriste în mod autonom, de pildă împotriva zecilor de organizaţii care declară că nu au nimic împotrivă ca cetăţenii să poarte arme de foc la discreţie.

„Spuneţi o minciună mai mult timp şi până la urmă oamenii o vor crede”.

Adolf Hitler

CAPITOLUL 7

Fluorizarea, otrăvire globală

IMAGINAŢI-VĂ CĂ ÎN APA CARE CURGE LA ROBINETUL dumneavoastră au fost introduse, în mod deliberat, substanţe nocive care v-ar afecta integritatea fizică, acţionând chiar şi asupra capacităţii de raţionare. Deşi pare greu de crezut, există probe care atestă că acest lucru se întâmplă. Conform mai multor cercetători şi oameni de ştiinţă din domeniul sănătăţii publice, adăugarea în apă a unei cantităţi, chiar şi infime, de fluor, nu numai că nu previne apariţia cariilor, dar duce şi la îmbolnăvirea organismului. Mai mult decât atât, poate afecta şi comportamentul individului... Pur şi simplu îngrozitor!

LA FINELE ANULUI 2003, GUVERNUL BRITANIC a luat o măsură care a afectat în mod direct consumul de apă fluorizată. S-a afirmat, în mod public, că niciun copil mai mic de cinci ani nu va avea probleme cu dantura. Pentru realizarea acestei promisiuni, cu câţiva ani înainte fusese iniţiată o campanie de fluorizare a apei în anumite puncte din Regatul Unit.

Din 2001, un grup de susţinători ai acestei măsuri, alcătuit în principal din medici stomatologi, a cerut guvernului să extindă această campanie. Buletinul FMI pentru sănătatea dentară a copiilor arăta că doar în 18 dintre districtele sanitare a fost îndeplinită această promisiune. John Renshaw, preşedintele Asociaţiei Dentare Britanice, împreună cu un grup denumit Alianţa, alcătuit din 79 de medici stomatologi şi voluntari pentru sănătatea copilului, susţin că, în ariile în care apa a fost fluorizată, sănătatea bucală s-a ameliorat în mod vizibil, în comparaţie cu zonele unde nu s-a aplicat încă această măsură.

Astăzi, aproximativ 10 din populaţia Regatului Unit consumă apă fluorizată, în special în zonele din vestul şi nord-estul ţării. Alianţa a propus extinderea campaniei în nordul Angliei, Scoţiei, Irlandei de Nord, Ţării Galilor şi în Londra.

Oare populaţia cunoaşte originea fluorului utilizat în pastele de dinţi sau adăugat în apă? E conştientă de efectele secundare recunoscute? De ce se recomandă folosirea acestei substanţe şi nu se vorbeşte şi despre efectele ei nocive?

Fluorul, mai nociv decât plumbul

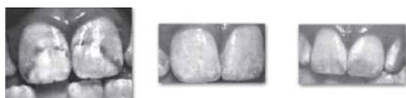
FLUORUL ESTE ULTIMUL dintre nemetalele din tabelul periodic[14]. A fost descoperit în 1771 de către chimistul suedez Carl Wilhelm Scheele, dar abia în anul 1886, chimistul francez Henri Moissan a reuşit să-l izoleze, după numeroase încercări nereuşite ale unor oameni de ştiinţă faimoşi, precum Farraday sau Davy[15].

Fluorul este prezent sub forma unui gaz verde-gălbui, foarte coroziv şi nociv, cu miros puternic, neplăcut. Dintre toate elementele chimice, el este cel mai reactiv formând mulţi compuşi. Ca exemplu de toxicitate trebuie menţionat acidul fluorhidric, cu înalt grad de coroziune. Datorită uşurinţei cu care atacă sticla, este utilizat în industria gravurii.

---

14 Gaze nobile aparte.

15 Mulţi alţi cercetători au murit otrăviţi cu fluor.

Nu vă alarmaţi totuşi, cel puţin deocaindată; derivatul care se foloseşte în pasta de dinţi, în pastile, inclusiv în apa potabilă, este fluo-rura de sodiu. Cu toate astea, există o informaţie pe care majoritatea populaţiei nu o cunoaşte şi care sună înfricoşător, dacă îi dăm crezare doctorului John Yiamouyi-annis: „Nu adăugăm în mod deliberat arsenic şi nici plumb în apă. Dar adăugăm fluor. De fapt, fluorul este mai toxic decât plumbul, iar arsenicul este doar puţin mai otrăvitor ca fluorul”.

Dacă veţi citi paginile următoare, vă veţi da seama că acest lucru nu este decât vârful aisbergului dintr-o campanie care foloseşte fiinţa umană pe post de cobai, iar multinaţionalele sunt principalii beneficiari. Olanda, Statele Unite ale Americii, Regatul Unit... sunt doar câteva ţări în care apa fluorizată ajunge la niveluri mult mai ridicate decât cele recomandate, fiind estimate poporului de la 0,5 ppm la 1 ppm.[16]

Fluorizarea a început „oficial” prin anii ’30, când un grup de oameni de ştiinţă a descoperit că, adăugând mici cantităţi de fluor într-un lichid, acest element devenea benefic în lupta contra cariilor[17]. De atunci s-a dus o ferventă campanie în favoarea fluorului – considerat un „extraordinar” aliat împotriva bolilor dentare, şi s-a pus accent pe necesitatea includerii acestui element printre ingredientele pastelor de dinţi şi în compoziţia celorlalte produse de acest fel. Cu toate că s-a demonstrat că fluorul favorizează întărirea smalţului dinţilor, el poate produce şi multe tulburări de sănătate, mult mai grave decât v-aţi putea imagina.

Câţi dintre noi ştiu, de exemplu, că acest element care se utilizează în fluorizarea apei sau a pastei de dinţi provine din reziduurile rezultate din fabricarea

---

16 Parte per milion.

17 Aceste efecte sunt „pozitive" mai ales la nivelul sănătăţii bucale a copiilor.

aluminiului? Cu siguranţă, foarte puţini… Flu-orura de sodiu este un reziduu obţinut din fabricarea aluminiului! Este folosit nu numai la produsele anterior menţionate, dar este şi un ingredient întâlnit, în mod obişnuit la fabricarea otrăvurilor pentru şobolani şi pentru gândaci, asta pentru a menţiona doar câteva dintre întrebuinţările sale.

Adevărul despre derivaţii din fluor

PRIMELE INTOXICĂRI cauzate de fluor datează din perioada Revoluţiei Industriale. În anul 1850, fabricile de fier, cupru şi aluminiu au evacuat în aer mari cantităţi de substanţe cu grad ridicat de toxicitate, omorând animale, plante şi chiar fiinţe umane. Poluarea s-a intensificat în anii ’20, atunci când dezvoltarea înfloritoare a industriei a început să fie o problemă comună a ţărilor industrializate.

Marile fabrici metalurgice, în special cele americane, au cunoscut o adevărată explozie cantitativă şi calitativă, fiind impulsionate, în bună măsură, de avântul industriei militare, care promitea mari sume de bani în schimbul producerii armamentului sau dispozitivelor care foloseau materialele menţionate. A apărut însă o problemă: milioanele de tone de fluoruri obţinute sub formă de reziduuri. S-a hotărât ca ele să fie deversate în râuri sau în mediul înconjurător, neţinându-se cont de faptul că erau foarte nocive pentru sănătatea publică. Totuşi contaminarea nu a putut fi ascunsă, astfel încât populaţia a cerut daune marilor companii răspunzătoare obţinând chiar importante despăgubiri din partea acestora.

Guvernele s-au văzut nevoite să aloce sume mai mari pentru controlul poluării generate de fabricarea metalelor, aluminiul fiind unul dintre cele mai toxice.

În scurt timp aceste substanţe toxice au început să se folosească la o scară din ce în ce mai mare la prepararea unor otrăvuri, cum ar fi cea de şobolani.

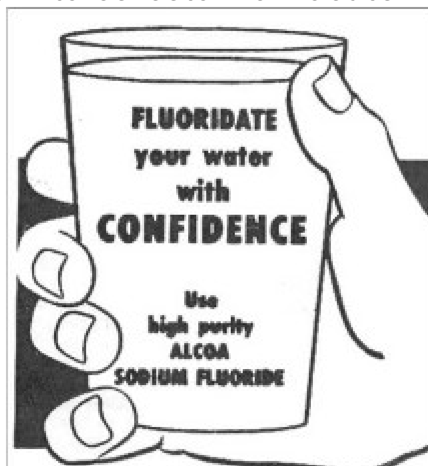
La începutul anilor ’30, lua amploare o campanie agresivă care oferea o soluţie miraculoasă pentru problema deşeurilor derivaţilor din fluor. Aceasta se baza pe adăugarea fluorului, în cantităţi controlabile, în apa potabilă, ajutând astfel la prevenirea cariilor dentare.

Câteva persoane, printre care scriitorul şi doctorul Joel Griffiths, afirmă că acest fapt nu a fost o descoperire medicală, ci o campanie orchestrată de fabricanţii de aluminiu cu scopul de a dezinforma publicul şi de a distrage atenţia de la ceea ce era cu adevărat important: toxicitatea fluorului.

În acea perioadă, omul de ştiinţă Gerald J. Cox a adus la cunoştinţa publicului larg faptul că un derivat cu o valoare economică scăzută se transformase într-un potenţial aliat împotriva cariilor, obţinându-se importante rezultate, în special pentru sănătatea bucală a copiilor. Puţini îşi imaginau atunci că domnul Cox era plătit de Fundaţia ALCOA, unul dintre principalii fabricanţi de aluminiu din lume şi finanţator al cercetărilor legate de apa fluorizată.

O întrebare – uşor ironică – venea din partea conducătorilor Statelor Unite: se vărsa fluorură în toată apa potabilă a ţării? Cum răspunsul era afirmativ, problemele fabricanţilor de aluminiu luaseră sfârşit. Chiar dacă doza pentru un singur individ era infimă, calculată la toată populaţia, ea însemna producerea a sute de mii de tone pentru alimentarea la nivel naţional.

În anul 1939, fluorizarea apei din America de Nord s-a transformat dintr-o simplă propunere în realitate, mulţumită cercetărilor făcute

de Gerald J. Cox, care nu era nici doctor, nici

stomatolog... ci un om de ştiinţă angajat de principala companie de producere a aluminiului, cea care primise deja cereri masive pentru otrăvirea cu fluor.

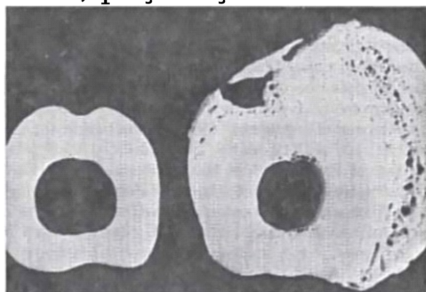

Au trecut mulţi ani până când au început să apară primele rapoarte care puneau sub semnul întrebării beneficiile acestei substanţe. Cauzele acestei întârzieri sunt uşor de explicat: marile industrii, precum ALCOA, susţinuseră de-a lungul anilor o campanie în favoarea fluorului, ascunzând informaţii relevante despre această substanţă toxică.

Între anii 1986 şi 1987, a fost finalizat cel mai mare studiu realizat până atunci despre efectele acestui element, studiu iniţiat de Institutul American de Cercetări în Domeniul Dentar. La proiect au participat 39.000 de subiecţi cu vârste cuprinse între cinci şi 17 ani, din diferite zone ale ţării. O treime dintre aceştia trăiau în zone unde apa fusese fluorizată; o a doua treime băuse apă parţial fluorizată; iar restul locuiau în zone unde nu fusese aplicată această măsură contestată. S-au analizat fişele întocmite de stomatologi, precum şi starea ulterioară a sănătăţii bucale şi s-a ajuns la concluzia că nu au existat diferenţe notabile între zonele fluorizate şi cele nefluorizate. Cu toate acestea, veştile proaste nu au întârziat să apară.

În 1988, Laboratorul Naţional Argonic confirma faptul că fluorul putea transforma celulele normale în

celule canceroase. Deşi această descoperire părea alarmantă, puţine ţări au luat măsuri. Doctorul

Ardi Limeback, director al Departamentului de Chirurgie Dentară Preventivă din cadrul Universităţii din Toronto şi preşedinte al Asociaţiei Canadiene pentru Cercetarea Dentară, a făcut nişte declaraţii uluitoare ziarului *Tribune*, la finele anului 1999.

În acel interviu, Limeback îşi schimba radical poziţia şi explica: *„Copiii mai mici de trei ani nu trebuie să folosească pasta de dinţi cu fluor sau să bea apă fluorizată, iar în Toronto bebeluşilor nu trebuie să li se mai dea apă de la robinet"*.

Cărui fapt se datorează această schimbare de opinie atât de bruscă?

Acelaşi doctor declara într-un interviu acordat anchetatorului David Icke[18]: „Au *fost deversate fluoruri contaminate în depozitele noastre de apă aproape o jumătate de secol. Majoritatea aditivilor de fluoruri provin din curăţarea căminelor din Florida. Aditivii sunt un produs toxic secundar al industriei*.

Asta înseamnă că am administrat populaţiei fluoruri toxice prin intermediul apei potabile, iar persoane fără nicio vină au fost expuse la substanţe cancerigene, cum ar fi arsenicul sau radiul. Din cauza acumulării de substanţe toxice din organism, repercusiunile asupra sănătăţii individului pot fi catastrofale".

Din nefericire, un studiu recent al Universităţii din Toronto a confirmat temerile doctorului Limeback. Acest studiu a ajuns la concluzia că în cazul locuitorilor din

18 Vizitaţi pagina web: www.david-icke.com/icke/indexla.htm

zonele în care nivelul fluorului din apă este mai ridicat decât în alte părţi, riscul de producere a fracturilor de şold a crescut considerabil. Mai mult decât atât, s-a descoperit că fluorul modifică structura osoasă a fiinţei umane. Prezenţa unei cantităţi prea mari în componenţa scheletului uman e periculoasă, deoarece oasele devin mult mai fragile.

Dar nu acesta este primul simptom al unui nivel prea mare de fluor în organism, ci fluoroza dentară, o boală care face dinţii să devină fragili şi decoloraţi şi care este azi în Canada cea mai tratată boală în clinicile dentare. După cum vedem, fluorul a devenit o problemă prioritară.

La data de 22 martie 1990, revista *New England Journal of Medicine* a publicat un studiu privind creşterea numărului de fracturi osoase la bolnavii de osteoporoză, fenomen legat de consumul de fluor.

În acelaşi an şi pe parcursul următorilor doi, revista de specialitate a Asociaţiei Medicale Americane a publicat trei articole care vorbeau despre legătura dintre fracturile de şold şi fluorul adăugat în apă. La puţin timp după aceea, un studiu desfăşurat de Procter Gamble a demonstrat că, adăugând doar o jumătate din cantitatea recomandată, creşte semnificativ riscul de apariţie a defectelor genetice. În 1993, Institutul de Ştiinţă, Sănătate şi Mediu înconjurător al Statelor Unite a ajuns la aceeaşi concluzie. Ca şi cum acest lucru n-ar fi fost suficient, în 1992, o cercetare întreprinsă de Universitatea din Arizona a demonstrat cum creşterea numărului de carii este direct proporţională cu cantitatea de fluor din apa potabilă.

Conform estimărilor ştiinţifice, cantitatea de fluor în

apă nu trebuie să depăşească 1 ppm. Cu toate acestea, în multe zone din Statele Unite ale Americii şi în alte ţări, nivelul depăşeşte 2 sau 3 ppm, fiind, în opinia doctorului James Patrick, om de ştiinţă din cadrul Institutului Naţional de Sănătate, total inadecvat în scopuri terapeutice. De fapt, există ţări care consideră chiar şi lppm o cantitate foarte mare. Este interesant de observat că în Japonia, de exemplu, se utilizează ca indice superior a opta parte din cantitatea recomandată de guvernul nord-american.

S-a dovedit că fluorul nu mai acţionează după vârsta de douăzeci de ani, contrar afirmaţiilor care susţin că are efect toată viaţa. S-a demonstrat, de asemenea, că poate produce grave afecţiuni ale oaselor şi ale dinţilor. Totuşi de ce continuăm să-l folosim? Cu siguranţă, sunt mulţi bani la mijloc. Costurile de diminuare a acestei probleme apărute în timpul Revoluţiei Industriale vor fi prea mari pentru ca guvernele şi industriile să şi le poată permite; de vreme ce există soluţii mai puţin costisitoare, de ce să nu fie utilizate în continuare?!

Sunt destui cei care afirmă că folosirea fluorului în apă nu aduce doar aşa-zise beneficii pentru sănătatea bucală, ci are şi nenumărate efecte nocive, multe necunoscute încă. Pentru a înţelege mai bine lucrurile, trebuie să ne întoarcem în trecut, la cele mai nefericite episoade ale celui de-al Doilea Război Mondial.

Fluorurile, lagărele de concentrare şi controlul mental

POTRIVIT CERCETĂTORULUI Ian E. Stephen, specialist în efectele nocive ale fluorului asupra sănătăţii, în timpul mandatului prim-ministrului Margareth Thatcher, gradul de fluorizare a apei, în Irlanda de Nord, s-a triplat. Conform lui Stephen, acest lucru nu a fost făcut în scop profilactic, pentru a se preveni apariţia cariilor, ci din dorinţa de a calma o zonă a ţării cu risc ridicat de conflict. Dacă a fost aşa, de unde ştia prim-ministrul că apa fluorizată avea proprietăţi de modificare a comportamentului individului?

La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost create o mulţime de lagăre de concentrare unde erau masacrate zeci de persoane în fiecare zi. Înfometarea şi îmbolnăvirile erau doar câteva dintre metode, la acestea adăugându-se drogurile şi experimentele, mult mai crude. Nivelul tensiunii din lagărele de concentrare era extrem şi în orice moment s-ar fi putut isca revolte, însă germanii au găsit o metodă simplă şi ieftină de a menţine prizonierii liniştiţi şi letargici. Au descoperit că micile doze zilnice de fluor adăugate în apă drogau individul afectându-i creierul şi menţinându-l supus.

Această descoperire surprinzătoare putea fi folosită mai ales în ţările cucerite, pentru a menţine populaţia „sub control”.

Fabrica I.G. Farben urma să producă aceste doze de fluor. Era o companie germană de produse chimice, una dintre cele mai mari din lume la vremea respectivă. Principala sa filială se afla aproape de lagărul de la Auschwitz, dintr-un motiv foarte simplu: mâna de lucru era „gratuită” şi departe de zonele bombardate de aliaţi. Printre alte substanţe produse de această fabrică se număra şi Zyklon-B, un gaz utilizat în timpul conflictului armat pentru exterminarea masivă a prizonierilor din lagărele de concentrare.

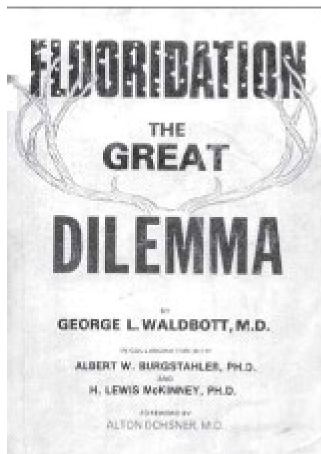
La sfârşitul războiului, aliaţii controlau deja toate instalaţiile şi tehnologiile produse în laboratoarele Farben. A fost trimis aici un grup de cercetători conduşi de un om de ştiinţă numit Charles Elliot Perkins, expert în chimie, biochimie, fiziologie şi patologie. A fost informat despre

metodele folosite de germani pentru supunerea prizonierilor, printre care figura şi utilizarea fluorului.

Însă Perkins a comis o greşeală fatală: a spus prea multe lucruri adevărate. După cercetările făcute între 1940 şi 1950, el a declarat că fluorura din apă a produs modificări majore la nivelul creierului, mai precis în hipocamp. Înainte de a muri (se presupune că a fost asasinat), a declarat de multe ori că trebuie evitată fluorizarea globală.

Surprinzător este faptul că nu s-a putut demonstra legătura cu guvernul, citată de Perkins, dar există alte probe care arată că persoane din SUA, cu putere economică mare, erau implicate în ce se întâmpla la I.G. Farben.

Înainte de începutul războiului, prin anii ’20, compania I.G. Farben a încheiat afaceri de milioane cu diverse companii şi personalităţi din Statele Unite, iar în timpul conflictului armat aceste afaceri s-au menţinut[19].

Toate aceste firme şi oamenii de afaceri multimilionari au investit mari sume de bani pentru construirea de fabrici sub marca I.G. Farben, printre aceştia detaşându-se extrem de bogata familie Mellon. În 1933 a fost creat Mellon Institute, o fundaţie independentă care se ocupa de finanţarea noilor descoperiri din

19 Printre aceste firme şi personaje s-au aflat şi Henry Ford, General Motors Company sau Standard Oil al familiei Rockefeller.

domeniul ştiinţei şi tehnologiei, printre ele aflându-se, în mod curios, şi „extraordinara substanţă profilactică pentru carii”.

Relevant este faptul că familia Mellon a fondat uriaşa fabrică de aluminiu ALCO, cea mai mare producătoare de reziduuri toxice.

Ştia guvernul american care erau efectele negative ale fluorului asupra sănătăţii? Au fost ascunse aceste informaţii pentru a proteja sinistra conspiraţie financiară, care folosea fluorul ca monedă de schimb? Şi, mai mult decât atât, deţinând aceste informaţii, cu ce intenţie au iniţiat cele mai puternice firme americane o campanie internaţională pentru promovarea folosirii fluorului în afara ţării lor?

Nu există un răspuns convingător, dar este îngrijorător să observăm că mai mult de 60 de calmante care se vând astăzi pe piaţă folosesc fluorul în compoziţia lor, deşi acesta intensifică efectul celorlalte substanţe. De exemplu, Diazepam, cunoscut şi sub numele de Valium, are efecte mult mai puternice prin fluorizare, dând naştere unui alt calmant puternic, Rohypnolul, care este produs de Roche Products, o filială a companiei I.G. Farben.

Dar acest caz nu este unic. Stelazine, puternicul tranchilizant fluorurat, este folosit astăzi în toate azilurile de bătrâni şi în ospiciile din toată lumea. De ce? Răspunsul ar putea fi simplu. Germanii care administrau fluor prizonierilor din lagărele de concentrare urmăreau acelaşi lucru: liniştirea „fiarelor”, precum şi supunerea şi controlarea acestora.

Nu intenţionam să dovedim că guvernele urmăresc să ne controleze minţile şi să ne narcotizeze, dar dorim să vă prezentăm un adevăr pe care multe instituţii de sănătate nu vor să-l recunoască, ascunzând, uneori, o parte din informaţii. Dumneavoastră vă revine sarcina de a decide ce medicamente vi se administrează şi care este motivul acestei administrări, având grijă să nu fiţi trataţi ca nişte cobai. Cine ştie, poate că data viitoare, când veţi bea un pahar cu apă sau vă veţi spăla pe dinţi, vă veţi gândi şi veţi

decide singuri dacă vă face sau nu bine o doză „mică” de fluorură de sodiu sau alte substanţe derivate din această otravă invizibilă…

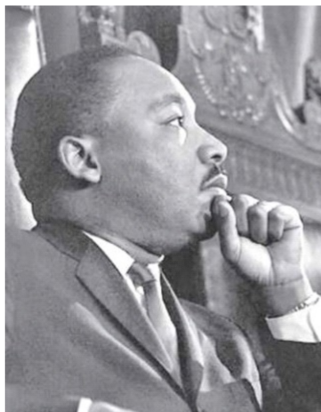
„Mai rău decât a face rău este să fim obligaţi să ne îndoim de lucrurile bune”.

Jacinto Benavente

CAPITOLUL 8

Martin Luther King, omul visurilor

MARTIN LUTHER KING ERA UN VISĂTOR, un idealist şi un pacifist, care a luptat împotriva discriminării sociale a persoanelor de culoare din Statele Unite. În timpul unui marş pentru libertate, a ţinut celebrul său discurs I have a dream (Am un vis). Acest vis i-a adus sfârşitul tragic, dar şi premiul Nobel pentru pace, în 1964, la doar 35 de ani. El va rămâne o personalitate istorică marcantă.

PASTOR AL BISERICII BAPTISTE din Statele Unite, King s-a evidenţiat prin credinţa sa de neclintit în drepturile egale ale tuturor persoanelor, indiferent de culoare. Această credinţă s-a transformat într-o adevărată cruciadă, în care avea să-şi piardă, în mod tragic, viaţa.

Influenţat puternic de învăţăturile lui Mahatma Gandhi, King a adoptat o poziţie politică de nesupunere, nonviolentă, care i-a permis să obţină victorii într-o epocă dificilă şi obscură. Nonsegregaţionismul şi egalitatea dreptului la vot a tuturor americanilor au fost doar câteva dintre ţelurile pe care le-a îndeplinit.

Din anul 1956, a început o campanie politică şi socială împotriva segregării rasiale din transportul public, mai ales în autobuze, în oraşul Montgomery, Alabama. Arestarea unei femei de culoare, care nu a vrut să cedeze locul unui alb, în autobuz, a declanşat boicotul. Din cauza implicării sale, Luther King a fost urmărit pas cu pas de FBI şi de alte agenţii guvernamentale, fiind chiar arestat şi încarcerat o scurtă perioadă de timp. Cu toate acestea, a obţinut o victorie răsunătoare, legile de segregare din autobuze fiind declarate neconstituţionale. Acest succes l-a încurajat să continue pe aceeaşi linie. Din acel moment, a atras asupra lui multe priviri duşmănoase. Ieşise prea mult în evidenţă.

La doar doi ani de la acea victorie, King şi-a dat seama de percepţia greşită pe care o avea o anumită parte

a societăţii în legătură cu acţiunile lui, atunci când a fost înjunghiat în Harlem, New York, în timp ce dădea un autograf pe cartea *Pas către libertate*. Din acel moment, în ciuda celor care încercau să-l înfrâneze în lupta pentru idealurile şi convingerile lui, s-a dedicat şi mai mult cauzei sale, hotărât să nu cedeze cu niciun preţ.

În anul 1960, a participat în mod activ la protestele împotriva segregării din cafenele, nerenunţând la politica sa nonviolentă, susţinută şi de mişcarea „Puterea Neagră”. Un an mai târziu a luat parte

la „Călătoriile libertăţii” pentru a protesta împotriva discriminării impuse de autorităţi în autobuzele interstatale. În primăvara lui 1963, a organizat o uriaşă campanie în favoarea drepturilor omului în Birmingham, Alabama, unde a fost din nou închis, timp în care a scris cartea *Scrisoare din închisoarea din Birmingham*.

Abia pe data de 28 august 1963, imaginea lui Martin Luther King avea să devină cunoscută la nivel internaţional, ca acea a unui mare pacifist. În acea zi, în faţa a 200.000 de persoane adunate la Washingion D.C. Cu scopul de a milita pentru drepturile omului, a pronunţat celebrele cuvinte „Am un vis”, discursul său fiind unul dintre cele mai emoţionante din istoria umanităţii. Şi nu a vorbit în van: câteva luni mai târziu, preşedintele Lyndon B. Johnson semna Legea Drepturilor Civile, prin care se acordau importante drepturi civile minorităţii discriminate.

În 1965, Martin Luther King a primit Premiul Nobel pentru pace, devenind cel mai tânăr laureat. La puţin timp după aceea, cetăţenilor de culoare li s-a acordat dreptul de a vota.

1967 avea să fie anul în care începeau problemele lui Martin... În special din momentul în care a denunţat public războiul din Vietnam, fiind urmărit îndeaproape şi supus unor presiuni de FBI, care pornise o campanie de denigrare împotriva lui. King demascase absurditatea unui conflict care devenea din ce în ce mai mare, incitând cetăţenii americani de culoare să refuze să meargă la războiul din ţara asiatică. Toate aceste acţiuni l-au costat viaţa, teorie susţinută de mulţi cercetători, dar şi de propria familie.

Pe data de 4 martie 1968, a fost asasinat în timp ce stătea pe balconul hotelului Lorraine din Memphis, Tennessee.

„Nu l-am omorât

pe Martin Luther King”.

LA PUŢIN TIMP DUPĂ ASASINAT, a fost reţinut un bărbat, care se presupunea că este asasinul lui King; numele lui era James Earl Ray. A fost arestat pe aeroportul londonez Heathrow, după o încercare de evadare în Europa. Se pare că Ray închiriase în ziua crimei o locuinţă exact în faţa hotelului în care se afla King. În urma investigaţiilor a reieşit că acuzatul a tras un foc de armă de la fereastra băii, glonţul traversând coloana vertebrală

a lui King.

Împuşcătura a fost mortală. Probele care dovedeau că Ray era asasinul erau o puşcă închiriată de acesta cu şase zile înainte, precum şi mai multe amprente găsite în cameră.

În momentul prinderii sale s-a declarat vinovat; în caz contrar, ar fi primit, probabil, pedeapsa capitală. După trei zile, pierzându-şi orice speranţă, Ray şi-a schimbat mărturia, declarând că nu este el asasinul. A susţinut acest lucru până pe data de 23 aprilie 1998, când a murit de ciroză hepatică în închisoarea unde fusese condamnat la 99 de ani de detenţie.

Cu un an înainte, familia lui King (în frunte cu fiul său, Dexter, şi văduva acestuia, Co-retta) şi avocaţii lui James Earl Ray au solicitat redeschiderea cazului, susţinând că noile mijloace tehnice de care dispunea poliţia ar putea ajuta la elucidarea asasinatului. În sprijinul acestui demers, ei au afirmat că nu arma lui Ray fusese cea utilizată la uciderea liderului de culoare.

Avocaţii au avut dreptate, iar pe data de 11 iulie 1997, judecătorul Joe Brown – de la Tribunalul Penal din Memphis – şi-a dat avizul, după mai multe analize balistice realizate în laboratorul din Rhode Island. S-a demonstrat că glonţul care l-a ucis pe Martin Luther King nu corespundea cu puşca lui Earl Ray.

Rezultatele au trezit din nou suspiciunile, întărind credinţa într-o nouă conspiraţie în care puteau fi implicate agenţii precum CIA-ul, poliţia locală sau FBI-ul, în frunte cu Edgar Hoover, cunoscut pentru relaţiile sale cu mafia.

Noile probe balistice şi altele care vor fi menţionate împreună cu declaraţiile acuzatului l-au obligat pe ministrul american al justiţiei, Janet Reno, să redeschidă o investigaţie asupra cazului, în luna august 1998. Cu 20 de ani înainte, în 1978, un comitet al Congresului hotărâse că Ray era, în mod indubitabil, vinovat de asasinatul lui King,

deşi nu se putuse determina dacă acţionase singur.

Pentru a se înţelege concluziile la care s-a ajuns, trebuie să analizăm patru teorii posibile, care ar putea face lumină în acest caz. Niciuna dintre aceste teorii nu a fost însă demonstrată.

Prima teorie a conspiraţiei

Din momentul în care a fost acuzat, Earl Ray a început să rostească tot mai frecvent un nume: Răul. Conform declaraţiilor lui Ray, acest bărbat necunoscut, un personaj misterios care avea legături cu lumea interlopă şi cu mafia, l-a folosit ca pe un instrument pentru asasinarea lui King. Ray a afirmat că l-a cunoscut pe Răul pe când făcea afaceri de contrabandă, deşi nu a aflat niciodată numele real al acestuia şi nici nu ştia ce marfă comercializa. Când Răul i-a propus să cumpere o armă pe care urma să o verifice şi să i-o aducă într-un loc anume din Memphis, Ray a fost de acord. Nu era o persoană foarte curioasă; totdeauna fusese conştient că nu e bine să ştii prea multe sau să pui prea multe întrebări în genul acela de afaceri. Făcea doar ce i se ordona. La locul stabilit, Ray i-a înmânat puşca lui Răul; după aceea a aşteptat în maşină. La scurt timp, s-a auzit o împuşcătură şi Răul s-a întors la maşină, alergând.

Acest personaj nu a fost niciodată identificat... până în anul 1994, când un muncitor din construcţii, pensionat şi stabilit în New York, a fost acuzat după ce James Earl Ray l-a recunoscut într-o fotografie.

Bărbatul a scăpat de acuzaţiile care i se aduceau deoarece nu existau probe împotriva lui, dar nu a mai dus o viaţă normală de atunci; căpătase prea multă notorietate.

A doua teorie a conspiraţiei

Au fost poliţia din Memphis, FBI-ul şi serviciile secrete ale guvernului, pentru a nu mai menţiona şi mafia, implicate în asasinarea lui

King? Potrivit avocatului lui James Earl Ray, William Pepper, răspunsul este afirmativ. Persoane din administraţie l-au folosit pe Ray pe post de ţap ispăşitor. Acestea angajaseră un bărbat din mafie ca să-l ucidă pe reverendul de culoare care câştigase Premiul Nobel. Dacă asasinul dădea greş, grupul de trăgători de elită, plasat în apropiere ar fi intrat în acţiune. Teoria avansată de Pepper nu se sfârşeşte aici. În cartea sa publicată în 1995, *Ordine pentru a ucide*, avocatul afirmă că CIA-ul, poliţia din Memphis şi FBI-ul erau implicate în asasinat. De asemenea, Pepper făcea legătura dintre moartea lui King şi a lui Billy Eidson, comandant al unităţii de trăgători Beretele Verzi, care, potrivit lui Pepper, a fost eliminat pentru a ascunde şi mai bine adevărul. Autorul cărţii susţinea că telexul militar care anunţa moartea lui Eid-son era fals, acesta fiind de fapt „viu şi nevătămat”, foarte mândru de implicarea lui în asasinatul lui King. Nici el, şi nici a 20-a unitate a Beretelor Verzi, forţe speciale ale armatei americane, n-ar fi fost prea încântaţi de această acuzaţie. În ciuda acestor învinuiri, cartea a fost reeditată fără nicio problemă. De fapt, ea a fost publicată la puţin timp după moartea lui James Earl Ray, epuizându-se imediat, motiv pentru care mulţi au crezut că nu a fost vorba decât de o bună strategie de marketing într-un moment favorabil.

În ciuda tuturor acuzaţiilor cu privire la presupusa legătură a guvernului şi a unor membri ai instituţiilor sale cu asasinarea lui King, probele aduse de avocat au fost vagi şi uneori ridicole. Pepper însă nu a fost singurul care a susţinut această teorie. Soţia lui King, Coretta Scott, şi fiul acesteia, Dexter, au declarat în mai multe ocazii,

inclusiv în faţa presei, că guvernul şi alte servicii responsabile ale aceleiaşi instituţii – de exemplu, FBI-ul – ar fi fost implicate în teribila crimă.

A treia teorie a conspiraţiei

În 1998, în mass-media a apărut o informaţie care a readus în atenţie personajul menţionat de Ray în declaraţiile sale: Răul. În mod straniu, povestea avea legătură cu frigiderul unui agent FBI.

În acel an, Donald Wilson, un pensionar al Departamentului Federal de Investigaţii, declara că în aceeaşi zi cu asasinarea lui King au fost găsite în maşina lui Ray bucăţi de hârtie cu numele lui Răul scris pe ele. Wilson susţinea că a luat proba şi că a păstrat-o în congelatorul său timp de treizeci de ani... Dacă această probă se dovedea validă, puteau fi acceptate ca adevărate declaraţiile lui Ray cu privire la acel personaj misterios, dar mai presus de toate, putea fi incriminată o instituţie a statului, FBI-ul.

În faţa acestor acuzaţii, FBI-ul a declarat că Donald Wilson nu participase la căutările din acea zi, iar proba respectivă era doar o invenţie de-a lui Wilson care urmărea să câştige bani şi faimă într-un moment în care cercetările fuseseră redeschise.

A patra teorie a conspiraţiei

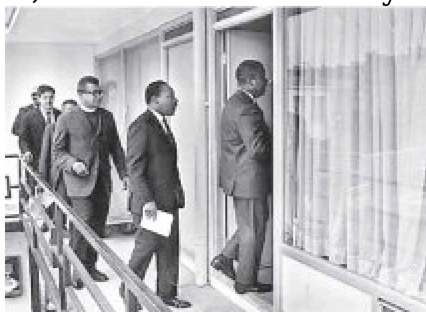
A patra (alături de a treia) teorie a conspiraţiei reprezintă motivele pentru care acest caz a fost redeschis în 1998, de către ministrul de justiţie, Jane Reno.

În anul 1993, în cadrul unei emisiuni de televiziune, un bărbat numit Lloyd Jowers declara în faţa unui public suspicios că în aprilie 1968, un distribuitor care avea legături cu mafia l-a plătit cu 100.000 de dolari pentru a găsi un asasin care să-l lichideze pe Martin Luther King, fiind asigurat că în acea zi poliţia nu va fi prin preaj-mă[20]. Jowers a afirmat cu tărie că persoana angajată nu fusese James Earl Ray.

Acest domn conducea pe atunci un restaurant care se afla pe cealaltă parte a străzii, chiar în faţa hotelului

20 În acea zi, reverendul King nu era păzit de poliţie cum se obişnuia.

Lorraine, cel în care a fost ucis King. Jowers a afirmat că asasinul trebuia să tragă cu o armă procurată de un anume Răul, din spatele restaurantului său şi nu din hotelul deja amintit, în care se cazase Ray.

După aceste afirmaţii, familia lui King a declanşat un adevărat război împotriva lui Jowers, un bărbat în vârstă de 73 de ani, grav bolnav, care nu a putut face apel la proces. În luna decembrie a anului 1998, un juriu civil din Memphis a considerat că acuzaţia împotriva lui Lloyd Jowers, privind implicarea în acel asasinat, era probabil falsă, declarând pentru prima dată de la moartea lui Martin Luther King că: *„Liderul drepturilor civile a fost victima unei ample conspiraţii, nu a unui singur asasin"*.

Lewis Garrison, avocatul lui Jowers, a declarat că, deşi se putea demonstra că Martin Luther King fusese victima unei conspiraţii, participarea clientului său fusese minimă. Familia defunctului a primit, în compensaţie, ceea ce solicitase, suma simbolică de 100 dolari, singura lor dorinţă fiind de a face lumină asupra celor întâmplate.

La final, unul dintre juraţi, David Morphy, a afirmat:

„Asasinarea lui King a fost prea complexă pentru a fi vorba de o singură persoană. Toţi credem că probele prezentate de avocatul apărării, William Pepper, au avut multe implicaţii, inclusiv în rândul CIA-ului, FBI-ului, forţelor militare etc. *Noi credem că şi Jowers a fost, de asemenea, implicat"*.

Dar euforia nu a durat mult. În iunie 2000, investigaţia începută de Jane Reno în urmă cu doi ani a conchis că, în ciuda probelor prezentate de fostul agent FBI, Donald Wilson, şi a declaraţiilor făcute de Lloyd Jowers, *„nu s-au găsit probe demne de încredere care să ateste că domnul King ar fi fost asasinat de conspiratori care au profitat de bărbatul condamnaptentu crimă, decedat în închisoare în anul 1998, pe nume James Earl Ray"*.

Familia King a decis să nu mai întreprindă şi alte acţiuni legale, deşi nu era de acord cu raportul ce depăşea 150 de pagini, prezentat de comisia de investigaţii.

Martin Luther King a luptat împotriva Războiului din Vietnam şi a fost asasinat… cu toate acestea, visul lui s-a îndeplinit.

„Cel care se află jos nu se teme de căderi". John Bunyan

CAPITOLUL 9

11 martie, marea conspiraţie spaniolă

11 MARTIE VA RĂMÂNE ÎN ISTORIE ca o zi de doliu pentru poporul spaniol, care va uita cu greu teribilele evenimente petrecute atunci. În acea dimineaţă de 11 martie, Spania vedea, cuprinsă de teamă şi de disperare, cum visul de a fi o ţară liberă care trăieşte în pace se spulbera odată cu zgomotul asurzitor al bombelor. Pentru o clipă, inima tuturor madrilenilor… şi a planetei întregi a stat în loc, fără să înţeleagă cruzimea acelor acte de terorism.

NU ESTE UŞOR SĂ SCRII DESPRE UN SUBIECT atât de sensibil, care a şocat o lume întreagă. Toţi spaniolii s-au întrebat cum a fost posibil să se ajungă în această situaţie. Răspunsul este aşteptat şi acum… de toţi cei care

au participat la funeraliile de după 11 martie.

Vom analiza cronologic toate evenimentele în urma cărora societatea spaniolă a acuzat guvernul că este „mincinos şi manipulator”. Vom studia faptele zi cu zi, iar dumneavoastră, dragi cititori, veţi trage concluziile şi veţi pune piesele la locul lor.

Ziua 01/04: „De la 11 martie până la 14 martie. Atentatele”. *11 martie 2004*; *ora 07*: *40*

ÎMPREJURIMILE GĂRII ATOCHA

GARNITURA DE TREN CARE VENEA DIN GUADALAJARA cu destinaţia Chamartin a ajuns în gara Atocha în jurul orei 7: 39. În acel moment, au explodat trei genţi încărcate cu câte 20 kg de dinamită. În staţie s-au iscat frica şi haosul; unii fugeau îngroziţi, alţii încercau să ajute zecile de oameni răniţi din cauza exploziei. Într-o secundă au fost secerate... 49 de vieţi. Câteva minute mai târziu, un alt şir de explozii; victime au fost membrii echipajului de tren care plecase din Alcalá de Henares, la ora 7: 05, cu destinaţia Alcobendas. De data aceasta au pierit 59 de persoane. Haosul era total. Oamenii care treceau pe strada Tellez, aflată aproape de zona în care a avut loc a doua explozie, alergau în căutarea unui refugiu. Cu toate acestea, nu era ultima explozie care avea să se audă în împrejurimile gării Atocha; au urmat încă două deflagraţii care au mai ucis 100 de pasageri. Cel mai tragic deznodământ s-a produs în gara Pozo del Tio Raimundo. Printre resturile de oţel şi fier şi-au pierdut viaţa alte 68 de persoane. Ultimul eveniment avut loc la ora 7: 42; în trenul care circula către gara Santa Eugenia, au fost omorâţi încă 16 oameni.

În total, au fost 192 de morţi şi peste 1400 de răniţi. După vacarmul provocat de ultima deflagraţie s-a lăsat o linişte nefirească, de parcă viaţa însăşi ar fi stat în loc. După o clipă, au început să se audă hohotele de plâns şi ţipetele de ajutor ale sutelor de răniţi împrăştiaţi pe peroane şi pe liniile ferate.

Haosul şi teroarea au pus brusc stăpânire pe capitala spaniolă.

11 martie 2004; *ora 9*: *30*

LIDERII POLITICI AU CONDAMNAT GRUPAREA ETA

PRINCIPALII LIDERI POLITICI au condamnat gruparea teroristă ETA. Juan José Ibarretxe a afirmat: *„ETA îşi scrie finalul”*. Cu toate acestea, Mariano Rajoy, candidat al Partidului Popular la preşedinţie, a făcut unele declaraţii la ora 12: 00, prin care nu condamna ETA pentru masacrul produs, ci terorismul în general.

11 martie 2004; *ora 10*: *30*

ARNALDO OTEGUI: „NU A FOST ETA”.

LA ORA 10: 30, LIDERUL GRUPĂRII ILEGALE BATASUNA a declarat presei că *„masacrul nu poate fi imputat grupării ETA, deoarece nu corespunde obiectivelor şi modului ei de operare”*.

11 martie 2004; *13*: *15*

ANGEL ACEBES: „GRUPĂRII ETA I-A IEŞIT JOCUL”.

LA CINCI ORE DUPĂ ATENTATE, Angel Acebes, ministru de interne, a apărut în faţa presei pentru prima dată şi a confirmat că gruparea ETA era autoarea atentatelor: „Din *nefericire, de data asta ETA şi-a atins scopul”*.

11 martie 2004; *ora 14*: *30*

APARIŢIA LUI AZNAR LA MONCLOA

LA CÂTEVA ORE DUPĂ ATENTATE, serviciile de pompieri, poliţia municipală şi forţele de securitate ale statului au preluat controlul asupra situaţiei, în zonele în care s-au produs atentatele. Pentru prima dată se cunoştea cifra exactă a celor decedaţi, care se ridica la numărul

teribil de 192.

La ora 14: 30, premierul spaniol José Maria Aznar a apărut în faţa presei ţinând un discurs emoţionant în care vorbea de victime şi de familiile acestora, remarcând munca depusă de forţele de poliţie, dar şi colaborarea promptă şi dezinteresată a cetăţenilor. Numărul celor care voiau să doneze sânge la spitale creştea de la oră la oră.

Potrivit presei naţionale, discursul lui Aznar a fost foarte important, deoarece prim-ministrul spaniol nu a acuzat grupul terorist mai sus menţionat de producerea dezastrului, ci a vorbit despre terorism în general. Cu toate acestea, dacă analizăm cu atenţie acel discurs, descoperim aluzii evidente la gruparea ETA:

„*Toţi ştim că nu este pentru prima dată când se pune la cale*[21] *un atentat de o amploare atât de mare*... Nu putem negocia *cu* aceşti asasini care *au* semănat *de* multe *ori* moarte *în* toată ţara...”

Nu înţelegem de ce, deşi toată lumea atribuia atentatul grupării ETA, inclusiv ministrul spaniol de interne, prim-ministrul vorbea aluziv, fără să numească explicit această organizaţie. Se pare că Aznar ştia mai mult decât presa, din moment ce, înainte să apară în public, a telefonat personal la principalele ziare din Madrid şi din Barcelona pentru a explica foarte clar punctul său de vedere: „*Pentru mine* (*José Maria Aznar*), *nu există niciun dubiu cu privire la autorii atentatelor* (*gruparea teroristă ETA*) *care tot încearcă de ceva timp încoace să-şi pună în aplicare planurile, iar noi am evitat dezastrul de trei ori până acum*[22]”. Acestea sunt doar speculaţii. Să ne întoarcem la fapte.

11/03/2004; ora 17: 30

---

21 Se referă la arestarea membrilor ETA la data de 29 februarie, atunci când au transportat o furgonetă plină cu explozibil pentru a fi amplasată într-un parc industrial.

22 Ziarul El Mundo, ediţia de duminică, 21 martie 2004.

ANA PALACIO A TRIMIS O SCRISOARE AMBASADORILOR DIN SPANIA

CANALUL DE TELEVIZIUNE SER A ANUNŢAT că a reuşit să intercepteze o scrisoare trimisă ambasadorilor din Spania de Ana Palacio, ministrul de externe[23]. Ministrul le cerea acestora să confirme tuturor organelor de presă din ţările pe care le reprezentau că autoarea atentatelor era gruparea teroristă ETA.

În acea scrisoare erau avertizaţi de existenţa unor forţe politice care încercau să producă o confuzie cu privire la autorul atentatelor.

Acest mesaj erau însoţit de alte două documente: o notă a agenţiei EFE şi alta cu declaraţia oficială a prim-ministrului, José Maria Aznar. În declaraţie se vorbea din nou despre vinovăţia grupării ETA, având în vedere că explozibilul era cel folosit de obicei de această grupare. Ulterior, această informaţie avea să fie dezminţită[24].

Consecinţa imediată a acestei scrisori a fost

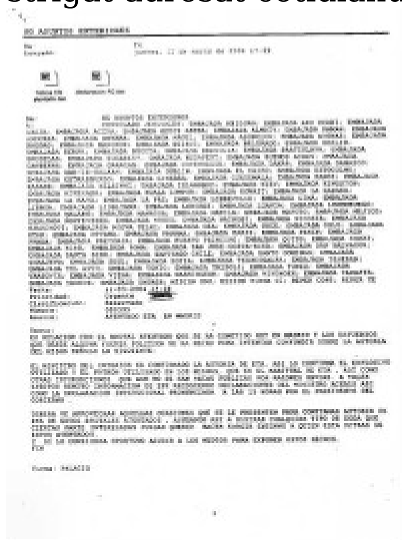
23 Nota spunea cam aşa: „Ar trebui să se profite de ocaziile în care se confirmă implicarea ETA în acele atentate sângeroase, ajutând astfel la spulberarea oricăror îndoieli pe care anumite părţi interesate le-ar putea inventa despre persoanele care se află în spatele acestor incidente."

24 Ziarul El Mundo, ediţia de duminică, 21 martie 2004. În paginile următoare există mai multe informaţii.

aprobarea Rezoluţiei Generale ONU[25] prin care gruparea teroristă bască ETA era acuzată de organizarea atentatelor din Madrid. Doar Rusia nu a fost de acord cu această teză.

11 martie 2004; *ora 18*: *30*

strigăt adresat cotidianului GARA: „nu am fost noi!"

ÎNTR-UN COMUNICAT ANONIM, despre care se spunea că ar aparţine grupării teroriste ETA şi adresat cotidianului *Gara*, se afirma că ETA nu are legătură cu atentatele din acea dimineaţă. De asemenea, canalul public de televiziune ETB a declarat că primise acelaşi mesaj. Personajul misterios din spatele acestor declaraţii promitea că va da spre publicare un comunicat prin care ETA se obliga să înceteze ostilităţile în Barcelona. Punct realizat şi confirmat.

11 martie 2004; *ora 20*: *00*

angel acebes a ţinut o conferinţă dE presă

LA APROXIMATIV ZECE ORE de la anunţul care avertiza despre existenţa unei furgonete[26] misterioase ce staţiona în apropiere de Alcalá de Henares, ministrul de interne a confirmat că au fost găsite şapte detonatoare şi, mai important, o casetă cu versete din Coran.

---

25 Organizaţia Naţiunilor Unite.

26 Furată în data de 28 februarie 2004 din Madrid.

Totuşi, Acebes a insistat asupra faptului că investigaţiile sunt concentrate asupra grupării ETA, deşi s-au luat în calcul şi alte piste. Decizia se baza pe faptul că teroriştii încercaseră în mai multe rânduri să organizeze un atentat de proporţii, cum ar putea rezulta din descoperirea furgonetei plină cu explozibil sau din anihilarea unui atentat în Madrid, în Ajunul Crăciunului.

11 martie 2004; *ora 20*: *30*

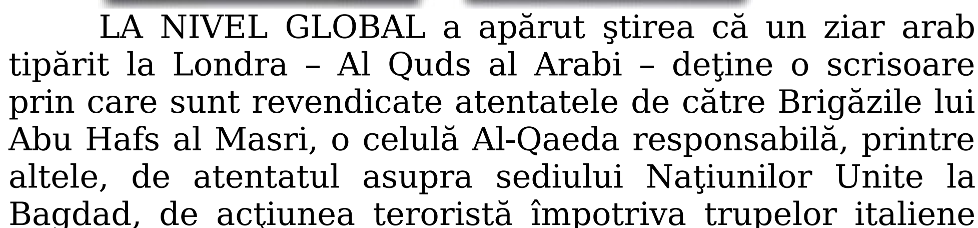
AZNAR A VORBIT DIN NOU PRESEI

PRIM-MINISTRUL AZNAR a convocat din nou principalele ziare din ţară la sfârşitul apariţiei lui Acebes şi a insistat asupra convingerii sale că atentatele au fost comise de ETA1.

11 martie 2004; *ora 21*: *00*

PRIMA REVENDICARE A ATENTATULUI

1 Buletinul informativ al postului de televiziune SER, din data de 13 martie 2004. (www.cadenaser.com)

LA NIVEL GLOBAL a apărut ştirea că un ziar arab tipărit la Londra – Al Quds al Arabi – deţine o scrisoare prin care sunt revendicate atentatele de către Brigăzile lui Abu Hafs al Masri, o celulă Al-Qaeda responsabilă, printre altele, de atentatul asupra sediului Naţiunilor Unite la Bagdad, de acţiunea teroristă împotriva trupelor italiene

din Nasiria şi de atentatele împotriva sinagogilor şi intereselor britanice din Istanbul.

11 martie 2004; *ora 00*: *00*

AZNAR ŞI URDACI FAŢĂ ÎN FAŢĂ

PREŞEDINTELE GUVERNULUI a acordat un interviu lui Alfredo Urdaci pe canalul TVE1 în care l-a asigurat că *„toate indiciile conduc spre gruparea ETA*... am încercat *să* vă spun acest lucru *şi* cu alte ocazii... Zaplana *a afirmat că unii* încearcă *să* creeze un scenariu *confuz*, *dar* toate converg *spre* ETA *ca* autoare *a* atentatelor.*”*[27]

Sfârşitul zilei 01/04 – Concluzii

DUPĂ ANALIZA COMPLETĂ A ZILEI, este uşor de înţeles climatul de neîncredere şi tulburare care a pus stăpânire pe toată Spania, ca şi demonstraţiile organizate în acea zi, la ora 19: 00, în care multe persoane întrebau: „Cine a fost autorul?”

Şi nu erau puţini cei revoltaţi; mulţi nu reuşeau să înţeleagă atitudinea absurdă a guvernului: absurdă, pe de o parte, iar pe de alta, conştientă. Toţi sau aproape toţi am crezut, în primul moment, că autoarea atentatelor era organizaţia separatistă bască ETA, dar pe măsură ce orele treceau, apăreau tot mai multe nelămuriri, ca nişte nori negri de furtună...

În prima zi, s-a putut vedea cum înalţii demnitari ai ţării nu ştiau ce piesă să mute pe această tablă complicată din faţa lor. Au avut informaţii dinainte, nu încape nicio îndoială, şi nu ştiau ce strategie să adopte. Preşedintele a apărut în faţa presei şi a prezentat condoleanţe familiilor victimelor, apoi a înfierat terorismul fără să numească în nicio clipă gruparea ETA, dar lăsând să se înţeleagă că nu este vorba despre o altă grupare teroristă. Cu toate acestea, cu câteva minute mai devreme, a dat o declaraţie principalelor publicaţii, în care a lăsat să se întrevadă foarte clar şi în mod categoric că vinovată era ETA”. Pupilul” său, Mariano Rajoy, a făcut acelaşi lucru, fără să-i numească nici el explicit pe aceşti terorişti.

---

27 Extras din buletinul informativ al postului de televiziune SER, din data de 13 martie 2004. (www.cadenaser.com)

Comportamentul lor este ciudat, din moment ce ministrul afacerilor interne a anunţat că ei sunt vinovaţii şi nu alţii.

Mai mult, Arnaldo Otegi a negat, la doar câteva ore de la atentate, presupusa implicare a grupării ETA, arătând, în schimb, cu degetul către radicalii islamişti ca fiind posibilii autori ai acestui masacru. Avea Otegi o altă informaţie? Poate că nu, dar în faţa cruzimii atentatelor, teoria lui părea cea mai plauzibilă. Guvernul nu l-a crezut şi nu i-a luat în seamă afirmaţiile, criticându-l că a dorit să creeze un climat de incertitudine. S-a afirmat, în mod clar, că a fost ETA, cu toate că investigaţiile au continuat.

Scrisoarea de la Ana Palacio a fost cel mai grav eveniment al zilei. Aceasta a ajuns în mâinile postului de televiziune SER şi a fost difuzată cu surle şi trâmbiţe în timpul tuturor programelor de ştiri; nu degeaba era considerată URGENT şi CONFIDENŢIAL. Potrivit acestui canal[28], comunicatul a fost expediat de Ministerul de Externe la puţin timp după ora 17: 00, când apăruse ipoteza conform căreia organizaţia teroristă Al Qaeda s-ar fi putut afla în spatele atentatelor, adică la câteva ore după reţinerea misterioasei furgonete albe din Alcalá de Henares, fapt care nu a fost dat publicităţii până la ora

20: 00.

Intenţia ministerului era clară deoarece dorea să informeze toţi ambasadorii că autoarea dezastrului era ETA.

Omiterea cuvântului ETA din discursurile lui Aznar şi Rajoy putea fi corelată cu anunţul găsirii înregistrărilor cu versetele din Coran, care se aflau în interiorul furgonetei Renault Kangoo, abandonată de terorişti în Alcalá de Henares. Vehiculul a intrat în custodia poliţiei din Canillas după[29] apariţia lui Aznar şi a lui Rajoy. Asta înseamnă că Aznar nu aflase încă de existenţa acestei casete? Este posibil, dar trebuie să spunem că ora intrării acelei maşini

28 Postul de televiziune SER. Ştirile din data de 12 martie 2004. (www.cadenaser. com)

29 Ora intrării a fost fixată la 15:30.

în custodie se cunoaşte datorită documentelor declasificate de Guvern la data de 19 martie 2004. Nu încape nicio îndoială asupra responsabilităţii

Ministerului de Afaceri Externe, care a difuzat mesajul prin care acuza gruparea ETA.

Înaintea acestui eveniment, Angel Acebes anunţa descoperirea casetei şi a celor şapte detonatoare în furgoneta albă; a fost nevoie de mai bine de zece ore pentru a da publicităţii aceste date. S-a anunţat, de asemenea, că, oficial, Guvernul incrimina, fără dubii, gruparea teroristă ETA. Conducătorii se pare că îşi doreau să controleze în primul rând informaţia şi apoi să acţioneze în consecinţă, alegând cea mai bună variantă. Că ei doreau să o folosească în beneficiul lor este o ipoteză pe care ar trebui să o luăm în calcul.

Foarte ciudat este faptul că Aznar a chemat presa pentru a întări declaraţiile lui Acebes şi pentru a reitera faptul că pistele conduceau fără niciun dubiu la ETA[30]. În acel moment, preşedintele guvernului ştia de existenţa casetei cu versetele din Coran, ca şi de afirmaţiaile lui Otegi şi de declaraţiile unui purtător de cuvânt al grupării teroriste, apărute în ziarul *Gara*, în care se negau orice legături ale acestora cu atentatul. În ciuda mai multor piste pe care le avea şi care îi indicau mai degrabă pe islamişti decât pe cei din gruparea ETA, Guvernul a continuat să susţină că responsabilă de atentat este gruparea bască, lăsând totuşi deschisă investigaţia. Cu toate acestea, ziua nu se terminase şi mai erau pregătite câteva surprize. La ora 21: 00, ştirile din toată lumea spuneau că un ziar arab londonez era în posesia unei scrisori prin care o celulă Al Qaeda revendica atentatele de la Madrid.

Informaţia a fost ca un duş rece pentru Partidul Popular, condus de José Maria Aznar, dar acesta nu s-a enervat şi, într-un interviu acordat bunului său prieten

---

30 Emisiunea specială de ştiri a canalului CNN+ „după 88 de ore", apărută în data
de 20 şi 21 martie 2004.

Urdaci, la ora O: 00, premierul a continuat să arate către ETA, presupusa responsabilă a atentatelor. Trebuie semnalat faptul că în acea noapte se dădeau publicităţii comunicatele grupării ETA, adresate ziarului *Gara* şi canalului ETV, exact la sfârşitul demonstraţiilor din Madrid, reamintindu-se că în atentatul din Hipercor „ETA nu şi-a negat participarea”. Câteva minute mai târziu, însuşi Urdaci a recunoscut că greşise şi a spus că ETA şi-a revendicat această acţiune teroristă.

Departe de toate acestea, 11 milioane de spanioli au demonstrat împotriva terorismului, dintre care 2, 5 milioane în Madrid. A fost, poate, cea mai mare demonstraţie din istoria Spaniei.

EL PAIS

Infierno terrorista en Madrid: 192 muertos y 1.400 heridos

Interior investiga la pista de Al Qaeda sin descartar a ETA

11-M

Edición del viernes, 12 de marzo de 2004

Să rezumăm: ucidere cu brutalitate, comparabilă mai degrabă cu 11 septembrie decât cu Hipercor; Otegi neagă implicarea ETA în atentate; purtătorii de cuvânt ai grupării teroriste ETA neagă participarea la masacru; apare o casetă cu versete din Coran; un grup terorist – care pare să fie o celulă Al Qaeda – revendică atentatul din Madrid; o dată care ne reaminteşte în mod inevitabil de atentatele din 11 septembrie din New York şi o altă cifră, mult mai

semnificativă, care pare incredibilă: 911 zile de la atentatele împotriva Turnurilor Gemene de la World Trade Center. Un joc de numere realmente macabru…

Ziua 02/04; *„De pe 11 până pe 14 martie*; *următoarea zi”*.

ESTE, FĂRĂ NICIUN DUBIU, ZIUA CEA MAI DIFICILĂ pentru Guvern. Acuzaţiile încep să fie formulate şi nu toate vin din partea partidului de opoziţie. Cele mai greu de înfruntat veneau din partea propriului popor, de la oamenii de pe stradă, care, în timpul demonstraţiei din ziua anterioară, insultaseră conducătorii guvernului cu calificative foarte grave cum ar fi „asasini”.

Se anunţa o zi grea; spaniolii şi întreaga lume erau tulburaţi. Miile de răniţi umpleau spitalele. Oamenii nu încetau să se adune pentru a depune flori şi lumânări în semn de omagiu adus victimelor din zonele unde au avut loc atentatele; zeci de psihologi şi asistenţi sociali se oferiseră să ajute familiile care nu puteau trece încă peste acea lovitură. Tristeţea punea stăpânire pe toţi. Pe parcursul întregii nopţi, activitatea informativă nu s-a limitat la ştiri de actualitate. În paralel, sute de date circulau prin agenţiile de informaţii. Avea să fie o zi frenetică pentru Guvern, o zi în care nu se suspendase campania electorală.

12 martie 2004; *de ora 02*: *40 până la ora 05*: *15*

A FOST GĂSITĂ ŞI DEZACTIVATĂ UNA DINTRE BOMBE

COMISARIATUL DIN VALLECAS a chemat pirotehniştii pentru a analiza şi dezamorsa un sac care putea conţine o bombă nedetonată. După trei ore, explozibilul a fost dezamorsat, iar bomba a fost preluată pentru cercetări.

12 martie 2004; *ora 7*: *00*

PRESA STRĂINĂ A PRESĂRAT INCERTITUDINE

PRINCIPALELE ZIARE STRĂINE publicau pe prima pagină informaţii despre atentatele din Madrid. Unele dintre ele – de exemplu, ziarul francez *Le Monde* – nu menţiona clar autorul atentatelor, iar titlul era

„Incertitudine asupra atentatelor din Madrid”.

Altele, precum paginile de internet ale BBCM – unde[31], spuneau că Statele Unite analizează atentatele din Madrid. Potrivit acestora, Aşa Hutchinson, adjunctul ministrului securităţii interne din SUA, declara că va cerceta eventualitatea unei ameninţări la adresa serviciilor de cale ferată ale naţiunii nord-americane.

12 martie 2004; *ora 11*: *30*

apariţia premierului

EDICIÓN ESPECIAL
ABC
Masacre en Madrid
ETA asesina a más de 130 personas

PRIM-MINISTRUL AAZNAR a apărut din nou în faţa presei şi a insistat asupra principalei linii de investigaţie care avea în vizor gruparea ETA, mărturisind încă o dată că nu elimina şi alte posibilităţi. Adauga că nu credea declaraţiile purtătorului de cuvânt al grupării ETA şi nici declaraţiile lui Otegi şi punea sub semnul întrebării veridicitatea informaţiei apărute în ziarul londonez care confirma faptul că grupul islamic era autorul atentatelor.

12 martie 2004; *ora 18*: *00*

apariţia lui angel acebes

MINISTRUL A RĂSPÂNDIT PENTRU PRIMA DATĂ informaţia conform căreia sacul găsit avea explozibil nedetonat, alcătuit din mai multe kilograme de Goma-2 ECO, explozibil care, pentru a avea o eficienţă mai mare fusese combinat cu obiecte metalice cu rol de şrapnel. Ca

---

31 Site-ul de ştiri BBCMundo. Ştire apărută la data de 12 martie 2004. (www. bbcmundo.com)

temporizator se folosise un dispozitiv de telefonie mobilă.

Acebes a afirmat că ETA reprezenta principala linie de investigaţii deoarece toate probele indicau acest lucru. De asemenea, s-a vorbit din nou despre credibilitate îndoielnică a revendicării islamice. Guvernul continua să insiste pe evenimentele recente, adică pe reţinerea în Ajunul Crăciunului, a doi suspecţi ETA, cu două ruesacuri pline cu explozibil de acelaşi tip ca cel din gară, precum şi pe interceptarea unui camion de dimensiuni mici, care transporta 500 kg de explozibil. În camion a fost găsită o hartă a Madridului care corespundea cu zona în care s-au produs atentatele din 11 martie[32].

LA RAZÓN

ASESINOS

Conmoción en España tras los salvajes atentados de Madrid, que han costado la vida a más de un centenar de personas y herido a más de 300

Los terroristas hicieron estallar tres trenes de cercanías llenos de viajeros

EDICION ESPECIAL

Sfârşitul zilei 02/04 – Concluzii

APARIŢIILE PUBLICE DIN ACEASTĂ

ZI SUNT PUŢINE, dar ştirile publicate în lumea întreagă vin în avalanşă. Principalii lideri politici din Spania au cerut transparenţă guvernului, printre ei aflându-se candidatul PSOE, José Luis Rodríguez Zapatero. Importante sunt, de asemenea, site-urile principalelor ziare internaţionale, care au prezentat gruparea Al Qaeda ca posibilă autoare a atentatelor. Cel mai interesant pare să fie cel al BBCM – unde, care explică de ce Departamentul de Securitate Internă al SUA cercetează posibilitatea unui atac terorist. Să fi ajuns ramificaţiile grupării ETA până în Statele Unite? Ne temem că nu, ele

---

32 Extras din nota de presă a agenţiei France Press din data de 12 martie 2004.

vin printr-o altă filieră.

De asemenea, este ciudat să vezi cum capetele gânditoare ale executivului spaniol au ignorat cu atâta lejeritate revendicările grupului islamist brigăzile lui Al Qods Al Arabi, în ciuda altor atentate mari comise şi revendicate de această organizaţie.

Ziarul *Inconformista Digital* semnala că, în urmă cu o vară, când avusese loc cea mai mare pană de curent din Statele Unite, aceeaşi organizaţie revendicase atentatul, dar guvernul american se mobilizase rapid pentru clarificarea situaţiei şi constatase că totul pornise de la o avarie tehnică. În zilele de după 11 martie, o cunoscută revistă cu caracter politic, *La Clave*[33], analiza în detaliu perioada de după atentate şi lăsa clar să se înţeleagă că existau lucruri pe care publicul nu le cunoştea, mai exact discrepanţele dintre serviciile de poliţie şi politica adoptată de Guvern. Aşa cum am amintit, ministrul Ana Palacio a trimis o scrisoare în care menţiona că explozibilul găsit era cel utilizat de ETA. Această afirmaţie era foarte departe de adevăr. Materialul găsit era Goma-2 ECO, un explozibil care se afla şi în furgoneta albă în timpul primei sale verificări, moment în care

La Voz de Galicia

El Gobierno asegura que se basó en el CNI para atribuir a ETA la matanza de Madrid

poliţia a anunţat că acesta nu a fost niciodată folosit de ETA – gruparea teroristă utiliza întotdeauna un compus numit *titadine*. Aşa cum comentează această publicaţie, se

33 La Clave, 19-25 martie 2004, nr. 153.

pare că la ora 12: 00, poliţia a eliminat varianta implicării ETA şi a comunicat acest fapt. Cu toate acestea, Acebes a continuat să acuze frenetic gruparea bască. Acest lucru a deranjat cu certitudine poliţia, care declarase că toate indiciile conduceau către Al Qaeda. Primele neînţelegeri au apărut între ministru şi responsabilii cu securitatea, ceea ce a determinat demisia lui Jesús de la Morena, principalul responsabil al luptei antiteroriste din poliţie.

Serviciile de securitate nu au colaborat; domneau neîncrederea şi suspiciunea, situaţia fiind, într-adevăr, delicată. Şeful poliţiei, Miguel Ángel Fernández Rancaño, a iniţiat propria investigaţie, ţinând cont de opacitatea diferitelor agenţii. Canalul de televiziune SER relata, de asemenea, că există neînţelegeri între diferitele organe oficiale. Acest lucru se referea la faptul că poliţia difuzase nişte imagini cu presupuşii terorişti ETA, terorişti care se părea că se aflau în spatele dezastrului, şi făcuse referire inclusiv la posibilul sacrificiu al unuia dintre ei, care ar fi murit în interiorul trenului.

Guvernul avea în vedere ultima ipoteză când argumenta că acele afirmaţii erau false şi demonstra asta prin documentele CNI decla-sificate la 19 martie 2004, în care se afirmă clar că „nu există indicii bazate pe probe ştiinţifice care să permită presupunerea existenţei unui sinucigaş printre victime”.

Pentru a ne alimenta dubiile – şi pentru a dovedi clar că declasifica-rea nu a fost transparentă – documentele sunt semnate pe 17 martie, la 6 zile după atentate.

În raport, se afirmă cu certitudine că în zilele de 12 şi 13 s-au făcut 192 de autopsii, în urma cărora s-au identificat corpurile a 185 de persoane. Nu este posibil ca printre cadavrele neidentificate – mulţi dintre ei imigranţi – să fi fost şi un posibil sinucigaş? De ce a fost semnat documentul pe data de 17 martie, din moment ce informaţia care ni s-a oferit este aceeaşi cu cea din data de 13 martie? De ce atunci când echipa de criminalişti a prestigiosului institut israelian Greenberg, specialistă în recunoaşterea victimelor din atentatele sinucigaşe, şi-a

oferit serviciile pentru elucidarea acestui caz[34], Guvernul i-a respins ajutorul? Nu au fost specialiştii spanioli cei care i-au chemat pe aceşti criminalişti prima dată? Se temeau că puteau găsi o legătură între posibilul sinucigaş şi atentate? Şi dacă este aşa, de ce se temeau de această legătură dacă erau aşa de siguri că au fost implicaţi cei din ETA?

Departe de toate aceste întrebări, conducătorul grupării ilegale Batasuna, Fernando Barrena, a denunţat Partidul Popular prin nişte acuzaţii dure, acuzându-l că „nu divulgă informaţii deoarece doreşte să câştige timp" şi îi este frică de un presupus cost electoral.

În zilele următoare, s-a anunţat că acei membri ai grupării ETA care fuseseră arestaţi, dar şi unii suspecţi de origine islamică, aveau să fie izolaţi în cele mai importante închisori ale ţării, toate acestea având loc în joia alegerilor.

Să rezumăm

Guvernul şi-a asumat prea multe măsuri de precauţie pentru a nu se crede în autorii islamici ai atentatelor. Gruparea teroristă nu a reuşit să-i convingă, în ciuda verificării vocii care a transmis mesajul către ziarul *Gara* şi canalul de televiziune ETB, voce care, cu câteva zile mai înainte, afirmase încetarea focului din Cataluñia.

Principala linie de investigaţii a continuat să fie ETA, cu toate că dovezile semnalau slaba lor implicare. Guvernul nu voia să creadă că la mijloc fusese o grupare islamică, deşi autorităţile spaniole recunoscuseră că decizia Spaniei de a intra în conflictul armat din Irak, de a trimite trupe acolo, creştea considerabil riscul atacurilor islami ce". Probabil că atentatele vor fi spectaculoase, făcute la întâmplare, acţiuni crude şi brutale, cu scopul de a face cât mai multe victime. Atacul sinucigaş va continua să fie prima opţiune."[35] Acestea erau câteva dintre afirmaţiile raportului trimis Europolului.

Pentru a înrăutăţi lucrurile, au apărut discrepanţele

34 Ziarul on-line El Adelanto de Salamanca, din data de 13 martie 2004.

35 Europa Press. Nota de presă trimisă în data de 17 martie 2004.

dintre serviciile de securitate şi Guvern, când acesta din urmă a reafirmat că principala sa linie de anchetare este îndreptată spre ETA în urma informaţiilor primite.

Potrivit lui Rodrigo Rato[36], *„dacă poliţia acceptă (implicarea ETA în atentate), o voi accepta şi eu, dacă nu, atunci nu să fie”*.

Este cert că unul dintre ei nu spunea adevărul.

Ziua 03/04; „Reflecţie asupra celor petrecute din data de 11 martie până pe 14 martie”.

DENUMITĂ „Ziua Reflecţiei” în faţa iminentelor alegeri de a doua zi, se transformă într-una din cele mai importante zile, datorită anchetelor poliţieneşti. În ciuda legii care le interzice candidaţilor să facă declaraţii, campanie electorală sau să apară în media, aceştia au început să se denunţe unii pe alţii.

Ziua de meditaţie înaintea alegerilor din 14 martie s-a transformat în cea mai polemică dezbatere din istoria Spaniei.

În acest timp, numărul victimelor creşte, ajungând la 200, iar răniţii sunt foarte greu de înregistrat. Peste 250 de persoane rămân internate cu diferite diagnostice medicale.

13 martie 2004; ora 7: 00

ZIARUL MUNDO A PUBLICAT

UN INTERVIU CU MARIANO RAJOY

ACEASTĂ EDIŢIE găzduieşte în paginile sale un interviu al candidatului Partidului Popular care „asigură cu certitudine că făptaşul a fost ETA”.

13 martie 2004; ora 12: 00

A APĂRUT PURTĂTORUL DE CUVÂNT AL GUVERNULUI

MINISTRUL PURTĂTOR DE CUVÂNT a insistat asupra transparenţei acţiunilor Guvernului.

13 martie 2004; ora 14: 30

APARIŢIA LUI ANGEL ÁCEBES

ÁNGEL ACEBES A APĂRUT DIN NOU şi a insistat asupra implicării grupării ETA, având convingerea că

---

36 Europa Press. Nota de presă trimisă în data de 12 martie 2004.

teroriştii prinşi anterior, cât şi reţinerea camionului încărcat cu 500 kg de explozibil reprezentau probe incontestabile. Cercetarea altor piste continua în paralel. Nu au fost date alte informaţii.

13 martie 2004; *ora 14*: *45*

BULETINUL DE ŞTIRI AL CANALULUI DE TELEVIZIUNE SER

LA PUŢIN TIMP DUPĂ APARIŢIA LUI ÁNGEL ACEBES, canalul SER a confirmat zvonurile CNI, conform cărora 99 din investigaţii erau îndreptate spre o grupare extremistă islamică[37].

13 martie 2004; *ora 14*: *45*

AGENŢIA EFE A INFORMAT: „PISTELE DUC CĂTRE ETA".

LA CÂTEVA MINUTE DE LA COMUNICATUL TELEVIZIUNII SER, omul Guvernului din Agenţia EFE, Miguel Platon, afirma: „Violenţă în rândul redactorilor protestatari"[38], ştire care mai cu

La Voz de Galicia

TODOS ÍBAMOS EN ESE TREN

prindea următoarele: „Pistele duc către ETA şi elimină gruparea Al Qaeda". Informaţia a fost evidenţiată pe pagina de web a agenţiei, până la următoarea apariţie a

37 Buletinul informativ „Ceea ce a declarat Guvernul cu privire la autorul atentatelor", apărut la postul de televiziune SER, în data de 19 martie 2004. (www. cadenaser.com)

38 Buletinul informativ „Ceea ce a declarat Guvernul cu privire la autorul atentatelor", apărut la postul de televiziune SER, din data de 19 martie 2004. (www. cadenaser.com)

lui Ángel Acebes.

13 martie 2004; ora 16: 30

DEZMINŢIRE FĂCUTĂ DE CNI

TELEVIZIUNEA SER A FOST INFORMATĂ PRINTR-O TELEGRAMĂ că CNI dezminte ştirile anterioare, în care *„doar se neagă eliminarea posibilităţii ca ETA să fie mplicată”*.

Potrivit comunicatului apărut pe postul de televiziune SER, jurnaliştii aveau dovezi că cinci suspecţi au fost reţinuţi la acea oră. Ipoteza Al Qaeda se confirma, dar mai sus-amintitul canal nu făcea publică informaţia deoarece nu voia să încurce investigaţiile poliţiei.

13 martie 2004; ora 20: 00

ACEBES A APĂRUT DIN NOU: „CINCI DEŢINUŢI”.

ACEBES CONFIRMĂ REŢINEREA A CINCI SUSPECŢI, trei marocani şi doi indieni”. Există o pistă de investigaţii foarte bună şi datorită acesteia facem progrese, dar nu renunţăm (se referă la ETA) la nicio ipoteză sau legătură posibilă; vom vedea unde ne va duce”.

13 martie 2004; ora 00: 30

MINISTRUL DE INTERNE: „AL QAEDA REVENDICĂ ATENTATELE”.

ACEBES, DIN NOU ÎN FAŢA PRESEI, a comunicat că există o casetă video, în care un presupus lider Al Qaeda revendica atentatele”. Era şi convingerea noastră, aşa cum mereu am spus-o cu prudenţă, dar am ajuns la concluzia că este organizaţia teroristă ETA”, a explicat Acebes.

Sfârşitul zilei 03/04 Concluzii

ÎN FINAL, CELE MAI NEGRE TEMERI S-AU CONFIRMAT, iar toată lumea a aflat secretul, în zorii zilei de duminică, ziua în care se mergea la vot.

Canalul SER a jucat un rol important în acea zi şi a acuzat în mod direct Guvernul de tăinuirea informaţiilor, precum şi de folosirea mijloacelor de comunicare în interes propriu. Un exemplu cert a fost modificarea grilei de programe a canalului de televiziune Telemadrid, care a transmis pelicula „Asasinatul din februarie”, în care se povesteşte uciderea conducătorului socialist Fernando

Buesa în timpul campaniei electorale din 2000, de către gruparea teroristă ETA. Nu a fost o pură întâmplare, din moment ce televiziunea publică şi-a făcut programul în noaptea de sâmbătă.

Explicaţiile sunt de prisos, manipulările prin intermediul TVE n-au lipsit, deoarece nu au fost difuzate informaţii obiective despre greva generală sau despre cum s-a minimalizat catastrofa de la Prestige. Acestea sunt doar câteva exemple pentru a ne face o impresie despre activitatea RTVE.

Cât despre canalul SER, mulţi l-au acuzat foarte dur din cauza imparţialităţii de care a dat dovadă în zilele care au urmat atentatelor. De exemplu, ziarul online *Periodista Digital*[39] informa despre primirea unui e-mail anonim, în care un redactor denunţa grupul PRISA (unde lucra) de tergiversarea faptelor. Anonimul îl acuză în special pe directorul acestui cotidian, Daniel Anido, că i-a obligat să „acorde un drept exclusiv teoriei care spunea că autorul atentatelor era incert”, că de asemenea, „toate exclusivităţile de la televiziunea SER veneau de sus, istoria teroristului sinucigaş neavând niciun fundament” şi că serviciul de medicină legală şi cel al CNI i-au acuzat de fals în informaţii. Răspunsul directorului departamentului internaţional al canalului, Ernesto Estévez, nu s-a lăsat aşteptat şi a calificat e-mailul ca fiind „absurd” şi plin de minciuni. În final, a spus că SER a avut încă de la început convingerea că autorul atentatelor fusese ETA şi aşa s-a

anunţat şi în buletinele sale de ştiri. Afirmaţie total adevărată şi care putea fi dovedită; SER, la fel ca toate

39 El Periodista Digital, ediţia din 24-25 martie 2004. (www.periodistadigital.com)

celelalte televiziuni şi buletine de ştiri a condamnat gruparea ETA după producerea atentatelor, dar situaţia s-a schimbat odată cu descoperirea furgonetei.

Estévez a afirmat că toate ştirile venite de „sus” reprezintă o insultă adusă redactorilor televiziunii SER, o dovadă a obiectivităţii lor fiind interceptarea comunicatului ministrului de externe, transmis ambasadelor de pe teritoriul spaniol.

Cât despre teoria conform căreia a fost un terorist sinucigaş, aceasta era susţinută de surse din poliţie şi de criminalişti, care au declarat redactorilor că „cel puţin unul dintre cei decedaţi avea un mic detaliu care se întâlneşte de obicei la teroriştii care se automutilează în Orientul Apropiat”, teză sprijinită mai ales de apelul făcut de criminaliştii madrileni la ambasada israeliană cu scopul de a cere ajutor colegilor israelieni.

În final, Estévez dă asigurări că directorul canalului nu a purtat niciodată conversaţii cu şeful de la CNI, Jorge Dezeallar, pentru a rectifica sau a dezminţi declaraţiile făcute, acelaşi lucru întâmplându-se şi cu medicina legală; din partea acestora nu a primit cereri de a dezminţi ceea ce era legat de teroristul sinucigaş.

Pe de altă parte, ziarul El *Mundo* acuza canalul SER că a dus o companie de discreditare a Guvernului, inclusiv în emisiunea lor cu cea mai mare audienţă, „Carusel sportiv”. Estévez s-a apărat şi a spus că toate emisiunile sale s-au centrat pe ceea ce se întâmpla la momentul respectiv, aşa cum au făcut-o şi alţi colegi de la canalul Cope.

Se poate observa, aşadar, că mass-media era dominată în acel moment de haos şi de dispute înflăcărate. Este clar că fiecare partid politic îşi folosea mijloacele pe care le avea la îndemână pentru a ieşi în faţă.

Totuşi, timpul şi faptele au motivat televiziunea SER în cea mai mare măsură, chiar dacă este adevărat că a mai şi greşit în unele cazuri şi că a exagerat unele informaţii care au avut efect contraproductive pentru Partidul Popular.

Lăsând la o parte acuzaţiile reciproce din media şi revenind la ceea ce ne interesează, toţi ştim că în timpul acestei zile au fost difuzate două ştiri importante: reţinerea a cinci suspecţi şi apariţia unei casete video revendicate de gruparea Al Qaeda.

În ceea ce priveşte prima ştire, publicaţia *La Clave* a scos la lumină o informaţie realmente interesantă, referitoare la suspecţi. Se pare că preşedintele PSOE a intrat în posesia unei informaţii mulţumită unui prieten[40], de la care a aflat că în acea după-amiază au fost reţinuţi cinci suspecţi. În ciuda faptului că informaţia era crucială, preşedintele PSOE a observat că oficialii guvernului nu fac referire la ea, deşi trecuseră câteva ore de la arestarea acestora. José Luis Rodríguez Zapatero se pare că a decis, şi citez articolul lui Antonio Asenjo din *La Clave*, „să-i telefoneze lui Ángel Acebes pentru a-l informa de reţinerea suspecţilor, lăsând să se înţeleagă că dacă Guvernul nu anunţa această ştire, o făceau chiar ei”.

Acuzaţii foarte grave care pun în evidenţă lipsa de transparenţă a informaţiilor din partea executivului. Repercusiunile anunţului au fost foarte grave. De exemplu, Juan del Olmo, judecătorul cazului, membru al Tribunalului Naţional, a fost enervat de promptitudinea anunţului, deoarece nu semnase încă ordinul de reţinere. Spre deosebire de acesta, judecătorul Garzon şi-arătat indignarea deoarece nu fusese pus la curent cu reţinerea, în special când doi dintre suspecţi, Mohamed Cahoui şi Jamal Zougam, fuseseră învinuiţi într-o anchetă condusă de acelaşi magistrat, în anul 2001, pentru posibila lor legătură cu reţeaua teroristă a lui Bin Laden, în timpul „Operaţiunii

Datil”.

În faţa acestui eveniment, se pune întrebarea: dacă cei doi deţinuţi fuseseră acuzaţi de apartenenţa la grupul armat internaţional, de ce guvernul a mai avut dubii în privinţa implicării Al Qaeda, chiar de la ora 20: 00 şi nu a eliminat definitiv gruparea ETA de pe lista vinovaţilor? De

---

40 Posibil Dl. Rancaño.

ce nu au anunţat acest lucru în timpul intervenţiei lui

Acebes de la aceeaşi oră? În aceste condiţii, acuzarea grupării basce pare absurdă, dar cu toate acestea partidul de la putere nu a eliminat această posibilitate, lucru care putea fi făcut din ziua anterioară când se descoperise ruesacul cu telefonul mobil şi cu explozibil[41]. Se pare că dispozitivul mobil fusese modificat pentru a fi utilizat ca temporizator. Poliţia spaniolă reţinuse pe data de 23 ianuarie 2003 un grup de algerieni care aveau legături cu o celulă integristă şi care folosea aceeaşi tehnică. Metoda exista de mult timp, iar poliţia o legase de asasinatul comis în Bali de gruparea teroristă Al Qaeda.

La Voz de Galicia

La posición de Zapatero abre un debate mundial sobre las tropas en Irak

La policía investiga a 28 marroquíes por la matanza de Madrid

Ştirea despre găsirea unei casete video în care islamiştii revendicau atentatul a fost făcută publică în conferinţa de presă susţinută de Acebes, care a avut loc după miezul nopţii. Această casetă a fost descoperită la ora 19: 40, iar purtătorul de cuvânt al guvernului a făcut anunţul după orele 00: 45; cinci ore lungi pentru a se duce la faţa locului, a lua caseta, a se întoarce la locul de plecare şi a viziona conţinutul acesteia. Ni se pare un timp prea lung pentru a analiza şi a o traduce – atunci când vezi un extremist islamist în nişte imagini, mesajul lui este mai mult decât evident, chiar dacă nu se înţelege limba – şi a

41 Mobilul s-a dovedit a fi crucial în reţinerea celor cinci suspecţi. Graţie cartelei activate a acestuia, a fost localizat magazinul angro din care a fost închiriat şi, pornind din acel loc, cetăţenii de origine indiană au spus că l-au revândut altor trei marocani.

ajunge la concluzia că este o revendicare Al Qaeda.

Pe scurt: discuţiile pe marginea poziţiei Guvernului; manipularea informativă şi scurgerea în presă a unor informaţii clasificate, cu scopul aparent de a discredita Partidul Popular; lipsa de promptitudine în comunicatele ministrului de interne şi confirmarea informaţiei că Al Qaeda este autoarea; toate acestea au avut loc până la ora 00: 45, în ziua alegerilor.

Este clar că cele peste 5.000 de persoane care au demonstrat „spontan” în faţa sediilor PP – eveniment transmis în direct doar de televiziunea CNN – s-au gândit la acelaşi lucru: „Guvernul a dorit să întârzie şi să ascundă informaţia potrivit căreia autoarea atentatelor este Al Qaeda, pentru a nu pierde alegerile din 14 martie, din cauza implicării în războiul din Irak”.

Ziua 04/04; „Din data de 11 martie până în 14 martie. Alegerile”.

ZIUA DE 14 MARTIE A AVUT O SINGURĂ SEMNIFICAŢIE: a fost ziua în care cetăţenii au pariat pe o „schimbare”. Mulţi erau convinşi că implicarea Spaniei în război a dus la o scădere a încrederii în Partidul Popular. Dar, după numărătoarea voturilor, a reieşit clar faptul că pierduseră doar câteva voturi. Mai mult decât atât, spaniolii s-au prezentat la vot într-un număr mai mare decât la alte alegeri. Votul celor indecişi, populaţia tânără şi masiva participare la vot au adus, în final, la victoria PSOE.

14 martie 2004; ora 21: 00

PSOE A CÂŞTIGAT ALEGERILE: „ZAPATERO PREMIER”.

PSOE A OBŢINUT 164 DE LOCURI ÎN PARLAMENT şi a devenit marele câştigător al alegerilor din 2004, cu 42, 64 dintre voturi. La o diferenţă strânsă s-a aflat şi PP, cu 148 de locuri în Parlament şi cu 37, 64 din voturi. Participarea la aceste alegeri a fost impresionantă: 77, 21 din populaţie.

Sfârşitul zilei 04/04; Concluzii generale

REZULTATELE ALEGERILOR au adus critici diverse.

Unii vedeau ca favorabilă schimbarea culorii politice a guvernului, alţii spuneau că PSOE a câştigat alegerile graţie atentatelor. Printre cei din urmă se află şi diferite ziare internaţionale, de exemplu *The Times*, care susţineau că bombele „vor schimba rezultatul urnelor din Spania”. Criticile dure par să nu se mai termine în faţa rezultatului obţinut în data de 14 martie, acest fapt datorându-se ultimei picături din paharul de „indignare” al spaniolilor faţă de îngâmfarea prim-ministrului José Maria Aznar. Iată două exemple:

Prestige[42]

La Voz de Galicia

Zapatero proyecta gobernar en solitario apoyado en acuerdos con otros grupos

La policía sospecha que un detenido es uno de los autores materiales de la matanza de Madrid

„CINE ESTE PROPRIETARUL BENZINĂRIILOR PRESTIGE? Compania elveţiană Crown Resources acţionează ca o firmă-paravan, adevăratul proprietar fiind compania rusă Alpha Group, în cadrul căreia s-ar părea că fostul preşedinte al Rusiei, Vladimir Putin, ocupă un loc important. Această companie a finanţat campania prezidenţială a lui George Bush cu mai mult de două milioane de dolari şi a patronat campania electorală a lui Boris Yeltsin. Există şi un asociat spaniol, evreul March Rich, care în anii 1979 şi 1980 a fost condamnat la închisoare în Spania, pentru implicarea în traficul ilegal de arme. A fost eliberat după presiuni puternice făcute de

42 Opinii formulate de Edmundo Fayans, profesor de istorie şi obişnuit colaborator la Informista Digital, care au apărut în această publicaţie pe data de 22 aprilie 2003.

influente personalităţi spaniole de dreapta. A fost din nou condamnat în New York. A scris cereri de graţiere pe care le-au semnat atât Bill Clinton, preşedintele Statelor Unite, cât şi Regele Spaniei, Juan Carlos I.

Cine este proprietarul companiei Prestige? Este un armator grec pe nume Coloutos. Unul dintre fiii lui Coloutos şi-a găsit un loc de muncă în Comunitatea Europeană.

În acest moment, el lucrează ca asistent personal pentru Loyola de Palacio, vicepreşedinte al CC pe probleme de transport şi energie.

Cine este proprietarul bărcilor de salvare? Fernando Fernandez Tapia, „Fefe”, personaj al vieţii sociale din Madrid, „un antreprenor exemplar” al Partidului Popular, vicepreşedinte al patronatului madrilen şi asociat în multe afaceri cu mai sus-menţionatul March Rich. A participat, de asemenea, la faimoasa partidă de vânătoare din Toledo, împreună cu Fraga”.

Sprijin pentru războiul din Irak

DESPRE RĂZBOIUL DIN IRAK VOI ADUCE doar câteva informaţii ce clarifică multe dintre deciziile luate de administraţia republicană. Veţi înţelege de ce singurele care au contat în această invazie au fost puţurile de petrol.

Familia Bush reprezintă al şaptele grup din Statele Unite care are interese în lumea petrolului. George Bush şi-a adunat averea datorită afacerilor excelente pe care le-a făcut cât timp a condus compania Harken Energy Corporation. Această firmă petrolieră texană a făcut concesii Bahreinului, printre care s-a numărat şi retrocomisionul contractelor nord-americane-kuweitiene, negociate de preşedintele George Bush-tatăl, o consecinţă a primului conflict armat din Irak, totul fiind ilegal.

Carlyle Group a fost înfiinţat în anul 1987 şi gestionează, în prezent mai mult de 12 miliarde de dolari. Acest fond a finanţat cu multă generozitate campania lui George Bush-fiul. Majoritatea fondurilor cu care se operează provin din Arabia, Carlyle fiind unul dintre cei mai importanţi asociaţi ai familiei Bush. Fondul este

condus de Frank Carlucci – fost ministru al Apărării şi director al CIA-ului – iar postul de consilier îl ocupă James Baker – fost ministru de externe, care încearcă să rezolve problema din Sahara. Într-o zi, această companie va trebui să explice de ce a făcut tranzacţii bursiere foarte avantajoase chiar înainte de 11 septembrie. Beneficiarul a fost familia Bush.

Actualul consilier al Apărării Naţionale, Condoleezza Rice, a fost consiliera şi acţionara companiei Chevron, cu un capital de 124 de miliarde de euro, una dintre cele mai mari din lumea petrolieră.

Vicepreşedintele Dick Cheney este fostul preşedinte al firmei Halliburton, primul furnizor de petrol din lume, înaintea lui Schlumber-ger, cu un capital de 12 miliarde de euro.

Hamil Karzai, actualul preşedinte al Afghanistanului, impus de Statele Unite, a fost un important asociat al companiei petrolifere nord-americane UNOCAL.

Acum se înţelege motivul de îngrijorare al americanilor pentru puţurile de petrol irakiene.

USAID este societatea întemeiată de administraţia republicană pentru reconstrucţia Irakului, ea funcţionând încă din anul 2002. A încheiat foarte multe contracte înaintea războiului. Un important contract de 7 miliarde de dolari a fost încheiat fără licitaţie de firma KBR, filiala companiei Halliburton – condusă de Dick Cheney. O altă firmă beneficiară a fost Bechtel, de consilierea administrativă ocupându-se fostul ministru al Apărării, Gaspar Weimberger şi fostul ministru de externe, George Schultz.

Generalul american care va conduce reconstrucţia Irakului, Jay Garner, este preşedintele unei companii de înaltă tehnologie care produce rachete. El a declarat că războiul din Irak a fost „sublim”.

Aceste două exemple sunt suficiente pentru a ne face să înţelegem supărarea poporului spaniol. Gestionarea atentatelor din 11 martie s-a transformat într-o lovitură de graţie pentru PP, o gestionare care a fost foarte dur

criticată de principalii lideri internaţionali, ajungându-se până într-acolo încât chiar Uniunea Europeană a analizat[43] prestaţia lamentabilă a lui Aznar în problema atentatelor teroriste.

Se pare că el a provocat nemulţumirea celor mai importanţi prim-miniştri de pe vechiul continent, deoarece a pus în pericol securitatea altor state, printr-o informare defectuoasă şi chiar tăinuire de informaţii. Din această cauză, celelalte ţări nu şi-au ridicat nivelul de alertă.

Aşa cum scrie şi *Financial Times*, la următoarea întâlnire oficială „i se va aduce aminte” lui Aznar de „minciuna” sa legată de ETA, ceea ce ar reprezenta un act fără precedent în istoria Uniunii.

Aceste declaraţii lasă să se înţeleagă foarte clar că rapoartele pe care guvernul le-a declasificat în ziua de vineri, 19 martie, cu scopul de a

„Spăla faţa executivului şi a nu fi luaţi drept mincinoşi”, nu au avut efectul scontat.

În acele rapoarte, pe lângă greşelile pe care deja le-am comentat, există nenumărate puncte care aşteaptă o rezolvare.

De exemplu, se menţionează că în momentul descoperirii şi deschiderii[44] furgonetei albe, care staţiona în apropierea gării Alcalá de Henares, s-a făcut o inspecţie la faţa locului la ora 14: 15. Ei bine, acest document – care este, fără nicio îndoială, unul fundamental – nu a fost prezentat împreună cu celelalte acte.

Se spune că în momentul în care vehiculul a fost transportat la poliţie – operaţiune care a durat o oră şi 15

43 În ziua de 18 martie 2004.

44 Forţarea vehiculului este o metodă poliţienească atipică, întrucât nu se obişnuieşte ca atunci când se primeşte un anunţ despre un vehicul furat, acesta să fie forţat pentru a vedea ce este înăuntrul său.

minute[45] – a fost studiat minuţios din nou[46] de către Tedax[47]. Acest lucru ni se pare absurd, deoarece e de la sine înţeles că explozibilul fusese scos de la prima inspecţie. În caz contrar, ar fi fost de-a dreptul incredibil să fi lăsat mai mult de o oră un vehicul încărcat cu explozibil prin Madrid

Deoarece documentul întocmit la faţa locului a fost omis, şi tocmai în el apărea informaţia conform căreia caseta găsită în vehicul avea un simbol arab, nu putem să nu punem la îndoială momentul în care guvernul aflase de aceste întâmplări. Cel care ştia de existenţa acestora, la ora 14: 15, ar fi schimbat complet declaraţiile făcute de Acebes şi Aznar.

Acesta este doar un exemplu care arată că declasificarea nu a fost în totalitate transparentă, iar Guvernul nu a vrut să fie luat drept mincinos. Culmea culmilor, ceea ce ne pune pe gânduri este faptul că mai multe dintre aceste documente au fost semnate şi datate la o săptămână de la atentate, devenind astfel mai puţin credibile. Unicele documente declasificate care vor ajuta la probarea cu certi tudine a ceea ce s-a întâmplat sunt procesele verbale ale poliţiei, dar pentru acest lucru ne temem că trebuie să treacă foarte mulţi ani.

Nu încape nicio îndoială că serviciile secrete au manipulat adevărul şi informaţiile, minut cu minut, printre ele aflându-se şi CNI, care a fost acuzat de guvern[48] că a fost singurul responsabil pentru inculparea ETA, ca autoare a atentatelor, pe tot parcursul acelor zile. Executivul îşi sprijină acuzaţiile pe propriile dosare declasificate despre care am vorbit mai înainte, lăsând să se înţeleagă că s-au bazat pe acele rapoarte care incriminau ETA.

---

45 O perioadă de timp mult prea mare pentru scurtul drum care trebuia parcurs.

46 Înainte, această operaţiune era făcută de un ghid canin antrenat pentru această activitate.

47 Grupul de Detonări de Explozibil.

48 Jurnalul La Voz de Galicia, ediţia on-line din 19 martie 2004.

Totuşi, înaintea acestor acuzaţii, acelaşi ziar care a răspândit ştirea mai sus-amintită publicase deja un articol în care se spunea că Centrul Naţional de Informaţii declarase că primise ordinul de a insista asupra implicării grupării ETA, în ciuda faptului că se aduseseră probe contrarii. Toate acestea se deduc dintr-un raport al Centrului European de Informaţii Strategice şi Securitate – ESISC[49] – din care extragem următoarea declaraţie: „Ştim din sursele noastre, din comunitatea de informaţii europene, că Centrul Naţional de Informaţii – CNI şi serviciul antiterorist au ajuns, în dimineaţa atentatelor, la concluzia că ne găsim, fără nicio îndoială, în faţa unei acţiuni islamiste. Apoi au primit din partea autorităţilor guvernamentale ordinul de a nega pista islamistă şi de a da asigurări că ETA era singura vinovată”.

Incredibil, dar adevărat.

În acelaşi sens, canalul de televiziune SER demonstrează cu „probe” că un înalt demnitar al comisiei generale de informaţii l-a vizitat pe Acebes, la ora 18: 30, în aceeaşi zi de 11 martie, pentru a-l informa că, după percheziţionarea cunoscutei furgonete albe, implicarea grupării ETA era, practic, eliminată[50]. Şefii Partidului Popular din Cataluñia îl acuză pe Aznar ca fiind responsabil de eşecul electoral din acea comunitate[51]. Să nu uităm nici incredibila arestare a unui cerşetor arab de către judecătorul Garzon, cerşetor care se luase la ceartă cu un poliţist basc al Ertzantza în luna ianuarie, spunându-i acestuia că „în două luni vor muri o mulţime de madrileni în gara din Atocha.”[52]

M-am împăcat cu această viaţă uneori crudă, şi m-am

---

49 ESISC este un organism non-guvernamental condus de Claude Moniquet, cu peste 20 de ani de experienţă în terorismul islamic. Acest organism informează şi consiliază guvernele şi companiile private.

50 Buletinul informativ al postului de televiziune SER, din data de 18 martie 2004.

51 Jurnalul on-line El Periodista Digital, ediţia din 17 martie 2004.

52 Buletinul informativ al postului de televiziune Ser, din data de 17 martie 2004.

obişnuit să fiu mereu pe fugă. Am strâns o mulţime de probe, le-am ordonat şi le-am dat o formă pentru ca dumneavoastră să fiţi aceia care decid să facă

O analiză de conştiinţă. Vă invit să nu terminaţi aici această muncă de cercetare; lărgiţi-vă orizonturile şi căutaţi mai multe informaţii decât cele pe care le-am expus aici. Cu siguranţă, vă vor surprinde; poate veţi afla că guvernul a fost într-adevăr transparent în timpul celor patru zile care au urmat fatidicului 11 martie sau poate se va dovedi că a minţit şi a ascuns informaţii de societatea spaniolă şi de restul lumii.

Dar ţineţi cont că, mai presus, de această vinovăţie sau responsabilitate se află victimele din 11 martie, împreună cu familiile lor; miile de oameni asasinaţi de terorişti şi crudele războaie pe care nimeni nu le-a cerut. Victimelor, familiilor acestora şi miilor de persoane care, în mod dezinteresat, încearcă să facă din această lume una mai bună pentru copiii noştri, lor le este dedicată recunoştinţa mea cea mai sinceră, având ferma convingere că sacrificiul lor nedrept, crud şi sălbatic nu a fost în van, iar atunci când ne vom aduce aminte de ei o vom face cu mândrie şi cu lacrimi, deoarece va fi imposibil să iertăm; va fi imposibil să ne oprim din plâns

„Imaginaţia începe din punctul în care se opreşte ştiinţa”. Jules Gaultier

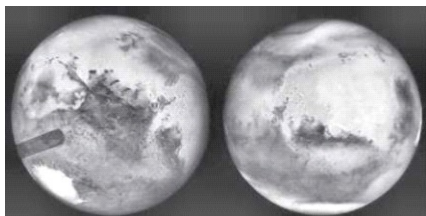
CAPITOLUL 10

Marte – conspiraţia are culoarea roşie

NASA ascunde informaţii?

Nu mai încape niciun dubiu că Marte este la modă.

Astăzi, două misiuni lucrează neîncetat pentru găsirea unor dovezi clare de viaţă pe planeta care poartă numele vechiului zeu al războiului. S-a dovedit că pe Marte există oceane străvechi, dar oare prezenţa apei implică automat şi existenţa unor forme de viaţă? Pentru mulţi, această întrebare şi-a găsit răspunsul încă din anii ’70 ai secolului trecut. Dovezile sunt în faţa noastră, trebuie doar să ţinem cont de ele.

ERA ANUL 1906, când renumitul astronom american Percival Lowell[53] anunţa prin intermediul lucrării *Marte şi canalele sale*[54] posibila existenţă a unor canale de irigaţie pe suprafaţa marţiană. Cercetările sale au fost influenţate de descoperirile unui alt coleg, Giovanni Schiaparelli, astronom italian, care în 1877 a descoperit nişte urme ciudate pe suprafaţa planetei roşii, numindu-le *canali*[55]. Lowell credea că apa provenită din gheaţa polilor se

53 Celebrul astronom Percival Lowell (1855-1916) şi-a dedicat mai mult de 15 ani din viaţă cercetării planetei Marte şi astronomiei în general. Înainte să moară, Lowell a anunţat existenţa unei planete mai îndepărtate de Neptun, dar nu a putut niciodată să demonstreze existenţa acesteia. Atunci când Tombaugh a descoperit Pluto în 1930, a vrut să aducă un omagiu memoriei lui Lowell, punând cele două iniţiale ale acestuia la începutul denumirii planetei (Pluto).

54 Celebrul astronom Percival Lowell (1855-1916) şi-a dedicat mai mult de 15 ani din viaţă cercetării planetei Marte şi astronomiei în general. Înainte să moară, Lowell a anunţat existenţa unei planete mai îndepărtate de Neptun, dar nu a putut niciodată să demonstreze existenţa acesteia. Atunci când Tombaugh a descoperit Pluto în 1930, a vrut să aducă un omagiu memoriei lui Lowell, punând cele două iniţiale ale acestuia la începutul denumirii planetei (Pluto).

55 Ca o curiozitate, trebuie semnalată traducerea cuvântului canali: în italiană însemna „urme", dar a fost tradus în engleză prin „canale", care diferă substanţial de cuvântul originar şi schimbă complet sensul acestuia.

scurgea prin aceste canale, subliniind că zonele întunecate ale planetei corespundeau zonelor de vegetaţie, iar cele luminoase zonelor de deşert. Până aici, teoriile lui Percival puteau fi acceptate – sau considerate acceptabile – dar Percival a dorit să meargă mai departe şi a îndrăznit să emită teoria conform căreia aceste canale fuseseră construite de o civilizaţie inteligentă.

2 Înainte publicase *Marte*, în anul 1895, iar ulterior *Marte, noua rezidenţă*, în 1908, cu puţin timp înainte de a muri.

Lowell şi-a sacrificat astfel reputaţia, iar mulţi dintre colegii săi l-au catalogat ca fantezist. Cu toate acestea, ideile sale au avut un efect puternic asupra societăţii americane, care a început să-şi imagineze o civilizaţie extraterestră pe suprafaţa aşa-numitei Planete Roşii. Nici în cel mai frumos vis al său, Percival nu şi-ar fi imaginat că peste 60 de ani, nişte sonde denumite Viking se vor opri pe suprafaţa acestei lumi cercetate ani de-a rândul. Din acel moment, cei care priveau către Marte s-au împărţit în sceptici sau adepţi ai versiunii lansate de NASA.

Agenţia Spaţială Nord-Americană, după succesul repurtat în 1969[56], a dorit să facă încă un pas înainte şi a început să cerceteze suprafaţa prăfuită şi rece a lui Marte. Astfel, în 1976, după investigaţiile făcute de sonda Mariner, îşi făcea intrarea, la data de 20 iulie 1976, Viking-I, prima dintre cele mai de succes misiuni ale NASA. Americanii trimiseseră o sondă de aterizare şi una orbitală. Cea care trebuia să aterizeze pe Marte avea ca principal scop căutarea urmelor de viaţă pe Planeta Roşie, prin diferite metode, printre care şi analiza unor imagini sau mostre adunate de Viking.

Contrar aşteptărilor publicului, s-au găsit indicii de viaţă, aşa cum a declarat doctorul Gilbert Levin, unul

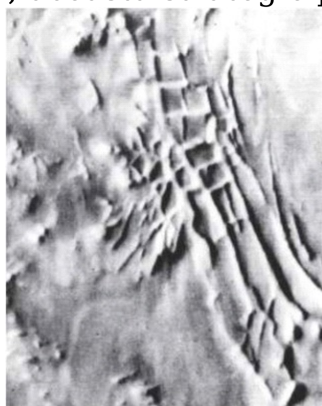
---

56 Succese foarte controversate pe de altă parte. Nu vreau să pun la îndoială faptul că omul a fost pe Lună, dar metodele de informare ale NASA au fost cel puţin ciudate. Au ascuns informaţii? Imaginile trimise au fost reale, refăcute sau poate trucate? Dezbaterea continuă, credeţi-mă pe cuvânt.

dintre oamenii de ştiinţă însărcinat cu investigarea acestor sonde.

NASA a argumentat că nu s-au găsit mostre de molecule organice în timpul analizelor şi că planeta era, practic, sterilă. Probele au fost supuse proceselor metabolice – cum ar fi fotosinteza şi chimiosinte-za – oferind, în mod uimitor, rezultate pozitive, deoarece au eliberat mari cantităţi de oxigen, după ce fuseseră tratate în prealabil cu un nutrient organic. Studiile ştiinţifice nu se opresc aici; când probă a fost supusă unor temperaturi ridicate, s-a descoperit că această urmă nu există de fapt şi că trebuia verificat dacă reacţia originară nu fusese cumva cauzată de un agent biologic[57].

Motivul pentru care NASA a minimalizat aceste rezultate reprezintă, în continuare, o enigmă. Cu toate acestea, lucrurile se vor schimba în 1996, atunci când agenţia spaţială anunţa că a descoperit o formă de viaţă microscopică într-un meteorit, găsit în Antarctica, în 1984. Era vorba de ALH84001, cea mai prolifică bucată de asteroid din istorie. Ani de-a rândul am căutat viaţă pe Marte şi dintr-odată am găsit-o... aici, pe Pământ. Anunţul s-a răspândit pe tot globul iar interesul pentru NASA, planeta Marte şi misiunile spaţiale a crescut. Fără niciun dubiu, această strategie prin care se urmărea să se strân

gă fonduri şi să se impulsioneze explorarea spaţială funcţionase de minune sau aveţi vreo îndoială că acel

57 Enciclopedia Britannica: Mars.

anunţ nu şi-a îndeplinit scopul?

Din nou, Marte era la modă, iar lumea începea iar să vorbească despre enigmaticii „omuleţi verzi”.

Regiunea Cydonia

MISIUNILE ÎNTREPRINSE DE VIKING au fost mai mult decât faimoase datorită controversatelor analize de mostre marţiene. Instantaneele trimise pe Terra, în special cele care proveneau din regiunea Cydonia, au dat naştere la controverse aprinse.

După succesul lui Viking-I, mulţumită sutelor de imagini trimise, s-a căutat un loc asemănător pentru amartizarea celei de a doua misiuni, făcută de Viking – II. Una dintre aceste zone putea fi regiunea Cydonia. Tobias Owen, cercetător la NASA, căuta un loc în care cea de a doua sondă să ajungă la sol cu uşurinţă. La un moment dat, în timp ce analiza imaginea cu numărul 35A72, a pălit brusc. În imagine avea o faţă uriaşă care privea fix către cer. Într-o secundă, Owen şi-a anunţat responsabilii agenţiei, iar aceştia, după o analiză, au stabilit şi au dat publicităţii informaţia potrivit căreia faţa fantomatică nu era altceva decât un joc de lumini, o iluzie optică. S-au încumetat chiar să spună că au făcut fotografii câteva ore mai târziu şi faţa nu a mai apărut…

Cu timpul, s-a descoperit că acel instantaneu nu exista, iar la ora la care NASA a spus că a fost făcută, acea parte a planetei era scufundată într-un întuneric absolut. De ce ar fi minţit NASA opinia publică în legătură cu figura din Cydonia? Ce interese avea?

Nu cunoaştem răspunsul, există doar speculaţii. Pentru oamenii de ştiinţă şi astronomii americani, situaţia s-a complicat şi mai mult

În momentul în care cercetătorii au început să analizeze imaginile Cydoniei[58] şi „faţa”, descoperind anomaliile cunoscute azi sub numele de „Teoria lui OAC”[59]. Deşi NASA a afirmat că faţa de pe Cydonia era o iluzie optică, a preferat să fie prevăzătoare şi să nu trimită în acea regiune a două sondă Viking. În mod straniu, deşi a fost anunţată descoperirea misterioasei formaţiuni, NASA a renunţat imediat la această zonă.

Carl Sagan[60], un prestigios astronom, vorbeşte în celebra sa carte *Cosmos* despre decizia de a alege Cydonia ca loc de amartizare: „... se găsea la 44° latitudine nordică. Aşezarea denumită Cydonia a fost aleasă datorită unor considerente teoretice, deoarece aici se puteau găsi mici concentraţii de apă lichidă, cel puţin aşa se presupunea... Posibilitatea ca Viking să găsească viaţă creştea substanţial în Cydonia”.

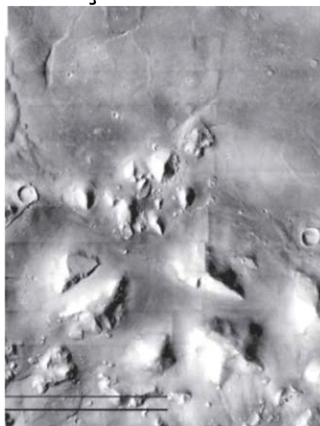
Ce-şi putea dori mai mult NASA? Un loc favorabil, unde ar fi putut exista viaţă şi unde a fost descoperită o anomalie stranie, posibil de origine artificială. Dacă totul a fost un joc de lumini, de ce nu au trimis acolo a doua sondă? Se puteau face investigaţii pertinente şi se putea elucida misterul imaginii 32A75, dar nu s-a întâmplat aşa. În ultimul moment, după ce a fost anunţată descoperirea feţei, NASA nu a mai luat în calcul Cydonia şi s-a îndreptat

58 Suprafaţa din imagine măsoară 55 x 50 km de teren.

59 Originea artificială a Cydoniei.

60 Carl Sagan (1934-1996), cunoscut astrofizician, important colaborator şi consilier la NASA încă de la începuturile agenţiei.

către Utopia Planitia, argumentând, potrivit lui Carl Sagan, că „440 nord este un loc complet inaccesibil pe imaginile radar. Dacă Viking – ÎI ajunge la o latitudine atât de septentrională există un risc ridicat de eşec”. Presupunând că acestea au fost motivele, este de-a dreptul ciudată alegerea pentru amartizare a unui loc ca Utopia Planitia, unde solul era atât de erodat, încât sonda nu se putea menţine în echilibru, iar

la 47, 7° latitudine nord, radarul abia îi dădea confirmarea, după cum afirmă Sagan.

Însă chipul avea încă multe lucruri de spus, iar în anul 1980 a apărut o nouă imagine de la arhivă. Descoperitorul acesteia a fost Vincent Dippietro, care a dat întâmplător peste imaginea cu numărul 70 A13, înregistrată de Viking la 35 de zile de la prima polemică. Aceasta fusese făcută dintr-un unghi diferit, incidenţa luminii nu era aceeaşi cu cea dinainte, ceea ce elimina ipoteza că faţa ar fi doar o iluzie optică.

Dipietro conta acum pe două instantanee, la ore diferite şi din unghiuri distincte. Descoperirile pe care le-a făcut cu privire la această faţă au fost incredibile. Datorită reliefării s-au putut vedea „dinţii” din gură, pupilele, precum şi sprâncenele şi „părul”.

Dar ceea ce era mai important de abia acum venea şi, după o analiză completă a zonei, s-a descoperit că faţa era doar vârful aisbergului. La 16 km de aceasta, cu o

orientare nord-sud, se afla „piramida DIN”[61], denumită astfel după descoperitorii săi, Dippietro şi colegul acestuia, Gregory Molennar. Era vorba despre o gigantică structură pentagonală, a cărei latură avea cel puţin 1, 5 km şi o înălţime de 800 metri.

Alţi cercetători au continuat acest studiu, denumind imaginile observate „oraşul”, mai exact, o enormă dispunere de linii drepte ce alcătuiau structuri ciudate, asemănătoare unei fortăreţe gigantice în ruină. Anomaliile de pe Cydonia fuseseră relatate deja de zeci de ani, dar lucrul cel mai incredibil l-a reprezentat rezultatul matematic, care dezvăluia structuri riguros construite. O constantă matematică se repeta fără întrerupere: 19, 5°, care vine în T, constanta tetraedri că Dar aceasta nu era unica: se puteau nota şi alte constante, cum ar fi n, sau ce.

Pentru cei care au acceptat „Teoria OAC”, acele coincidenţe nu erau întâmplătoare. Se presupunea că era vorba despre o inteligenţă extraterestră, ca şi în cazul construcţiilor megalitice de pe Pământ, cum ar fi anticul Teotihuacán, Egiptul sau Stonehenge. Poate din această cauză, comentează partizanii teoriilor conspirative, în momentul în care sonda americană Pathfinder a amartizat pe data de 4 iulie 1997 în Ares Vallis, NASA a transmis un mesaj. Se pare că sonda avea o formă tetraedrică cu panouri în formă de triunghi echilateral, iar Ares Vallis se găsea la 19, 5° latitudine nordică, ceea ce înseamnă că NASA încerca să comunice următoarele: „Suntem aici, am înţeles tot ceea ce voiaţi să ne spuneţi.”[62]

Originea militară a NASA

NASA A LUAT FIINŢĂ ÎN 1958, în plin Război Rece,

---

61 Înaintea descoperirii acestor piramide, sondele Mariner au semnalat, între anii 1972-1974, prezenţa altora, în apropiere de zona cunoscută sub denumirea de „Patrulaterul Elyseum". Despre acestea, astronomul Carl Sagan spunea: „Par că sunt erodate şi foarte vechi, deşi ar putea fi, de asemenea, mici munţi erodaţi."

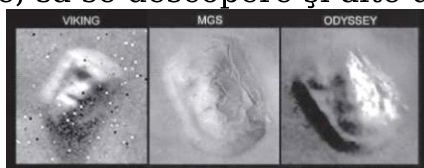
62 Această informaţie, ca şi cealaltă din acest capitol, a fost culeasă din cartea Misterul Planetei Marte scrisă de Graham Hancock în colaborare cu Robert Bauval, acesta din urmă fiind cunoscut pentru controversata „Teorie a lui Orion".

nefiind tocmai o instituţie de cercetare spaţială, ci o extensie a unei organizaţii militare, produs al paranoiei care cuprinsese Statele Unite.

Este posibil ca elemente ale acestei origini militare şi să facă efectul şi azi.

Câţiva cercetători, precum Richard Hoaghland sau Graham Hancock, au sugerat că motivul pentru care s-a insistat în prima fază a fost descoperirea chipului Cydoniei, pentru a se dezminţi şi a nu arăta niciun fel de interes pentru „Teoria OAC”, informaţii ce se pot găsi în „Raportul Brookings”, scris în anul 1960. Acesta prevede că, în cazul în care se găsesc dovezi care atestă existenţa vieţii extraterestre, ele trebuie împiedicate să iasă la lumină din motive de securitate publică. Ca şi cum acest lucru nu ar fi fost de ajuns, raportul cuprinde sfaturi pentru NASA cum ar trebui să ascundă informaţiile şi care trebuie să fie finalitatea acestora.

Dosarul a fost încredinţat agenţiei spaţiale în momentul înfiinţării, chiar în anul 1958, şi prevedea posibilitatea ca în viitor, când se vor cerceta Luna sau Marte, să se descopere şi alte dovezi ale unor forme

de viaţă extraterestre. Documentul mai prevede că aceste descoperiri ar fi putut avea efecte negative şi ar fi putut zdruncina societatea. Aşa cum bine precizează Graham Hancock în cartea sa *Misterul lui Marte*, „acest raport nu face altceva decât să ratifice poziţia guvernului în chestiunea fenomenele extraterestre”. Un exemplu cert este „incidentul Roswell”, o altă conspiraţie faimoasă pe care guvernul american a declarat-o „caz închis” acum câţiva ani, dar care continuă să aibă neclarităţi.

În 1947, în localitatea Roswell, New Mexico, în apropierea bazei secrete din Los Alamos, s-a prăbuşit o „farfurie zburătoare”, aşa cum a fost ea denumită de acei militari, eveniment înregistrat de presă... şi de istorie. La

câteva ore, versiunea a fost schimbată, după cum s-a întâmplat de nenumărate ori în ultimii 50 de ani.

Prima dată a fost o farfurie zburătoare, apoi o sondă rotundă, ca să se transforme ulterior într-un proiect secret denumit „Mogul”, ce consta în lansarea unor baloane de cercetare meteorologică de înaltă altitudine, al căror scop principal era detectarea undelor de sunet generate de ridicarea aerului cald în timpul testelor cu rachete balistice sau de bombele atomice sovietice. În final, în anul 1997, când s-au împlinit 50 de ani de la apariţia acestui caz, autorităţile şi-au schimbat din nou declaraţiileşi au afirmat că totul a fost produsul unei sonde rotunde de mari dimensiuni, iar presupusele corpuri de extratereştri, pe care sute de martori le-au văzut, nu au fost decât nişte manechine de probă[63], simple păpuşi.

Aceste explicaţii nu au convins pe nimeni[64], iar în prezent încă se mai dezbate motivul pentru care guvernul ascunde informaţii legate de acest subiect.

Misiuni care au urmat sondelor Viking

După reuşitele şi mult discutatele misiuni ale sondelor Viking, NASA a continuat să cerceteze planeta Marte şi, în 1993, a lansat Mars Observer, un proiect de milioane de dolari, care a sfârşit într-un mod inexplicabil din cauza unei decizii absurde. Se pare că, în timp ce se presurizau tancurile de combustibil, inginerii de la NASA au decis să efectueze o manevră realmente ciudată şi absurdă, unica din istoria explorării spaţiale: să întrerupă comunicarea cu sonda spaţială.

Întreruperea deliberată a comunicării radio a fost o prostie, iar riscul de a pierde legătura cu nava pentru totdeauna era foarte mare şi, după cum era de aşteptat,

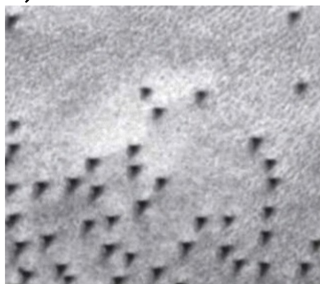
---

63 Acesta a fost motivul pentru care s-a păstrat tăcerea timp de cincizeci de ani?

64 Poate fi din cauza contradicţiei dintre datele de lansare a manechinelor şi data accidentului. Simpla întrebare care se pune este dacă acele manechine existau, de ce au fost puse în saci pentru cadavre aşa cum mulţi dintre cei prezenţi au putut observa? Incertitudinile cu privire la caz sunt infinite.

inevitabilul s-a produs. Legătura cu sonda s-a pierdut şi nu a mai putut fi restabilită.

Acest lucru a dat ocazia unei dezbateri controversate despre profesionalismul tehnicienilor de la NASA şi a declanşat o criză în sânul instituţiei, cauzată de pierderea legăturii cu acea navă. În schimb, pentru adepţii teoriei conspiraţiei, pierderea sondei a fost un lucru deliberat şi este foarte posibil ca planeta Marte să fi fost cartografiată deja de mult timp. Unii merg chiar mai departe şi cred că acea sondă îşi continuă operaţiunea de cartograţiere chiar şi azi. Însă este foarte clar că acest eşec confirmă fatidica statistică conform căruia două din trei sonde trimise pe Marte plutesc în derivă. În ciuda acestui fapt, NASA a depăşit criza şi a trimis noi sonde, care în sfârşit au avut succes; una

dintre ele, Global Surveyor, a fotografiat din nou suprafaţa planetei Marte.

La data de 5 aprilie 1998, Mars Observer zbura deasupra regiunii Cydonia şi, datorită insistenţelor populaţiei, care dorea să fie fotografiată din nou zona, aparatul de fotografiat al sondei a focalizat şi... a declanşat1. Imaginea a fost procesată şi după câteva ore

NASA a publicat o fotografie sub care scria că „nu există nicio faţă”.

Imaginea era total diferită faţă de cele realizate de Viking, un fel de munte uriaş care avea multe formaţiuni ciudate.

În acelaşi timp, în paralel cu NASA, care dezminţea existenţa chipului, fidelii „teoriei OAC” se apărau argumentând că, din cauza întârzierii cu care NASA a transmis imaginea, aceasta putea fi trucată, nefiind pentru prima dată când agenţia spaţială era acuzată că a făcut aşa ceva2.

Aceştia au mai declarat că, dacă un obiect deteriorat este fotografiat de aproape, pare şi mai degradat decât este în realitate şi că nu există motive pentru a elimina această anomalie. De fapt, multe dintre aceste lucruri „ciudate” din imaginile realizate de Viking, cum ar fi „globii oculari” sau sprâncenele, s-au dovedit a fi reale, ceea ce demonstra că celelalte obiecte descoperite puteau fi la fel de veridice, fie că vorbim despre „oraş”, „piramida DIN” sau „Cel puternic”.

Departe de a rezolva problema, NASA a dat un nou impuls celor care credeau în teoria sus-menţionată.

Marte în prezent. Misiunile Rover

La finele anului 2003 şi începuturile lui 2004, a avut loc un eveniment fără precedent în istoria explorării spaţiale pe Marte. Trei sonde, toate echipate cu module de amartizare, îşi făceau intrarea pe Planeta-Roşie, două dintre ele fiind americane şi, pentru prima dată, una europeană. Din păcate, sonda vechiului continent a rămas la jumătatea drumului; vehiculul său – Beagle-2 – s-a pierdut în timpul amartizării, rămânând funcţional doar modulul orbital Mars Express. Cu toate acestea, celelalte două, Opportunity şi Spirit, au avut un succes răsunător. Ambele au reuşit să aterizeze în bune condiţii pe planetă, dar problemele au apărut foarte rapid, alimentând vechile suspiciuni.

La 3 ianuarie 2004, modulul de explorare Spirit a ajuns pe Marte şi, după câteva zile de pregătire, a început

să lucreze până când, din data de 18, nu a mai trimis semnale către Terra, exact din momentul din care urma să analizeze roca botezată „Adirondack”. Prima dată, NASA a declarat că a pierdut legătura cu roverul, din cauza unei furtuni care măturase coastele australiene. Ulterior, această afirmaţie a fost dezminţită, sau cel puţin aşa am înţeles noi, iar NASA, prin intermediul directorului de proiect, doctorul Thesinger, a explicat că „o defecţiune foarte gravă” afectase modulul Spirit, iar acesta trimitea date incoerente însoţite de zgomote.

Lăsau impresia că nu ştiau foarte clar ce doreau să transmită publicului, astfel au interpretat lucrurile cei care au văzut acest eveniment ca pe o strategie prin care agenţia spaţială voia să câştige timp, cu scopul de a face propria anchetă sau de a manipula următoarele imagini care veneau pe Pământ.

Deteriorarea vehiculelor spaţiale Rover

Un alt aspect îngrijorător al acestor misiuni îl constituie argumentul conform căruia s-au utilizat tehnici NASA pentru a anunţa într-un fel viitoarea deteriorare a „vehiculelor marţiene”. Cei de la agenţie au afirmat că navele vor funcţiona până în momentul în care panourile solare vor fi obstrucţionate şi acoperite cu praf fin de pe Marte.

Dar, aşa cum bine observă jurnaliştii Guillermo León Jiménez şi José Manuel García Bautista[65], este clar şi simplu de dovedit că, după trei luni de şedere pe solul marţian, panourile sondei vor fi deja parţial acoperite de particule de pe solul planetei. Nimic mai neadevărat. Aşa cum arată imaginile realizate după data de 29 martie, acele panouri sunt imaculate, singurul obiect acoperit de praf fiind airbagul, care a atenuat impactul. Pentru a spori misterul, materialul acesta părea să fie umed.

Continuăm să o numim „Planeta Roşie”?

Aşa cum era de aşteptat, sondele au trimis primele imagini marţie-ne, care au fost „strecurate” publicului. În mod straniu, „cerul” de pe Marte era albastru, iar solul

65 Revista Más Allá de la Ciencia, aprilie 2004.

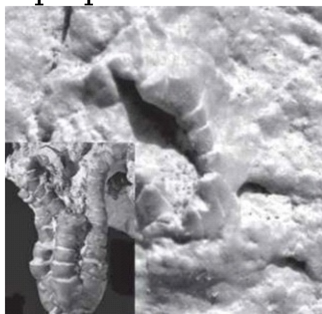
semăna cu o zonă deşertică de pe planeta noastră. Când NASA a început să difuzeze noile instantanee, culoarea cerului s-a transformat în roşu, acelaşi lucru întâmplându-se şi cu aspectul solului. A fost retuşată culoarea imaginilor? Se pare că da, mai ales dacă ne uităm pe internet la alte fotografii provenite de la agenţie.

Într-una dintre acestea se vede cum a fost asamblat vehiculul Spirit pe pământ; în imaginile din timpul misiunii se observă anumite detalii, cum ar fi cablajul sau o bandă groasă de culoare galbenă care, în mod misterios, se transformă în portocaliu închis pe Marte. Şi nu numai atât: inclusiv extremităţile unui mecanism similar cu un *joystick*, instalat pe sondă, şi-au schimbat surprinzător culoarea.

Mulţi cercetători şi experţi în tratarea imaginilor, precum tânărul Keith Laney, au afirmat că, aplicându-se *patternuri* de culoare originale ale acestor imagini oferite de NASA, aspectul lui Marte se schimbă complet. Un cer albastru şi un peisaj familiar reprezintă rezultatul final, ceea ce ar indica că în atmosfera de pe Marte ar putea exista mai mult oxigen şi azot decât ni s-a spus.

A distrus NASA o posibilă fosilă marţiană?

Asta susţine cel mai groaznic coşmar al agenţiei NASA, cercetătorul Richard C. Hoagland. Pe pagina sa web se poate vedea o fotografie alarmantă, care prezintă similitudini extraordinare cu fosilele unei plante care a existat pe planeta noastră, *Cincinnatian Crinoids*.

Imaginea a fost captată de sonda spaţială Opportunity în timpul analizei aflorimentului pietros botezat „Căpitanul”. Tot aici s-au făcut unele experimente denumite „abraziunea rocii”, care provoca un semn

asemănător unei mici şlefuiri circulare. Înainte de acest experiment, sonda trebuia să facă o fotografie de înaltă rezoluţie a împrejurimilor şi ulterior să înceapă proba. În acea fotografie, apărea „fosila” lui Hoagland, care prezenta o structură inelară asemănătoare unei anelide, teorie susţinută până când în scenă a apărut specialistul în fosile marine, James C. Calhoun, care i-a trimis lui Hoagland câteva imagini interesante cu fosile, spunând că ceea ce părea o fosilă de pe Marte era similar cu unele exemplare de *Crinoi-deos*[66] descoperite pe Pământ. Confirmarea acelei descoperiri putea fi fundamentală în determinarea, o dată pentru totdeauna, a existenţei unor forme de viaţă pe Marte. Ce a făcut NASA? Pur şi simplu a distrus-o. Următoarea imagine oferită de agenţie a fost aceeaşi piatră pe care se găsea presupusa fosilă şi un semn de abraziune, foarte aproape. Ne punem din nou întrebări.

Descoperiri oficiale şi atitudini îngrijorătoare

În ciuda tuturor teoriilor, atât NASA, cât şi ESA[67] şi-au continuat investigaţiile pe Planeta Roşie şi, până în acest moment, confirmările oficiale au fost acceptate cu mult entuziasm.

După ani de investigaţii – şi fără să surprindă pe nimeni – cele două agenţii spaţiale au confirmat prezenţa anterioară a apei lichide pe suprafaţa marţiană, ceea ce face posibilă existenţa unor forme de viaţă într-un trecut nu foarte îndepărtat[68], existând chiar posibilitatea ca acestea să fie complexe.

S-a confirmat, de asemenea – mulţumită lucrărilor sondei Mars Express – existenţa metanului în atmosfera marţiană. S-a ajuns la aceste concluzii făcându-se observaţii cu telescoape situate pe Terra, după care sonda

---

66 Există mai multe specii de fosile din această familie — peste 5 000 — care alcătuiesc trunchiul cel mai bogat şi variat de echinoderme; au apărut în cambrian şi au atins apogeul în devonian. Din grupul actual, pe cale de dispariţie, se cunosc în jur de 700 de specii.

67 Agenţia Spaţială Europeană

68 Astronomic vorbind.

europeană a confirmat ipoteza.

Descoperirea este, într-adevăr, interesantă pentru ambele aspecte şi pe de o parte se confirmă că sursa de metan este constantă, deşi moleculele acestuia nu sunt stabile. Substanţa ar putea proveni de la două zăcăminte distincte sau de la vulcanii activi care nu au fost niciodată descoperiţi sau, şi mai interesant, de la activitatea bacteriologică. Pe Terra, microorganismele terestre produc metan din hidrogen şi dioxid de carbon şi nu au nevoie de oxigen ca să trăiască.

Din păcate, cele două sonde americane aflate pe planetă, cărora li s-a mărit perioada de viaţă datorită consumului scăzut de energie, nu pot să facă acest tip de experiment deoarece nu au fost programate să analizeze probe geologice, misiune stabilită pentru sonda dispărută Beagle-2[69].

În acest sens, atitudinea NASA pare să se schimbe şi agenţia începe să-şi dea seama că societatea actuală poate accepta fără probleme posibilitatea vieţii extraterestre. Poate a înţeles că teza „raportului Brookings” putea fi admisă teoretic de societatea anilor ’30, zguduită de poveştile radiofonice cu marţieni ale lui Orson Welles. Publicul de acum nu mai poate fi speriat atât de uşor, fiind mult mai dispus să accepte existenţa altor civilizaţii, extraterestre... Declaraţiile actuale legate de fenomenele paranormale – precum imortalizarea unui OZN în[70]r-o imagine luată de Spirit la data de 23 martie 2004 – par să indice o mentalitate mai deschisă, aşa cum a demonstrat-o

Mark Lemmon, unul dintre responsabilii vehiculelor Rover, angajat al Universităţii din Texas, care a spus într-un interviu: „Suntem în faţa primei imagini a unui meteorit de pe Marte sau în faţa unei fotografii a unei nave spaţiale trimisă de o altă civilizaţie, care îşi duce la bun sfârşit propriul program de explorare spaţială?”[71]

---

69 Modulul de amartizare al sondei Mars Express care s-a pierdut la coborâre.

70 Se înţelege prin OZN „obiect zburător neidentificat".

71 Jurnalul El Mundo, ediţia din 23 martie 2004 (www.elmundo.es).

Timpurile par să se schimbe... sperăm doar ca oamenii care au puterea şi o manevrează din umbră să permită schimbarea.

Bibliografie şi pagini de internet

PENTRU REALIZAREA PREZENTEI LUCRĂRI a trebuit să consult un mare număr de materiale, atât bibliografice, cât şi jurnalistică. De mare ajutor mi-au fost informaţiile de pe internet. Pentru că nu există multe lucrări care să trateze această temă în limba spaniolă, a trebuit să parcurg şi să analizez diverse opere în limba engleză, care m-au ajutat, fără nicio îndoială, să dau o formă capitolelor din această carte.

Din motive evidente, bibliografia nu a putut fi detaliată, de aceea las cititorului opţiunea de a consulta şi alte cărţi pentru a verifica sau a completa informaţiile prezentate aici.

Capitolul 1: 11 septembrie, penultima conspiraţie

Thierry Meissan, *La Gran Impostura*, Estera de los libros, 2002. Pagina de internet *Rense* Pagina de internet *La Rebelión* Pagina de internet *Conspiracy* Capitolul 2 şi 3: Asasinarea lui JFK

E. Jay Epstein, *Encuesta*, Dima, 1996.

Jim Garrison, *JFK, tras la pista de los asesinos*, Ediciones B, 1988. William Manchester, *Muerte de un presidente*, Globos, 1967. Pagina de internet *El asesinato de Kennedy* Filmul şi documentarul pe suport DVD: JFK. Oliver Stone.

1991.

Capitolul 4: Ruşinea aurului nazist

Colecţia *Factor X*, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Ramón J. Campo, *El Oro de Canfranc*, Biblioteca Aragóneză de

Cultură, 2001.

Álvaro Baeza, *El Oro del III Reich*. *Vaticano*, *Nazis*, *Judios* Pagina de internet *Nazi Gold*

Capitolul 5: Hindenburg, „Titanicul” din aer

Michael M. Mooney, *The Hindenburg*, Macgibbon. Ltd. Pagina de internet *Air-Ship*

John Carming, *Grandes Misterios sân resolver,* Tikal, 1995. Capitolul 6: Teroare în Oklahoma

Colecţia Factor X, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Nancy Ingram*, in the Wake of the Bomb*, Rainbow Book, 1996.

Pagina de internet Două Bombe în Oklahoma City?

Pagina de internet *Dark Conspiracy*

Capitolul 7: Fluorizarea, otrăvirea globală

Barry Groves, *Fluoride*: *Drinking ourselves to Death*, New Leaf, iunie 2002

Colecţia *Factor X*, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Pagina de internet *Medical Archives* Capitolul 8: Martin Luther King, omul visurilor

William F. Pepper, *Orders to Kill*, Paperback 1998.

Colecţia Factor X, Editura Planeta de Agostini, 1998.

Pagina de internet *Conspiracy Planet*

Pagina de internet *Conspiracy Net* Capitolul 9: 11 martie, marea conspiraţie spaniolă

Bruno Cardeñoso, *11-M*: *Claves de una conspiración*, Espejo de

Ţinta, 2004.

Pagina de internet www.cadenaser.com

Rosa Maria Artal, *11-M-14-M, Onda expansiva*, Espejo de Ţinta.

2004.

Capitolul 10: Marte – conspiraţia are culoarea roşie

Pagina de internet www.nasa. gob

Revista *Más Allá de la Ciencia*, aprilie 2004.

Graham Hancock, *E*l *Misterio de Marte*, Grijalbo, 1994.